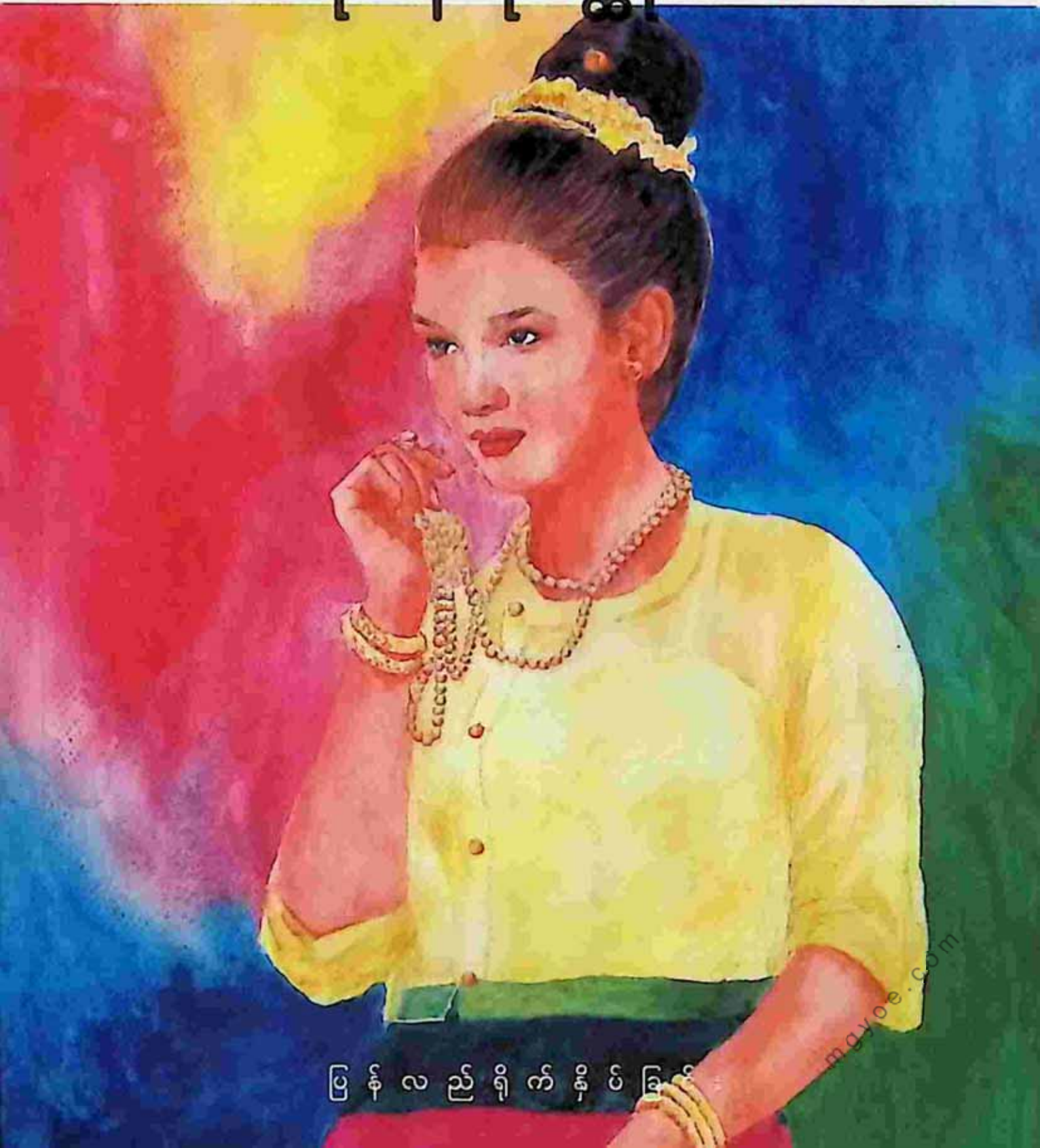

mgvoo.com

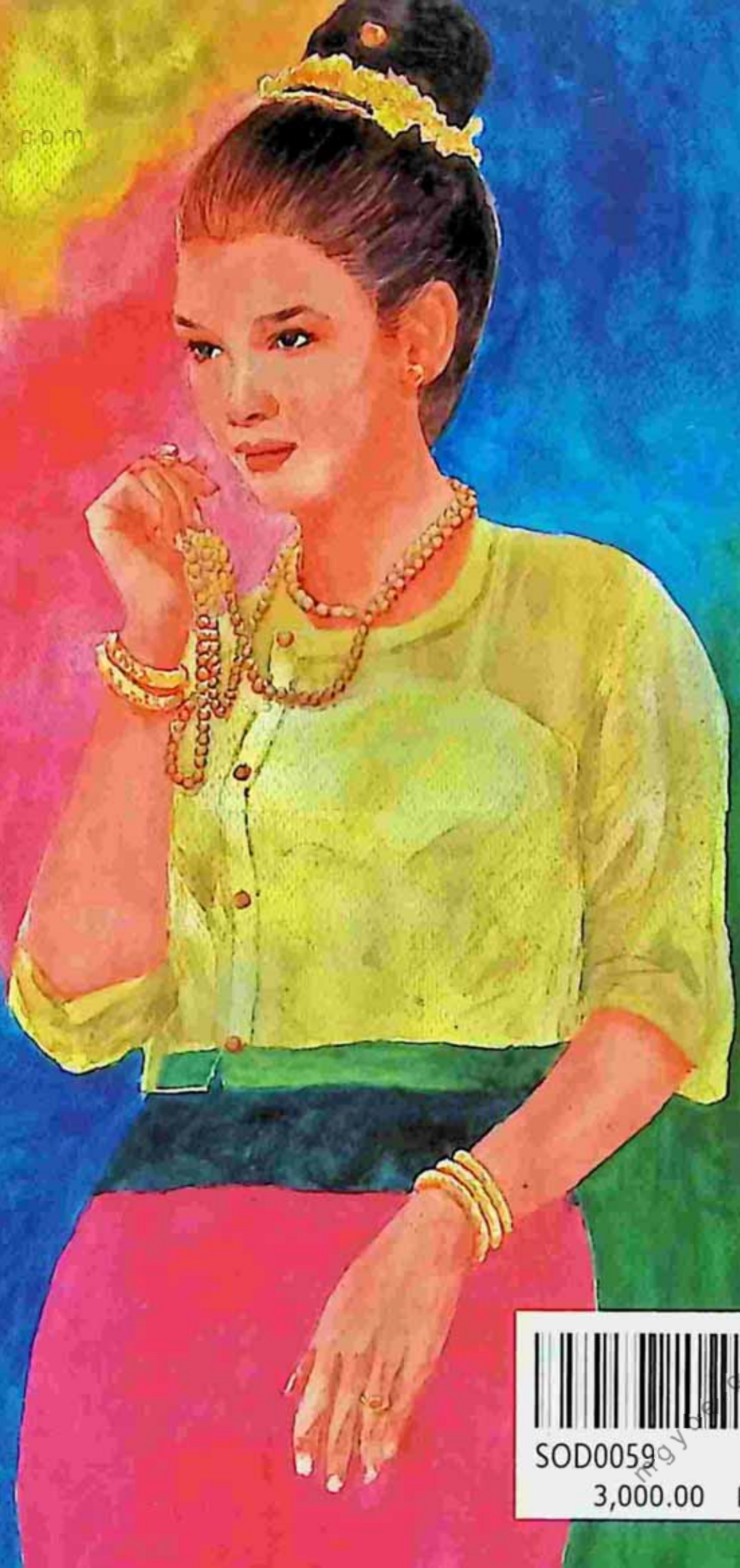
ရွှေအေးဒီး ရတနာပုံဝတ္ထု

မြန်မာ့ ရတနာပုံ ဝတ္ထု

mgvoo.com

mg.yoe.com

SOD0059
3,000.00 KS

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)
လမ်းမတော်၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)
အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘုံ၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၆၊ ဇွန်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။ ဇာပ် ၅၀၀၊
လယ်တီပတ္တိုင်စာပေဌာန၏ပုံထုတ်အကြိမ်မူ၊

တန်ဖိုး 3000-K

ရတနာပုံဝတ္ထု ရွှေဒေါင်း

mgyc.com

mgyc.com

ရတနာပုံ ဝတ္ထု နိဒါန်း

ဝတ္ထု အဓိပ္ပာယ်

ဝတ္ထုသည် ပါဠိစကား ဖြစ်သည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ “အကြောင်း အရာ” ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုဟု နာမည်ပေးခံရသော ကျမ်း၊ စာတမ်း၊ စာအုပ်တို့သည် တစ်စုံတစ်ခု သို့မဟုတ် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အကြောင်းအရာကို ရေးသားဖော်ပြကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြမ်းအားဖြင့် ဝတ္ထု နှစ်မျိုး နှစ်စားရှိသည်။ ပထမ အမျိုးအစားမှာ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖတ်ရှုသူတို့၏ အာရုံမပြတ်စေအောင် ဆက်တိုက်ရေးသားထားသော ဝတ္ထုမျိုး ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်မျိုးမှာ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်တွင် ပါဝင်သော “ဇာတ်ကောင်” တို့၏ စိတ်ဓာတ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ဇာတ်တို့ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လွင်လာအောင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သရုပ် ဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ယခုခေတ် ဝတ္ထုများမှာ ထိုနှစ်မျိုးနှစ်စားလုံး၌ပင် အကျုံးဝင်လေသည်။

ဝတ္ထုသမိုင်းအကျဉ်းချုပ်

ဝတ္ထုများမှာ ဘုရားလက်ထက်မတိုင်မီကပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီ။ ‘ရာမာယန’ နှင့် ‘မဟာ ဘာရတ’ မဟာကဗျာ ဝတ္ထုကြီးများမှာ သက္ကတ ဘာသာဖြင့် ပေါ်ထွန်းနှင့်လေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည်ပင်

ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်များကို ဟောခဲ့လေသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့သော ဝတ္ထု၏သဘော ဇာစ်မြစ်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ အဖြစ်အပျက် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖော်ပြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းနှင့် ယခုဝတ္ထုများလည်း ယခုမျက်မှောက်ဘဝ အဖြစ်သနစ်များကို ဖော်ပြကြသည်။

အဝခေတ် ဝတ္ထု

ရှေးအခါက စာဆိုများမှာ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များချည်းလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါက ဘုရင်များသည် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များလက်၌ စာပေနှင့် အယူဘာသာကို ဝ ကွက်၍ အပ်ခဲ့ကြသည်။ လူပညာရှိများလည်း ရှိပါ၏။ သို့သော် အဝခေတ်၊ ညောင်ရမ်းခေတ်ဦးများ၌ ရေရောသည့် နို့တွင် နို့နှင့် ရေကို မခွဲခြားအပ်ဘိသို့ စာပေနှင့် ဘာသာမှာ မကွဲမပြား ရောယှက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေးခဲ့သမျှ ဝတ္ထုတို့မှာ ဘုရားဟော ဓမ္မကြောင်း နွယ်သည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုတွေ့ရှိရသမျှ မြန်မာစာပေ ဝတ္ထုတို့တွင် သက္ကရာဇ် ၈၆၃ ခုနှစ်၌ အဝနန်းကို သိမ်းမြန်းစိုးစံသော ရွှေနန်းကြော့ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ထက်ဝယ် ရှင်မဟာသီလဝံသ ရေးသားခဲ့သော “ပါရာယနဝတ္ထု” မှာ ရှေးအကျဆုံး ဖြစ်သည်။ အဝခေတ်ကား လင်္ကာခေတ်၊ ပျို့ခေတ်ဖြစ်၍ စကားပြေ အရေးအသားများစွာ မတွေ့ရပေ။ “ဝတ္ထု” ဟု ကင်ပွန်း တပ်ခံရသည့် မြန်မာစကားပြေဖြင့် ရေးသားထားသော ကျမ်းမှာလည်း “ပါရာယနဝတ္ထု” တစ်စောင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ညောင်ရမ်းခေတ်ဦး ဝတ္ထုများ

ယေဘုယျနည်းအားဖြင့် ညောင်ရမ်းခေတ်ကို “စကားပြေခေတ်”

ဟု မော်ကွန်းထိုးထားသည်။ မြန်မာစာပေ အခက်မကြီးတစ်ခု ဖြာထွက် ခဲ့သည်။ ညောင်ရမ်းခေတ်ပေါ် ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုများမှာ-

၁။ ယသဝဗုဒ္ဓဝတ္ထု ။ ။ တောင်ဖီလာ ဆရာတော် ရေးသည်။ သက္ကရာဇ် ၉၈၁ ခုနှစ် ညောင်ရမ်းမင်း၏ သားတော် အနောက်ဘက်လွန် မင်းတရား ၉၆၇ - ၉၉၁ လက်ထက် ရေးသည်။

၂။ မဏိကုဏ္ဍလဝတ္ထု ။ ။ သဗ္ဗနာထ ဆရာတော် ရေး သည်။ အနောက်ဘက်လွန်မင်းတရားကြီး လက်ထက်ရေးသည်။

၃။ ရတနာကရဝတ္ထု ။ ။ မဟာရတနာကရ ဆရာတော်ရေးသည်။ ၁၀၄၁ ခုနှစ် စနေမင်း၏ ခမည်းတော် ဝမ်းဘဲအင်းစံလက်ထက် (၁၀၃၄-၁၀၆၀) ရေးသည်။

ဤဝတ္ထုများမှာ ဘုရားဟော ဓမ္မကြောင်းနွယ်သည်ချည်းပင်ဖြစ်သည်။

ညောင်ရမ်းခေတ်နှောင်းနှင့် ပထမအကြိမ် ဝတ္ထုတော်လှန်ရေး

ဝန်ကြီး ပဒေသရာဇာသည် အထွင်စာဆိုဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေး စာဆိုဟုလည်း ခေါ်နိုင်သည်။ ရှေးအဆက်ဆက် ဝတ္ထုရေးစာဆိုတို့သည် ဘုရားဟောတရားများကို အရင်းခံကာ နိပါတ်တော်များကိုမှီ၍ ရေးခဲ့ကြ သည်။ ဝန်ကြီးကား ထိုအစဉ်အလာကို တော်လှန်ခဲ့သည်။ သွေဖည် ခဲ့သည်။ တစ်နည်းတစ်ဖုံ အဆန်းအသစ် တီထွင်ခဲ့သည်။ “တရားစာ” ဝတ္ထုကို “မယားရှာ” ဝတ္ထုဖြင့် အစားထိုးခဲ့သည်။ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ ရေးသားခဲ့သော “မဏိကက်နန်းတွင်း ဝတ္ထုတော်ကြီး” သည် ယခုခေတ် ဝတ္ထုတို့ကို မွေးထုတ်ခဲ့သည်။ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာချထား ပျိုးထောင် ခဲ့သော မျိုးစေ့ကိုမှီကာ ယခုခေတ်ဝတ္ထုများ ပေါ်ပေါက်လာရသည်။

မဏိကက် ဝတ္ထုကို ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာသည် သက္ကရာဇ် ၁၀၆၀

ကျော်လောက်က စနေမင်း (၁၀၆၀-၁၀၇၆) လက်ထက်တွင် ရေးခဲ့သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး ဝတ္ထု မျိုးစေ့တစ်ညွှောက်

သက္ကရာဇ် ၁၁၁၅ - ၁၁၂၂ ခု အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက် တွင် ရွှေတောင် သီဟသူသည် “ရတနာကြေးမုံဝတ္ထု” ကို ရေးခဲ့သည်။ ရတနာကြေးမုံဝတ္ထုသည် မဏိကက်ထက်ပင် ခေတ်ဆန်သည်။ ကာမဂုဏ်ရေး မောင်ချစ် မယ်ချစ်ဘက်သို့ ပို၍ ယိမ်းညွတ်လာ၏။ အလေးပိုလာ၏။

ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်း

ဘိုးတော်ဘုရား (၁၁၄၃-၁၁၀၀) ၏ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းကြီး၏ အမိန့်ဖြင့် မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ၊ ရာမရကန်ဦးတိုး၊ ရကန်ဖျက် ဦးလန်း စသော ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ၈ ဦးတို့သည် “ရာမနန်းတွင်းဇာတ်ဝတ္ထုတော်” ကြီးကို ရေးကြသည်။

ဘကြီးတော်ဘုရား (၁၁၀၁-၁၁၉၉) လက်ထက်၌ မြဝတီမင်းကြီးသည် အိနောင်နန်းတွင်းဇာတ်တော်ကြီးကို ရေးခဲ့သည်။

ဦးကြင်ဥသည် ပြဇာတ်များကို ရေးခဲ့သည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးလက်ထက် ၁၂၁၄-၁၂၄၀ တွင် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် အိမ်ရှေ့မိဖုရားသည် “ဣန္ဒာဝံသနန်းတွင်းဇာတ်တော်ကြီး” နှင့် “ဝိဇယကာရီ” နန်းထွင်းဇာတ်တော်ကြီးများကို ရေးခဲ့သည်။

ဦးပုညသည် ပြဇာတ်များကို ရေးခဲ့သည်။

ဤဇာတ်ဝတ္ထုများသည် မောင်ချစ် မယ်ချစ်ကို မှုတည်ကာ ဘဝသရုပ်ကို ဖော်ကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဝတ္ထုတော်လှန်ရေး

ဝန်ကြီး ပဒေသရာဇာက ဦးဆောင်ကာ တရားစာဝတ္ထုများကို မောင်မယ်ချစ်ဝတ္ထုများဖြင့် ပထမအကြိမ်တော်လှန်ခဲ့ပြီ။

သက္ကရာဇ် ၁၁၄၇ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့တွင် မြန်မာတို့ ထီးနန်း ပျက်သုဉ်းခဲ့သည်။ သီပေါဘုရင်ကို မြမန်းစကြာသင်္ဘောဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့ ဖမ်းဆီးယူဆောင်သွားလေပြီ။ မြန်မာစာပေ၊ မြန်မာဘာသာတို့ တိမ်ကောစပြုပြီ။ ဗုဒ္ဓရောင်ခြည် ညှိုးချေပြီ။ အနောက်တောင်စွယ်နေကွယ်ဆဲတွင် အမှောင်ထုသည် လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးကို တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းခြုံသကဲ့သို့ တရားရောင်ခြည် ကွယ်စပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကာမဂုဏ် အမှောင်ထုမှာ ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ကာမနှောသောဝတ္ထုများ မှိုပေါက်သကဲ့သို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ပေါ်လာကြလေသည်။

ရှေးနှင့် ခြား ခေတ်ပြောင်းခဲ့ပြီ။ ရှေးနှင့် ခြားခဲ့ပြီ

မြဝတီမင်းကြီး။ နန်းမတော် မမြလေး။ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်တို့ ရေးခဲ့ကြသော နန်းတွင်းဇာတ်တော်ကြီးများနှင့် ဦးကြင်ဥ၊ ဦးပုညတို့ ရေးခဲ့ကြသော ပြဇာတ်များမှာ ထီးနန်းသုဉ်းသည်နှင့်တကွ ခေတ်သုဉ်းကြလေပြီ။ ထိုနန်းတွင်း ဇာတ်တော်ကြီးများနှင့် ပြဇာတ်များမှာ ထီးမူနန်းရာ၊ နန်းတော်သူ နန်းတော်သား၊ မင်းညီမင်းသားများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အကြောင်းအရာများကိုသာ ရေးသားထားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထီးသုဉ်းနန်းသုဉ်းခေတ်လူတို့အတွက် ထိုဇာတ်ဝတ္ထုများမှာ ညှို့ဇာတ်သုဉ်းလေပြီ ...။ ထိုမှတစ်ပါး မင်းမျိုးမှ ကြွင်းသည့်သူဌေး၊ ကုန်သည်၊ တောင်သူ

ဆင်းရဲသားလူထုကလည်း မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာ သဘာဝ သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုများကို တောင့်တကြသည်။ ချစ်မှု၊ ခင်မှု၊ ပျော်မှု၊ ဆွေးမှုတို့ကို ဇာတ်တော် ကြီးများရေးသကဲ့သို့ တီထွင်ရေးသားမည့်သူကို သွေးတောင်းကြသည်။

ဒုတိယမို့ နှစ်ကြိမ်မြောက် ဝတ္ထု တော်လှန်ရေးမှာ ၁၉၀၂ ခုနှစ် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခုနှစ်တွင် ပဋိသန္ဓေတည်ခဲ့သည်။

၁၂၆၄ ခုနှစ်တွင် “Robinson Crusoe” ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ တိုက်ရိုက် မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့သည်။

၁၂၆၆ (၁၉၀၄) ခုနှစ်တွင် ဂျိန်း လှကျော်က “Count of Monte Cristo” ကို “ကိုရင်မောင်၊ မမယ်မ” ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီးလျှင် မြန်မာ့မလေ့ အသုံးအနှုန်းနှင့်လျော်စွာ ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့သည်။ “ကိုရင်မောင်၊ မမယ်မ” ဝတ္ထုသည် အတော် ရေပန်းစားလိုက်သည်။ လူကြိုက် အတော်များသည်။ ထိုဝတ္ထုဈေးကောင်းသည်ကို အားကျကာ နောက်ဆက်တွဲ ဝတ္ထုများ အပြိုင်းပြိုင်း ပေါ်လာလေသည်။

ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မှိုင်းဝတ္ထု။ မောင်ဖေရှင် - မမောင် ပုံပြင်ဝတ္ထု။ စောဖေ - စောမေ ဝတ္ထု။ မြကလေး ဝတ္ထု။ စိန်တလေး မြတလေးဝတ္ထု။ စကားတောင်စား ဝတ္ထု။ မောင်မာနနှင့် မသင်္ခါဝတ္ထု စသည်တို့ တစ်မျှင်တစ်တန်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၇၂ ခုလောက်တွင် ဦးလတ်ရေး ရွှေပြည်စိုးဝတ္ထုနှင့် စပယ်ပင်ဝတ္ထုတို့ ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၇၆ ခုလောက် မှာ မန္တလေး မောင်ခင်မောင်အမည်ခံကာ လယ်ပတီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး သည် ခင်မြင့်ကြီးဝတ္ထု၊ တင်တင်မြဝတ္ထုတို့ကို ရေးသားပြီးလေသည်။

ထို့နောက် ပီမိုးနင်း၊ မြမျိုးလွင်၊ မဟာဆွေ၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန် ခင်ခင်လေး၊ ဒဂုန်နတ်ရှင်တို့သည် ဝတ္ထု ဗိမာန်ကြီးကို ခြူးပြောက် ခြူးနှယ်တို့ဖြင့် ခြယ်လှယ်ခဲ့ကြသည်။

ယခု လောလောဆယ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှောင်းခေတ် ဝတ္ထု၊ အဆောက်အအုံကြီးကို တင့်တယ်၊ သာဓု၊ ဇဝန၊ သာကဒိုး၊ သော်တာဆွေ၊ အောင်စိုး၊ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ ခင်မျိုးချစ်၊ သခင်ဘသောင်း နှင့်တကွ စာရေးဆရာ အသင်းကြီးက စွမ်းစွမ်းတမံ ဆန်းသစ်သည်ထက် ဆန်းသစ်အောင် ဖန်တီးနေကြသည်။

ရတနာပုံ ဝတ္ထု

ရတနာပုံဝတ္ထုကို သူရိယစာပုံနှိပ်တိုက်မှ သက္ကရာဇ် ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် ရှေးဦးစွာ ရိုက်နှိပ်ခဲ့သည်။ ရတနာပုံဝတ္ထုမှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထု East Lynne မှ ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရတနာပုံဝတ္ထုကို ရေးသားသော ရွှေခေါင်းသည် စုံထောက်ဝတ္ထုများကို အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတို့မှ ရှေးဦးစွာ ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားသူဖြစ်သည်။ ရွှေခေါင်းနှင့် စုံထောက် မောင်စံရှားတို့ကိုကား ခွဲခြား၍ မရစကောင်းပေ။ စာရှုပရိသတ်အတွက် ရွှေခေါင်းသည် မောင်စံရှား၊ မောင်စံရှားသည် ရွှေခေါင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာနှင့် ရွှေတောင် သီဟသူတို့သည် ခေတ်ကာလပေါ်ဝတ္ထုတို့၏ ဘိုးဘေးဖြစ်ခဲ့၏။ မြဝတီမင်းကြီး၊ မမြလေး၊ လှိုင်မင်းသမီးတို့သည် ကာလပေါ်ဝတ္ထုတို့၏ အမိအဘ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ရွှေခေါင်းကား ကာလပေါ်ဝတ္ထုတို့၏ ဦးကြီး၊ ဦးလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ “ရွှေခေါင်း” အမည်ဖြင့် ကျော်ကြားသူ စာရေးဆရာကြီး၏ အမည်ရင်းမှာ ဦးဖေသိန်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ မန္တလေးမြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ရတနာပုံ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်

ရတနာပုံ မန္တလေးရွှေမြို့တော် အရှေ့ပြင် အရာရှိရပ်ကွက် (စီမိလှိုင်)

တွင်နေသော ပင်စင်အငြိမ်းစားစစ်ကဲကြီး ဦးထင်ကျော်၏သမီး ခင်စိန်ကြည် နှင့် အမိန့်တော်ရမင်း မောင်ထွန်းမြတ်တို့မှာ ဖူးစာရေးနတ်၏ စုတ်ချက် ခြယ်လှယ်ပုံ ဆန်းကြယ်သဖြင့် အကြင်လင်မယားအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ ၏။ မောင်ထွန်းမြတ်၏ အစ်မအပျိုကြီးမဂျမ်းပုံကြောင့် ခင်စိန်ကြည်နှင့် မောင်ထွန်းမြတ်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပြည်ပန်းညို ချိုချင်ပါလျက် ဆားကဖျက်သည့်ကိန်းသို့ ဆိုက်ရောက်နေ၏။ သို့နှင့်ပင် သားသမီးသုံး ယောက်ရခဲ့သည်။ ခင်စိန်ကြည်မှာ အစ်မ ကြီးမဂျမ်းပုံက မည်မျှပင် ငြူရှုသော်လည်း မောင်ထွန်းမြတ်ကို ဘာတစ်စုံ တစ်ရာမျှ ပြန်မပြောချေ။ မောင်ထွန်းမြတ်သည် ခင်စိန်ကြည်၏ အသက် ဖြစ်သည်။ ခင်စိန်ကြည် သည်လည်း မောင်ထွန်းမြတ်၏အသက်ပင်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ သူ့ထက်ငါ အပြိုင် အချစ်လွန်ပွဲ နှံ့နေကြသည့် “ချစ်သက်ဝေ” ကြင်ဖက်များ ဖြစ်သည်။ ချစ်သက်ဝေတို့၏ ပျော်ရွှင်မှု အိမ်ထောင်ရေး အဆောက်အဦ ကြီးသည် လောကဓံမုန်တိုင်းတွင် အစိတ်အစိတ် ကွဲအက်ပြိုပျက်ရ၏။ လေမုန်တိုင်း ဖန်းတီးသူ ကြမ္မာကောင်ဂြိုဟ်ဆိုးကား လူယုတ်မာ မောင်သက်ညွန့် ဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဦးကျော်မင်း၏ သမီး မိမိရီမှာကား ဒုတိယတရားခံဖြစ်သော်လည်း အပြစ်ကင်းသော တရားခံ ဖြစ်သည်။ မိမိရီနှင့် မောင်ထွန်းမြတ်တို့မှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ ဖြစ်ကြသည်။ မိမိရီနှင့် မောင်ထွန်းမြတ်တို့ကို ခင်စိန်ကြည် မသင်္ကာအောင် မောင်သက်ညွန့်က လုပ်ကြံပြောဆိုသည်။ နဂိုကလည်း ခင်စိန်ကြည်က မသင်္ကာဖြစ်နေသဖြင့် မောင်သက်ညွန့် ပြောသည်ကို ယုံကြည်ပြီးလျှင် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ ခင်စိန်ကြည်သည် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဒေါသမွန်သဖြင့် မောင်သက် ညွန့် သွေးဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။ ခင်စိန်ကြည်သည် တစ်နှစ်လောက်ကြာသော် နောင်တရ၏။ သို့သော် အနာကျမ်းချေပြီ။

ကုစားမရတော့ချေ။ မောင်သက်ညွန့်၏ ပင်ကိုသဘော လူယုတ်မာ
 ဇာတိသည်လည်း ဘူးပေါ်သလိုပေါ်လေပြီ။ ခင်စိန်ကြည်နှင့်မောင်သက်ညွန့်
 တို့ ခွာပြိုကြ၏။ ခင်စိန်ကြည်မှာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။
 တစ်ည၌ ခင်စိန်ကြည်သည် မီးထွန်းကာ စာဖတ်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
 သွား၏။ ကျောပူသဖြင့် ရုတ်တရက် လန့်အော်ကာထလိုက်ရာ မထနိုင်
 တော့ချေ။ သတိလစ်သွားလေသည်။ သတိရသောအခါ ခင်စိန်ကြည်မှာ
 မီးလောင်သောဒဏ်ရာဖြင့် နားရုံသို့ရောက်နေကြောင်း သိရ၏။ ကလေးမှာ
 မီးထဲတွင် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးဖြစ်သွားသည်။ မီးလောင် အမာရွတ်ကြောင့် ခင်စိန်ကြည်
 မှာ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်း ပျက်ဖြစ်နေ၏။ ခင်စိန်ကြည်
 သည် ကလေးများကို လွမ်းဆွတ်လှသဖြင့် ဆရာမဟန်ဆောင်၍ မောင်ထွန်း
 မြတ် အိမ်၌ မိမိသားသမီးများကို စာပြပေးသည်။ ထိုအတွင်း အလတ်
 ကလေးသေသည်။ ခင်စိန်ကြည်လည်း နှလုံးခိုက်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌
 စိတ္တဇရောဂါနှင့်ပင် သေရှာလေသည်။ သေခါနီးဆဲဆဲတွင် ခင်စိန်ကြည်
 သည် မောင်ထွန်းမြတ်အား မိမိအပြစ်ကို ဖော်ပြဝန်ချကာတောင်းပန်ခဲ့သည်။
 မိမိအမှားကို ခွင့်လွှတ်၍ ကျန်ရင်သွေးကလေး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုရစ်ရန်
 အထပ်ထပ် မှာကြားရင်း ကမ္ဘာလောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားလေသည်။

ဝေဖန်ချက် အကျဉ်းချုပ်

မောင်ထွန်းမြတ်သည် ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျင့်
 တရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆွေမျိုးကို ထောက်ပံ့ခြင်း။ လူမျိုးကို ညှာတာ
 ခြင်း စသော မင်္ဂလာတရားနှင့် ပြည့်ဝ၏။ ခင်ပွန်းအဖြစ်၊ လင်အဖြစ်ဖြင့်
 မှတ်ကျောက်တင်ကြည့်လျှင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် စံပြလင် ဖြစ်သည်။
 မိမိမယားအပေါ်တွင် လင့်ဝတ်ငါးပါးကျေသည်။ လင့်ဝတ် ဆယ်ပါး
 ရှိလျှင် ဆယ်ပါးစလုံးပင် ကျေမည့်သူ ဖြစ်သည်။ ဖခင်အဖြစ် စံထိုး

ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း စံပြ ဖခင်ဖြစ်သည်။ မလွဲသာ၍ နောက်အိမ်ထောင် ပြုရသော်လည်း မိမိရင်သွေးများကို အထူးဂရုစိုက်သည်။ မိထွေးကလည်း ဂရုစိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ခင်စိန်ကြည်အပေါ်တွင် ခွင့်လွှတ်သည်အထိ မြင့်မြတ်သည်။

ခင်စိန်ကြည်ကား မိန်းမတို့ခမ္မတာအတိုင်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သဝန်တို၏။ အချစ်ကို မမျှနိုင်။ အချစ် ဝေဿန္တရာမလုပ်နိုင်။ အချစ်ကို တစ်ဦးတည်း ကိုယ်စားလှယ်မှတ်ပုံတင်ထားလိုသည်။ မိမိရီနှင့် မောင်ထွန်းမြတ်တို့ကို မယုံသင်္ကာမိသည်။ ထိုယုံမှားချက် မသင်္ကာမှုကို ခိုင်မာသော သက်သေများတွေ့ရာ အချစ်မွန်ကာ အမှားကိုပြုမိသည်။ မောင်ထွန်းမြတ်အပေါ်မှာ စိတ်နာနေခိုက်တွင် မီးလောင်ရာ လေပင့်သကဲ့သို့ လူယုတ်မာ မောင်သက်ညွန့်က ဖြားယောင်းလှည့်ပတ်ခြင်းကြောင့် အမှားပေါ်တွင် အမှားဆင့်ရသည်။ ခင်စိန်ကြည်မှာ မယားကောင်းအင်္ဂါ ချို့တဲ့ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အကျင့် ချွတ်ယွင်းခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ခင်စိန်ကြည်မှာ စံပြမိခင်ကားဖြစ်သည်။ ရင်သွေးဟူက ချစ်မဝဖြစ်သည်။ အရှက်အကြောက် ကို ပြည်ဖုံးချကာ မောင်ထွန်းမြတ် အိမ်မှာပင် ရုပ်ဖျက်၍ ဆရာမဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် မိမိရင်သွေးများကို ပိုက်ပိုက်ပွေ့ပွေ့ ယုယခဲ့သည်။ အလတ်ကလေးသေသောအခါ ခင်စိန်ကြည်မှာ နှလုံးခိုက်၍ အနိစ္စရောက်ရှာသည်။ ခင်စိန်ကြည်သည် အချစ်ကြီးခဲ့သလောက် အမျက်ကြီးကာ မစူးစမ်းဘဲ ပြုကျင့်မိသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အပူခန်းဖြင့် ဇာတ်သိမ်းရရှာသည်။

မောင်သက်ညွန့်မှာ စံပြ လူယုတ်မာဖြစ်၏။ အချက်ကောင်းတွေ့လျှင် မလွတ်တမ်း အခွင့်ကောင်းယူကာ အခြားသူတို့၏ သမီးပျို၊ မယားပျိုများကို ဖျက်ဆီး၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတို့အမြင်အားဖြင့် အဝီစိငရဲ၌ ချိုးစွဲမည့်သူဖြစ်၏။ အရိပ်နေနေ၊ အခက်ချိုးချိုးလူစား ဖြစ်၏။ သားရေပေါ်အိပ်၊

သားရေနှားစားသော ခွေးထက်ပင် ယုတ်မာ၏။ မောင်ထွန်းမြတ် အိမ်မှာ တည်းခိုဆဲမှာပင် မောင်ထွန်းမြတ်၏ ဇနီးချော ခင်စိန်ကြည်ကို ကြာခိုခဲ့၏။ ခင်စိန်ကြည်ကို တွေ့တိုင်းတွေ့တိုင်း ချစ်ရေးဆို၏။ မိမိရီနှင့် မောင်ထွန်းမြတ်တို့ကို အထင်မှားအောင် ခင်စိန်ကြည်အား ထေ့သံ၊ ညသံ၊ ကရုဏာသံများဖြင့် ဖြားယောင်း ပြောဆိုခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ ခင်စိန်ကြည်ကို မောင်ထွန်းမြတ်လက်မှပင် အရယူခဲ့၏။ သို့သော် မွေးတုန်းသာပန်၍ နံသောအခါ မညှာမတာ ပစ်ခဲ့သည်။ မောင်သက်ညွန့်ကား ရုပ်ရည်သန့်၏။ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာ၏။ ကောလိပ်ကျောင်းထွက် ခေတ်ပညာတတ် အက်-ဖ-အေ (အိုင်အေ) အောင်သူဖြစ်၏။ စင်စစ် မိန်းကလေးများ လိုလားတတ်သော အရည်အချင်းများပင်။ ထိုအရည်အချင်းများကို ဘန်းပြကာ သားပျို၊ သမီးပျိုတို့ကို ဖျက်ဆီးနေသည်။ ခြေတစ်ချောင်းသာထောက်၍ လေကိုစားနေသည်ဟု ဆိုသော သူတော်ယောင် မြေခွေးယုတ်ပင် ဖြစ်သည်။

မိမိရီသည် စံပြသစ္စာရှိသူ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မိမိရီ၏ အချစ်ပန်းမှာတိတ်တခိုး မောင်ထွန်းမြတ်အတွက် ရည်စူးကာပျိုးထား၏။ မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် ခင်စိန်ကြည်တို့ လက်ထပ်သွားသောအခါ မိမိရီမှာ အသည်းကွဲခဲ့ရ၏။ ဆွေးဗျာထုကြွယ်ရ၏။ အပူနယ်ချဲ့ခဲ့ရ၏။ အခြားဂုဏ် ရည်တူ အရာရှိမင်းပျိုမင်းလွင်များကလာ၍ အိမ်ထောင်ရေးစကား နွယ် သော်လည်း မိမိရီက ပယ်ခဲ့သည်။ လက်မခံခဲ့။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏပင် ဖခင်ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဦးကျော်မင်း၏ အကြိမ်းအမောင်းကို ခံရ၏။ မိမိရီသည် စိတ်နူးညံ့၏။ နူးညံ့သလောက် စိတ်ဖြောင့်၏။ မောင်ထွန်းမြတ်အတွက် ရည်စူးထားသော မေတ္တာပန်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ဆွတ်ခွင့်မပေးချေ။ အခြားလူအားလုံးကို ကန်တော့ဆွမ်းလိုက်၏။ နောက်ဆုံး၌ မိမိရီ၏ ဇွဲ၊ သစ္စာ၊ တည်ကြည်မှုတို့ကြောင့် မိမိရည်မှန်းသည့်အတိုင်းပင်

မိမိ၏ မေတ္တာပန်းကို မောင်ထွန်းမြတ်လက်သို့ အပ်ခွင့်ရလေသည်။ ထိုအခါ မိမိရိမှာ စံပြမယားဖြစ်လာ၏။ မိမိချစ်လင် စိတ်ကြည်နူးမှုကို မယားဝတ်ကျော့ပွန်ခြင်းဖြင့် ဖန်တီးခဲ့သည်။ မိမိရိကား စံပြမိထွေးလည်း ဖြစ်သည်။ မိထွေးတော်ဂေါတမီထုံးကို နှလုံးသွင်းကာ လင်ပါသား၊ သမီးများကို သိမ်းသိမ်းပိုက်ပိုက်ယုယခဲ့သည်။ မိမိရိလည်း စံပြနှမလည်း ဖြစ်၏။ လူသတ်မှုကြောင့် ထွက်ပြေးနေရသော မိမိ၏အစ်ကိုကြီး မောင်ဘချိုအတွက် နေ့မအား ညဉ့်မအား ကြိုးစားရှာသည်။ မိမိရိ၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် အပြစ်မရှိသော မောင်ဘချိုမှာ တရားဥပဒေ မျက်မှောက်တွင် လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရလေသည်။

အပျိုကြီး မဂျမ်းပုံကား တကယ့် အရိုးအရင်းစွဲ အပျိုကြီးဖြစ်သည်။ စိတ်ထားသဘောထား အပြောအဆို၊ အမှုအရာ၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊ ဩဇာပေးပုံတို့မှာ တကယ့် ရေမရောသော အပျိုကြီးစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ မဂျမ်းပုံမှာ “လိုတာမရ ရတာမလို” သောကြောင့် အပျိုကြီး စာရင်းသို့ မလွှဲသာ၍ အတင်း သွတ်သွင်းခံရသူ မဟုတ်။ ပျားပန်းခပ် ရွှေပလူကဲ့သို့ လိုချင်သူ ပေါသော်လည်း မဂျမ်းပုံ၏ နဂိုစိတ်ရင်းကပင် အိမ်ထောင်မပြုလို၍ အပျိုကြီးလုပ်သူ ဖြစ်သည်။ မဂျမ်းပုံမှာ ငယ်ဖြူအပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လောကီမှု မောင်ချစ်၊ မယ်ချစ်၊ ကိလေသာတဏှာ အနှစ်၊ ကာမဂုဏ် ယစ်ပုံကို လုံးဝ မသိရှာ။ မိမိ၏မောင် မောင်ထွန်းမြတ်ကိုလည်း မိမိကဲ့သို့ အိမ်ထောင်မပြုစေချင်။ မိမိတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် တည်းသာ အတူတကွ ဥမကွဲသိုက်မပျက်နေကာ မိမိက ဩဇာပေးနေချင်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်စပ်ကြား သူစိမ်းဝင်လာမည်ကို မနှစ်မြို့ချေ။ ထို့ကြောင့် မောင်ထွန်းမြတ်ကို ချစ်ကြိုက်ကြသော ခင်စိန်ကြည်နှင့် မိမိရိတို့အား မျက်စိစပါးမွှေးစူးသည်။ မျက်မှန်းကျိုးသည်။ “မိန်းကလေး တန်မဲ့ အလွန်နန့်သည်၊ ပျံသည်” ဟုလည်း စွပ်စွဲခဲ့သည်။ အပျိုကြီး

ဓမ္မတာ သဘာဝအတိုင်း အလွန် ဆရာလုပ်ချင်သည်။ နေရာတိုင်းမှာပင် အာဏာပြုကာ ဩဇာပေးနေသည်။ ပဲခူးဆား လုပ်ချင်သည်။ လင်မယား အရေးတွင်သူဝင်စွက်ချင်သည်။ မပါဝင်သင့်၊ ပါဝင်သင့်ကို သူမသိချေ။ မယားကလင်ကို ယုယုယယ ပြုစုသည်ကိုပင် ပိုလွန်းသည်။ မာယာမူရာ များလွန်းသည်ဟု မေးငေါ့သည်။ နှုတ်ခမ်းစုသည်။ ခင်စိန်ကြည်နှင့် မောင်ထွန်းမြတ် ကွဲကွာသွားသည့်အမှုတွင် အပျိုကြီးမဂျမ်းပုံကို အနည်းဆုံး တတိယတရားခံအဖြစ်ဖြင့် စွဲချက်တင် ထိုက်သည်။ သို့သော် မဂျမ်းပုံကား သဘောဖြူ အစင်း၏။ ခင်စိန်ကြည် ဆေးခါနီးတွင် မဂျမ်းပုံမှာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရှာသည်။ ခင်စိန်ကြည်၏ ဘဝခရီးမသာယာမှု အကြောင်း ရင်းကိုစစ်လျှင် ငါသည်ပင်အပြစ်ဖြစ်ချေသည်ဟု မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ဖို့ကာ နောင်တရရှာသည်။

ရတနာပုံ ဝတ္ထုကို ခြံ၍ ဝေဖန်စိစစ်လျှင် ရတနာပုံ ဝတ္ထုသည် လောကီသား မောင်မယ်၊ ငယ်ရွယ်သူအများအတွက် အဖိုး မဖြတ်နိုင်သော လောကီ သင်ခန်းစာ ရတနာအနှစ် ဖြစ်သည်။ မယ်လုလင်ကလေးများက ခင်စိန်ကြည်၊ မိမိရီ၊ မဂျမ်းပုံတို့၏ သဘောထားများမှ ကောင်းရာအနှစ်ကိုယူ၍ အကာကို စွန့်ပစ်ရမည်။ မောင်လုလင်များမှာမူ မောင်ထွန်းမြတ်ကို စံယူပြီးလျှင် မောင်သက်ညွန့်ကဲ့သို့သော လူစားမဖြစ်စေရန် သမ္မာတရား လက်ကိုင်ထားကာ ကြိုးစားရုံမျှသာမက ဤကဲ့သို့ မိမိလောကီဂုဏ်ကိုကိုးကာ အမျိုးနစ်နာအောင်ပြုကျင့်နေသည့် “မျိုးနှစ်” တိရစ္ဆာန်မျိုးတွေကို မျိုးချစ်စိတ်ဖြင့် ပြုပြင်သုတ်သင်စေကြောင်း သတိမောင်းခတ်ရပေသတည်း။

ဒေါ်စိစိ ဘီအေ
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
၇၊ ၄၊ ၅၃

မူလဝတ္ထု၏

နိဒါန်း

ကာလတစ်လျှောက်၊ ခါသမယ ရောက်သဖြင့်၊ ပေါ်ပေါက်ဆန်း
 ပြား၊ ဉာဏ်တိုးပွား၍၊ ထူးခြားပညာနည်းယူရာဖြင့် မှတ်ရာမှတ်ကြောင်း၊
 အလွန် ကောင်းသဖြင့်၊ နုပျောင်းအယဉ်၊ လူ့တစ်ခွင်ဝယ်၊ တုယှဉ်ပြိုင်ကင်း
 လှယမင်းတို့၊ ပြုံးခြင်းမျက်နှာ၊ နှုတ်လျှာအဖျား၊ နိပတ္တမြားသို့၊ အသားရွှေ
 ရောင်၊ ခုံးမျက်တောင်ကြော့၊ ထုံးလျှော့ကေသာ။ ရှည်သွယ်ဖြာလျက်။
 အလှစုံစီ၊ ခင်စိန်ကြည်နှင့်၊ တူမှီပေါင်းစည်း။ ရှေးကံနှီး၍ တတ်သိပညာ
 အရာရာကို သာယာချေငံ၊ ပိယံစကား လူအများတို့၊ ချစ်အားကြည်ယုံ
 ပေါင်းဆုံတည့်မတ်၊ မောင်ထွန်းမြတ်တို့ ဖျတ်လတ်ကြောင်းအင်၊ ဇာတ်
 လမ်းဆင်၍ ဖတ်ချင်စရာ၊ ရိုင်းရာပယ်ရှား ယဉ်ရာထား၍ ဖတ်ငြားကြည့်
 ကာ၊ ပျော်ရာကြည်ခန်း ရယ်ရွှင်လန်းနှင့်၊ လွမ်းခန်းတစ်ဖုံ ပူပုံတခြား
 ကြင်နာအားဖြင့်၊ သနားစရာ ကြောင်းဖြာဖြာကို စိကာပတ်ကုံး၊ အသုံး
 ယဉ်စွာ စကားမှာကား မြန်မာရပ်သား၊ အမျိုးအားဖြင့် ပြောကြားသလို၊
 ခေါ်ဆိုရေးသား စီရင်ထား၍၊ ယောက်ျား မိန်းမ ဟူသမျှတို့၊ ဖတ်က
 ထင်မြင် လက်ဝါးပြင်၌ ကောက်ငင်တင်ထား ပတ္တမြားသို့၊ အလားနည်းတူ
 လွယ်ကူထင်ရှား၊ သိနိုင်ငြားသော ဤ “ရတနာပုံခေါ် ဝတ္ထု၏ ဇာတ်
 သွားကို၊ အများတသီး လူကြီးလူငယ်၊ အရွယ် အလတ် မပြတ် ကြည့်ရှု၊
 ဖတ်နာပြုက လူမှုရေးရာ ချင်းရာ ဥသည့်၊ အလုံးစုံကို၊ အကုန် မယွင်း

တတ်ကျွမ်းခြင်းဖြင့်၊ ညံ့ဖျင်းစရာ အရာရာကို၊ ပယ်ခွာလွင့် ပြောင်း
 လူကောင်းလူပါး။ လူအများအောက်၊ ကျရောက်မရှိ၊ တတ်သိ လိမ္မာ
 ဖြစ်စေ့ဖြင့်၊ စေတနာမယုတ် ဤစာအုပ်ကို ရေးထုတ်စီမံ၊ နောင်ကျိုး
 မှန်ကို ရည်သန်စိတ်ထား ရလိုငြားမှု၊ ကျွန်ုပ်ပြုသည် ကြည့်ရှုမှတ်သား
 ကြစေကုန်သတည်း။

လောကတစ်ခွင် မြေအပြင်ဝယ်၊ ပွေအင်ဆန်းပြား ပြုဖွယ်များကို။
 ဉာဏ်ပွားစရာ ဇာတ်ကြောင်းရှာ၍၊ ပညာရှိများ ရေးသားစီမံ နည်းမှီ
 ရန်ကို။ ခါခါစိစွေး၊ နှလုံးတွေး၍၊ လူရေး လူရာ အဖြာဖြာကို၊ မှတ်ရာ
 မှတ်ကြောင်း ယုတ်မြတ်ပေါင်းကို။ သိကောင်းသည်ပင် သို့ဖြစ်အင်
 ကြောင့်။ ပုံပြင်ပြထား ဇာတ်လမ်းသွားကို၊ အများသဟာ ဆွေကလျာတို့
 ခါခါမလပ်၊ ဤစာဖတ်က ဦးတပ်ရင်းတည် ခင်စိန်ကြည်သည်၊ လော်လီ
 ဖြောင်းဖြား၊ သက်ညွန့်အားကို။ ယုံမှားသည့်ပြင် ကြမ္မာငင်၍၊ ချစ်
 ကြင်ဖြောင့်မတ် မောင်ထွန်းမြတ်ကို။ မအပ်မရာ စွပ်စွဲကာဖြင့်၊ ပညာမဲ့
 ကင်း မာန်ပြိုင်လျှင်း၍၊ ပြုခြင်းအရာ၊ သို့ဖြစ်ပါသဖြင့်၊ ခါခါမလပ်။
 ကြိမ်ထပ်ထပ်ဖြင့်၊ ရစ်ပတ်ပွေလီ ဝဲသို့လည်လျက် အတည်မကျ။ များ
 ဒုက္ခဖြင့်။ မုချမကွာ ခံရရာပြင်၊ လင်ကွာ သားကွဲ။ ဆင်းရဲငြိုငြင်။
 ကြောင်းဖြစ်အင်ကို။ ဆင်ခြင်စဉ်းစား။ စိတ်ဝယ်ထား၍ ပြစ်မှားမသင့်
 ပယ်ရှားသင့်ကို၊ ဉာဏ်ဖြင့်မှတ်သား နည်းယူငြားက၊ မှောက်မှားစရာ
 အရာရာကို လိမ္မာပွန်းတီး တတ်မြောက်ပြီး၍၊ ဉာဏ်ကြီးစရာ ဇာတ်ခန်း
 လာကို။ မှတ်ပါအများ။ နုပျိုသားတို့။ ကျိုးပွားစေငှာ စိတ်ရည်ကာဖြင့်
 ဉာဏ်ဖြာကြိုးကုတ် ပြုလုပ်တစ်ဖန်၊ ဒုတိယထုတ် ဤစာအုပ်ကို။ မြတ်
 ယုတ်နှစ်ပါး။ အမျိုးသားတို့။ နိုးကြားမလပ်။ အထပ်ထပ်ဖြင့်၊ ကြည့်မှတ်
 ဖတ်ရှုကြစေကုန်သတည်း။

နိဒါန်းပြီး၏။

အခန်း ၁

မန္တလေးမြို့ တောင်ပြင်မင်္ဂလာဈေးအနီး၊ စီပီလိုင်းခေါ် အရပ်တွင် သစ်ပင်ဥယျာဉ် ပန်းမန် အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည့်အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်အတွင်း ဥရောပတိုက်သားတို့ နေထိုင်ဘိသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်မှု ပရိဘောဂ စသည်တို့ဖြင့် ခမ်းနားလှပစွာ ပြင်ဆင်၍ထားသော အခန်းကြီး တစ်ခန်း၌ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ ရုပ်ရည် မွန်ရည်ဖြူစင်ရှိ၍ အလွန်တရာ လူရည်သန့်သော မြန်မာအရာရှိကြီး တစ်ယောက်သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ လျက်ရှိသော ဆံပင်ကလေးကို ချောမွေ့အောင်ထုံး၍ ပက်လက်ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် ဆေးတံကိုသောက်လျက် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်လှန်တွေးတော၍ နေသည့်အဟန်နှင့် ထိုင်လျက်နေလေ၏။ ၎င်းအရာရှိ ကြီးမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါမှ စ၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းတို့၏ အမှုတော်ကို ကောင်းမွန်ကျိုးနွံစွာ ထမ်းရွက်လာခဲ့ရာ တစ်ဆင့်မှတစ်ဆင့် ရာထူးတိုး တက်၍ ဒုတိယတန်း စစ်ကဲအဖြစ်သို့ အရောက်တွင် အသက်အရွယ်လည်း ကြီးရင့်။ ကောင်းစွာလည်း မကျန်းမာ၊ အမှုထမ်းနှစ်လည်း စေ့သဖြင့် ပင်စင်ယူပြီးလျှင် အောက်သားဇာတိပင် ဖြစ်သော်လည်း အောက်ပြည် သို့မပြန်ဘဲ မန္တလေးမြို့တွင်ပင် ဆက်လက်နေထိုင်လျက် ရှိနေလေ၏။

၎င်း လူသည် အစိုးရအမှုကိုထမ်းရွက်စဉ် အရာရှိကြီးတစ်ယောက်

ဖြစ်သည့်အတိုင်း လခကြေးငွေများစွာ ရရှိသည့်ပြင် မိဘ၏အမွေအနှစ် အမြောက်အမြားပင် ဆက်ခံရသော်လည်း အနေအထိုင်အသုံးအစွဲ စသည် တို့သည် ဥရောပတိုက်သား အရာရှိကြီးတို့ကဲ့သို့ နေထိုင်၍လာခဲ့ရာ မိဘအမွေအနှစ် လယ်ယာချောင်းမြောင်း စသည်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါး၍သွားပြီး အစိုးရ အလုပ်မှထွက်၍ ပင်စင်စားချိန်ကျရောက် သည့်အခါ၌ လယ်မြေ၊ ယာမြေ၊ ဥယျာဉ်မြေ စသည်တို့သည် တစ်ဧက မျှမကျန် ပေါင်နှံ၍ထားရသည့်ပြင် လခမှာလည်း တစ်ဝက်မျှသာရရှိလေ ၏။ ဤကဲ့သို့ပင် အဝင်နည်းပါး၍ သွားသော်လည်း စစ်ကဲကြီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ်မှစ၍ အသုံးအစွဲ အပေးအကမ်းအားကြီးသည် ဖြစ်သော ကြောင့် ရုတ်တရက် မမြီးခြံနိုင်ဘဲရှိရာ မိမိရရှိသောပင်စင်သည် ချေး၍ ထားသော ငွေတိုးကို ပေးဆပ်လောက်ရုံသာရှိ၍ သုံးစွဲရန်ငွေမှာ နောက် ထပ် လှည့်လည်သုံးစွဲရလေ၏။

အစိုးရအမှုကို ထမ်းရွက်စဉ်အခါ၌လည်း ၎င်း စစ်ကဲကြီးသည် မိမိ၏လခကလေးနှင့် မသုံးစွဲနိုင်လောက်သည်ကို သိသော်လည်း တံစိုး လက်ဆောင် စားခြင်း၊ မတရားသဖြင့် တရားစီရင်ခြင်း စသည်တို့ကို အလျှင်းဝါသနာမပါသောကြောင့် မိမိနှင့်အရာတူ အမှုထမ်းတို့သည် အချင်းချင်း ဦးခေါင်းကိုညိတ်လျက် မဲ့ရွဲ၍ ပြောဆိုတတ်ကြကုန်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အမှုသည်တစ်ယောက်သည် ငွေစက္ကူ ၁၀၀ တန် ၂ ချပ်ကို စစ်ကဲကြီးအား ဖိနပ်ဝယ်၍ စီးတော်မူရန်ဟု လက်ဆောင် အဖြစ်ဖြင့် ပေးသောအခါ ၎င်း လူအား-

“ငါ၏ဖိနပ်ကို ငါ ဝယ်စီးနိုင်သည်၊ မင်း၏ ကိစ္စမဟုတ်” ဟု ပြန်၍ ပေးလေကြောင်း။

တစ်ခါတစ်ရံ အမှုသည်က အတင်းအကျပ် ပေးလေသောအခါ စစ်ကဲကြီးသည် အဆဲခံတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ “သည်အကောင် အင်မတန်

ငွေပေါဟန်လက္ခဏာရှိသည်” ဟုပြောလျက် “လမ်းတွင်ကောက်ရသည်” ဟု စာတစ်စောင်ကိုရေး၍ ငွေတိုက်သို့ ဘဏ္ဍာတော် အဖြစ်ဖြင့် သွင်းရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ဤကဲ့သို့သော သတင်းကို ကြားရာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တံစိုးလက်ဆောင်ပေးမည်အကြံနှင့် စစ်ကဲကြီး၏အိမ်သို့ မဝင်ဝံ့ကြကုန်။ ၎င်း၏ မိတ်ဆွေ ကုန်သည်ကြီး၊ ပွဲစားကြီးအပေါင်းတို့က “စစ်ကဲကြီး ဦးထင်ကျော်သည် ဖြောင့်မတ်သော သဘောရှိကြောင်း၊ အသုံးအစွဲကြီးကြောင်း” နှင့် ပြောဆိုပြီး၍ ဝိုင်းဝန်းကူညီလိုသောဆန္ဒနှင့် တစ်နေ့သ၌ ၄၊ ၅ ဦးတိုင်ပင်၍ အိမ်သို့သွားကြရာ ဦးထင်ကျော်၏ မြင့်မြတ်သော သဘောကိုသိကြ၍ မည်သို့စတင်ပြောဆိုရမည်မသိ ရှိနေကြဆဲတွင် တစ်ဦးသောသူက စတင်၍ ကုန်သည်တို့ ပြောလေ့ရှိသည့်အတိုင်း၊ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေတို့ကို ဆင်ခြင်၍ သုံးစွဲသင့်ကြောင်းကို ပြောမိရာ ဦးထင်ကျော် သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ပြောဆိုလာသူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လျက် လက်ပိုက်ကာ ခန့်ခန့်ရပ်ပြီးလျှင် “မိတ်ဆွေတို့၏ အကြံကို ကျွန်တော်သိ၍ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ အိမ်သည် ဝင်ငွေထွက်ငွေအကြောင်းကို တရားဟောပြောရန် နေရာမဟုတ်ပါ” ဟု ပြောသောကြောင့် ပွဲစားကြီး၊ ကုန်သည်ကြီးတို့သည် အချင်းချင်း တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ဆက်လက်မပြောဝံ့ကြဘဲ ပြန်သွားရဖူးလေ၏။

စစ်ကဲကြီးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် နံရံ တွင် ဆွဲ၍ထားသော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို စဉ်းစားရင်း ကြည့်၍နေစဉ် အစေခံတစ်ယောက်သည် ခြေဖျားထောက်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ကိုထွန်းမြတ် လာပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ စစ်ကဲကြီးလည်း ဓာတ်ပုံကိုငေး၍

ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့်လျက် ဝင်ခဲ့ပေစေဟု ပြောလိုက်ရာ အစေခံလည်း လူတစ်ယောက်ကိုခေါ်လာ၍ အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလိုက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်ဆိုသူမှာ အသက် ၂၇ နှစ် ခန့်မျှရှိ၍ လူပုံလူပန်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အဆစ်အမျက် ကျနပြေပြစ်၍ ရုပ်ရည် လွန်စွာ မချောလှသော်လည်း အလွန်တရာ ကျက်သရေရှိလျက် ရွှင်ပျသော မျက်နှာရှိပေ၏။

စစ်ကဲကြီးလည်း ခြေသံကြားသဖြင့် ရုပ်ပုံကိုကြည့်ရာမှ လှည့်ပြီး လျှင် ထိုင်ပါဦးဟု ကုလားထိုင်တစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြပြီးလျှင် -

“မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ယခုတွေ့ရသည်ကို ဝမ်းမြောက် လှပါသည်။ ဒေးလည်သက်သက်လာသလား မောင်” ဟု မေးရာ မောင် ထွန်းမြတ်က “ကျွန်တော် အခုလာသည်မှာ အလည်သက်သက် မဟုတ် ပါ။ ကိစ္စနှင့် လာပါသည်” ဟု ပြောလျှင်။

စစ်ကဲကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင် မှီ၍နေရာမှ မတ်မတ်ထိုင်လိုက် ပြီးလျှင်။ “ဘာကိစ္စပါလဲ” ဟု မေးရာ -

မောင်ထွန်းမြတ်သည် မိမိကုလားထိုင်ကို စစ်ကဲကြီးအနီးသို့ဆွဲ၍ ထိုင်ပြီးလျှင် “သည်အိမ်ကိုရောင်းမည်ကြားလို့ ကျွန်တော်လာပါသည်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလေ၏။

စစ်ကဲကြီးလည်း မျက်နှာကို တင်းတင်းထား၍ “နေပါဦး မောင်။ မောင်က ဘယ်အတွက်မေးပါသလဲ၊ မောင့်ကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက် လို့လဲ၊ ဘယ်ကြွေးရှင်က မောင့်ကို ငှားပါသလဲ” ဟု မေးလျှင်။

မောင်ထွန်းမြတ်က “ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေဆိုတဲ့ လူမျိုးဟာ သစ္စာ နည်းတယ်လို့ ကမ္ဘာက သမုတ်ကြသည်ကို ကျွန်တော်အသိဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်၌မှာတော့ အမှုသည်များကို လိမ်လည်

လှည့်ပတ် နားသွင်း ဖျောင်းဖျါပြီးလျှင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုဆို၍ တစ်စုံ တစ်ခုမှပြုဖူးသည်မရှိပါ။ ရှေ့ကိုလည်း ပြုမည် မဟုတ်ပါ” ဟု မျက်နှာ တင်းတင်းနှင့်ပင် ပြန်ပြောရာ စစ်ကဲကြီးက “သည်းခံပါမောင်၊ ကျုပ်က ကြွေးများတဲ့လူဖြစ်တော့ ကြွေးရှင်တွေ ဉာဏ်များသည်ကိုသိလွန်းလို့ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်မရှိပါနှင့်မောင် ကိစ္စကိုပြောပါ” ဟု ဆိုလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်က “သည်အိမ်နှင့် သည်ဝင်းကို ရောင်းမည် ကြား၍ ကျွန်တော့်မှာလည်း ငွေပိုကလေးရှိတုန်း ဝယ်ထားမည်အောက် မေ့၍ လာမေးပါသည်” ဟု ပြောလျှင်။

စစ်ကဲကြီးလည်း “အောင်မယ် ရှေ့နေအလုပ်များ အကောင်းကြီး ပါကလား” ဟုဆို၍ အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးလျှင် ပြောသည်မှာ-

“မောင်ထွန်းမြတ် ကျုပ်မှာ ကြွေးအင်မတန်ထူတယ်ဆိုတာ မောင် သိပြီးပဲ၊ ရသည့် ပင်စင်ကလေးကလည်း အတိုးပေးလောက်ရုံ သာသာ ကလေးရှိတယ်။ သည်တော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ငွေရအောင် ကျုပ်ကြံရတာပဲ။ ယခု သည်အိမ်နှင့် သည်ဝင်းကို ရောင်းလိုက်မယ်ဆိုတာ လူများသိမှဖြင့် ကြွေးရှင်တွေအကုန်ဆုံးပြီး လာကြလိမ့်မည်။ သည်တော့ အထင်အရှား မရောင်းဘဲ ရောင်းသူ ဝယ်သူနှင့် အသိသက်သေလောက်သာ သိစေမှ ငွေကလေး ၄၊ ၅၊ ၈ ထောင်လောက် ကျုပ်သုံးရမှာပဲ။ သည်အိမ် သည်ဝင်းနှင့် အိမ်ထောင်မှုပါ အားလုံး ဘယ်လောက်ပေးနိုင်ပါသလဲ” ဟု မေးရာ မောင်ထွန်းမြတ်က “ဦးအိမ်နဲ့ရှိပါ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စစ်ကဲကြီးက ၃၀၀၀၀ ထားပါတော့ဟု ပြောလေရာ မောင်ထွန်းမြတ်လည်း အိမ်ဝင်းတို့၏ အဖိုးကို ခန့်မှန်းပြီးဖြစ်၍ ၂၀၀၀၀ ကျန်တော် ပေးနိုင်ပါသည်ဟုဆို၍ အနည်းငယ် ပြောဆိုကြပြီးလျှင် ၂၃၀၀၀ နှင့် ဈေးတည့်ကြလေ၏။

စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုကြပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြတ်လည်း

ပြန်တော့မည်ဟု ထလေလျှင် စစ်ကဲကြီးက “နေပါဦး မောင်၊ ယနေ့ည သည်မှာပဲ ထမင်းစားပါ” ဟု တားရာ စစ်ကဲကြီးသည် သာမညလူကို ထမင်းစားဖိတ်လေ့မရှိသောကြောင့် မောင်ထွန်းမြတ်သည် မငြင်းပယ်ဝံ့ဘဲ ပြန်၍ထိုင်ပြီးလျှင် စစ်ကဲကြီးတည်သည့် ငွေစီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍သောက်လျက် စကားဆက်လက်၍ ပြောနေကြကုန် ၏။

ဤသို့စကားပြောဆိုနေကြစဉ် အိမ်တွင်းဘက် အခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်၍ မိုးစွေ၍နေသည့်အခါဝယ် မွန်းတည့်နေ မြင်လိုက်ရ သောအခါ လူသတ္တဝါတို့သည် ရုတ်တရက် နေ၏အလင်းကို ရသဖြင့် ဟဒယနှလုံး ရှင်ပြုံးစွာ ရှိဘိသကဲ့သို့ စာရွက်ကလေးကို မခို့တရို့ ကိုင်၍ ထွက်လာသူ ၁၆ နှစ်အရွယ် မိန်းမကလေးကို မြင်လိုက်ရလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် ကျောင်းသားအရွယ်လွန်သဖြင့် လူပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လျက်နှင့်ပင် ဘဝင်တုန်လျက် ငေး၍ ကြည့်မိလေ၏။

ဦးဒေါင်းလျှော်သည့်နေ့ဖြစ်၍ ခါးခေါက်သို့ဝဲလျက်ရှိသော ဆံပင် ကို ဖဲကြိုးအပြာကလေးဖြင့် ကပိုကရို စီးပြီး အသား အေးစေရုံမျှသာလျှင် သနပ်ခါး အရည်ကျဲကလေးကို မသိမသာလိမ်းလျက် စူရတီပွင့်ထိုး အပြာတစ်ပတ်ရစ် လုံချည်ကလေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မခို့တရို့ မ ပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်မှ စာရွက်ကိုကိုင်ကာ ဝင်လာလေလျှင် နားတစ် ဖက်တွင် ၅ ရတီခန့်မျှ ရှိသော စိန်တစ်လုံး နားကပ်အရောင်သည် လက်ဟောင်း ပထမတန်းစိန်ဖြစ်၍ အရောင်လက်လက် ထွက်ရကား ၎င်း စိန်ရောင်သည် မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးအရောင်နှင့် မည်သူက ကောင်းလေသနည်း။ ခြေတွင် ဝတ်လျက်ထားသော ရွှေခြေချင်းသည် မိန်းကလေး၏အသားနှင့် မည်သူက ဝါလေသနည်း။ လည်၌ ဆွဲ၍ထား သော ပုလဲကုံးသည် မိန်းကလေး၏သွားနှင့် မည်သူက ဖြူလေသနည်း။

ဘယကံမှ ကျောက်နီသည် မိန်းကလေး၏နှုတ်ခမ်းနှင့် မည်သူက နီလေ သနည်း စသည်ဖြင့် အံ့ဩတွေးဆ၍ မရနိုင်အောင်ပင် ရှိလေ၏။

“ဖေဖေ ဘုရား၊ မစ်ဆက် ဘရောင်းက သည်ကနေည ဆပ်ကပ် ကြည့်ရအောင်တဲ့၊ ခင့်ဆီ စာရေးလိုက်တယ်ဘုရား” ဟုဆို၍ စာကို ဖခင်အားပြမည်ပြုရာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် ပြန်၍သွား မည်ပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် စစ်ကဲကြီးက “နေပါဦး ခင်ရဲ့၊ သည်ဟာက ဖေဖေ မိတ်ဆွေ အမိန့်တော်ရမင်း ကိုထွန်းမြတ်ပဲ”

“ရွှေဘိုမှာနေတုန်းက ဖေဖေတို့ အိမ်နားက မြို့အုပ်မင်း သားဟာ လေ၊ကျုံးထဲ သမ္ဗန်ကလေးနဲ့လှော်ကစားကြတာ မမှတ်မိဘူးလား၊ သည် တုန်းက သူငယ်ပေါ့” ယခုတော့ မန္တလေးမှာ “အမိန့်တော်ရမင်း ဦးထွန်းမြတ်ဆိုတာ အကျော်တစောပေါ့” ဟု ပြောလျှင်။

ခင်စိန်ကြည်သည် အင်္ဂလိပ် အမှုအရာအတိုင်း မိမိဖခင် သွန်သင် ပြသခဲ့သည့်ပြင် အင်္ဂလိပ်စာလည်းတတ်၊ အင်္ဂလိပ်မများနှင့်လည်း အနည်း ငယ် ရောနှောနေထိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ထွန်းမြတ်အား လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် “ရှေးက ပေါင်းဟောင်းဖော်ဟောင်းများနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းမြောက်ပါကြောင်း။ နောင်ကိုလည်း ရှေးကကဲ့သို့ အကျွမ်းတဝင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ပါကြောင်းစသည်ဖြင့် မျက်နှာထားချိုချိုနှင့် လောကဝတ်စကားပြောရာ”

မောင်ထွန်းမြတ်ကလည်း “အရင်ကကဲ့သို့ အရောတဝင် ချစ်ချစ် ခင်ခင်ရှိကြပါက အတိုင်းထက်အလွန်ပင်ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြန်ပြော ပြီးနောက် ခင်စိန်ကြည်လည်း ဖခင်ထံမှ ဆပ်ကပ်သွားရန် အခွင့်ရသဖြင့် ပြန်စာရေးရန် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ညနေ ၇:၀၀ နာရီခန့် အချိန်ကျရောက်လျှင် မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် စစ်ကဲကြီးတို့သည် ဧည့်ခံခန်းမှထ၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင်။

ဟဲ့ ... စောရီ၊ ခင့်ပြောလိုက်ဟု မိန်းကလေး အစေခံတစ်ယောက် ကို ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲမှာထိုင်၍ စောင့်နေကြရာ။

ခင်စိန်ကြည်သည် ဆပ်ကပ်ပွဲသို့သွားရန် ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။ မောင်ထွန်းမြတ်သည် ခပ်စောစော၌ ကပို ကရို နေထိုင်သည့် ရုပ်ကို မြင်ရုံမျှနှင့် ချောလှပြီဟု မှတ်ထင်၍နေသည့် အတွင်း ယခုတစ်ဖန် ပွဲသွားရန် ဆင်ယင်ဝတ်စား၍လာသည့် ခင်စိန်ကြည် ကိုမြင်လျှင် ဣန္ဒြေကို အနိုင်နိုင်ဆည်၍ နေရလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်လည်း ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် တောက်ပသော အဝတ် အစားတို့နှင့် ဖခင်အနီးစားပွဲသို့လာ၍ ထိုင်ရာ မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ကျနေသဖြင့် ရွှေရောင်စိန်ရောင်တို့သည် ဓာတ်မီးရောင်ဟပ် သဖြင့် အရောင်ပြန်ပြီးလျှင် ကြည်လင်နုဝါသော ခင်စိန်ကြည်၏ အသား သည်သာ၍ပင် ကြည်လင်လှပလေသည်ဟု မောင်ထွန်းမြတ်၏စိတ်တွင် အောက်မေ့မိလေ၏။

စစ်ကဲကြီးလည်း ဘိလပ်သား အရာရှိကြီးတို့ကဲ့သို့ နေထိုင်စား သောက်သည်ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းမြတ်အား ကောင်းမွန်လှစွာသော စား ဖွယ် သောက်ဖွယ်တို့ကို ကျွေးမွေးရာ မောင်ထွန်းမြတ်သည် ရူပါရုံ၌ မနောဓာတ် ငြိတွယ်လျက်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဇီဝာရုံအရသာကို မခံစားနိုင်ဘဲရှိရကား စားဖွယ်အမျိုးမျိုးတို့၏ အရသာကို ချိုသည် ချဉ်သည်ဟု မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင်ရှိပေ၏။ ဤသို့ပင်ရှိသော်လည်း မောင်ထွန်းမြတ်မှာ လူကြီး လူကောင်းတို့နှင့် အစဉ်မပြတ် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေထိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ လူမှုရေးကို ကောင်းမွန်စွာ နားလည်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်သည်ဟု မမှတ်ထင်သင့်ချေ။

ထို့ပြင် အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် တည်တံ့သော သမာဓိ၊ စူးရှသော ဉာဏ်

ပညာအရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့်အလျှောက် ဒုတိယတန်း ရှေ့နေပင် ဖြစ်သော်လည်း ဘိလပ်ပြန် ဝတ်လုံများလောက်မျှမက အမှုကြီးအမှု ကောင်းများစွာ လိုက်လံရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကြေးငွေအမြောက် အမြားပင် စုဆောင်းမိရကား မန္တလေးမြို့ရှိ အရာရှိ အရာခံ ဂုဏ်ထူးရှိ၊ ပွဲစားကြီး၊ ကုန်သည်ကြီး သားသမီးတို့သည် မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် အကျွမ်း တဝင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလေ့ရှိကြသဖြင့် မောင်ထွန်းမြတ်သည် မိန်းမချော မိန်းမလှတို့နှင့် ယဉ်ပါးပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဆိုရာ၌ မောင်ထွန်းမြတ်သည် သားပျို သမီးပျိုတို့ကို နှမချင်း မစာနာဘဲ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ကြံစည်ခဲ့သည်ဟူ၍ မယူသင့်ပေ။ တည် ကြည်သော သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အဆွေခင်ပွန်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မောင်နှမကဲ့သို့လည်းကောင်း သာလျှင် အောက်မေ့၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်ဟု ယူဆသင့်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းနှင့် ပေါင်းသင်းသူ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတို့၏ စိတ်၌ကား မည်သို့ အောက် မေ့သည်ဟု အာမ မခံဝံ့ကုန်။

၇:၀၀ နာရီခွဲခန့်ရှိ၍ ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် စစ်ကဲကြီးသည် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ရွှေထိုင်၍ အဖိုးထိုက်တန်သော ဆေးဘူးမှ မွှေးကြိုင်လှစွာသော ဆေးနှင့်ရေမြှုပ်ဆေးတံကိုသောက်လျက် စဉ်းစား စိတ်ကူး၍နေစဉ် မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ခင်စိန်ကြည်နှင့် မိမိတို့ငယ်စဉ် အခါ ရွှေဘို၌ နေထိုင်ကြသည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြောဆိုရယ်မော၍ နေကြလေ၏။ ၈:၀၀ နာရီ ထိုးချိန်နီးလျှင် စစ်ကဲကြီးသည် ကုလားထိုင် ပေါ်မှထ၍ ဥပဒေအကြောင်းကို စကားတစ်ခွန်း စတင်မေးလိုက်လျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် မိမိ နားမလည်သည့်စကားဖြစ်၍ ကုလားထိုင်မှ ထပြီးလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်အား “နောင်ကို တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါကြောင်း” စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုပြီးလျှင်

အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။

အချိန်အနည်းငယ်ကုန်သေးသည့်ပြင် အဝတ်အစားလည်း လဲလှယ် ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်တွင် မိမိ၏အရိပ်ကို တစ်ချက် စောင်း၍ ကြည့်ပြီးမှ အိမ်အောက်သို့ဆင်း၍ စန္ဒရားကိုလက်ဖြင့် ဖြည်းညှင်းစွာ နှိပ်ပြီးလျှင် ဘောလယ်တစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး လေအေးနှင့် ဆိုလိုက်ရာ မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် စစ်ကဲကြီးတို့စကားပြောနေသည့်အခန်း နှင့် နံရံတစ်ချပ်သာခြားသဖြင့် မောင်ထွန်းမြတ်သည် စကားစကို သတ်၍ သီချင်းသံနှင့် စန္ဒရားသံကို နားစိုက်၍ ထောင်မိလျှင် အရပ်အရည်နှင့် လိုက်အောင် အသံလည်းသာယာပါပေသည်ဟု စိတ်၌ချီးမွမ်းမိလေ၏။

ထိုအခါ စစ်ကဲကြီးက “သားသမီးကလည်း တစ်ယောက်တည်း ရှိပြန်၊ မိတဆိုးကလေးလည်းဖြစ်ပြန်တော့ တယ်ပြီး အလိုလိုက်ရတာ ကပဲ။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ၇ တန်း အောင်ပြီးလာလျှင်ပဲ စန္ဒရားတီး ချင်တယ်ဆိုလို့ စန္ဒရားတစ်ခု ချက်ချင်းသွားဝယ်ပြီး အိမ်မှာအတီးသင်ရ တာ ၄၊ ၅ လလောက်ပဲရှိသေး။ သူ့ အမေ အနွယ်ပါလာလို့ ထင်ပါရဲ့ တယ်ပြီး အဆိုအတီး ဝါသနာလည်းပါ၊ တတ်လည်း တတ်လွယ်ရှာ တယ်”

“စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ခင်တို့ အမေက ကချေသည် ကလေးပေါ့။ ဦးကလည်း ကျောင်းသားအရွယ် ဟိုက်စကူးမှာနေတုန်း ချစ်ကြိုက်ကြတော့ ဦး အမိအဘများက သဘောမတူရှာကြဘူး။ သည် တော့ ဦးကလည်း သူ့ မရမနေဘူးဆိုပြီး ထွက်ပြေးကြရော။ ထွက်ပြေး ပြီး ပဲခူးအရေးပိုင်ရုံးမှာ စာရေးအလုပ်ကလေးနဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်လုပ် နေတော့ ခင့်မေမေလည်း ခင့်မျက်နှာမြင်ရော မျက်နှာမြင်ပြီး မီးတွင်းက မထွက်ခင်ဘဲ ခမျာ အနိစ္စရောက်ရှာတယ် တူရယ်” ဟု ပြောရင်း စစ်ကဲကြီးသည် မျက်ရည်မဆည်နိုင်သဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်လျက်

“ခင့်မေမေ သေဆုံးလို့ ကိစ္စပြီးတဲ့နေ့မှာပဲ ရန်ကုန်က အမေရော၊ အဖေရော တစ်နေ့တည်း သေရှာကြတဲ့အကြောင်း ကြေးနန်းပြန်ရော။ သည်တုန်းက များဖြင့် လူ့ပြည်မှာ နေနိုင်မယ်တောင်မထင်ဘူး တူရယ်။ ဟောဒီ သမီးကလေးရှိသေးလို့သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်စုံတစ်ရာ အဆုံးမကြံ မိတာကလား။

ရန်ကုန်ရောက်ပြန်တော့ သားတစ်ယောက်တည်းမို့ မိဘအမွေအနှစ် တော်တော်များများပဲရပြီး အစိုးရအလုပ်ကို မလုပ်ပါဘူးလို့ ခွင့်ခံပြီး နေပြန်ပါလဲ ခင့် မေမေစိတ်နဲ့ နေ့ရော၊ ညရော ဖြစ်နေပြန်တော့ အလုပ် မလုပ်ဘဲနေလို့ ဟန်မရချောဘူးလို့ လခကို လိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ပြေလက်ပြေ ရှိစေတော့လို့ အလုပ်ပြန်ဝင်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာ တော့ မြို့အုပ်ရာထူးကို ချီးမြှင့်ခံရပေတယ်။

သည်တော့ မြို့အုပ်လခကလေးနဲ့ တိုက်ခ မြေခ ရတာကလေးနဲ့ မလောက်တလောက် သုံးစွဲပြီးလာခဲ့၊ ယခုဖြင့် တိုက်ကလေး ၄၊ ၅လုံး နဲ့ဥယျာဉ်ကလေးများလည်းကုန်တဲ့အပြင် အကြွေးတွေဝိုင်းပြီး သည်သမီး ကလေးအတွက် သည်အိမ်ကလေး တစ်လုံးရယ်လို့ ကုတ်ကုတ်ကတ် ကတ်ချန်ထား။ ယခုဖြင့် သည်အိမ်ကလေးတောင် မကျန်ပေဘူးဟု တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးနေဘိသကဲ့သို့ ခပ်တိုးတိုးပြော၍နေစဉ်။

ဝင်းပေါက်မှ မော်တော်ကားတစ်စင်းဝင်လာ၍ “ခင်စိန်ကြည်” ဟု ဗိုလ်မတစ်ယောက်၏အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်လျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် စန္ဒရားတီးရာမှ ထ၍ “ဖေဖေ ဘုရား၊ ခင် သွားဦးမယ်။ ဖေဖေမအိပ် နှင့်ပါနဲ့ဦး၊ခင်ပြန်လာတော့ အကုန်ပြောပြပါရစေဦး” ဟုဖခင်ကိုနှုတ်ဆက် ၍ မောင်ထွန်းမြတ်ကိုလည်း ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက် လေလျှင် စစ်ကဲကြီးနှင့် မောင်ထွန်းမြတ်တို့လည်း မစ်ဆက် ဘရောင်း၏ မော်တော်ကားပေါ်သို့ လိုက်ပို့ကြကုန်၏။

၎င်းတို့ထွက်ကြပြီးနောက် အိမ်ရှေ့တွင် ခေတ္တလမ်းလျှောက်ရင်း
စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုကြပြီးလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ၉ နာရီ
ထိုးလုနီးပြီဖြစ်၍ မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

အခန်း ၂

ခင်စိန်ကြည်နှင့် မစ်ဆက်ဘရောင်း လင်မယားတို့သည် မီးရထား ရုံဝင်းရှိ ဆပ်ကပ်ပွဲကြီးသို့ ရောက်ကြလျှင် ပထမတန်း လေးယောက် ထိုင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် စောင့်ဆိုင်းထိုင်နေကြလေ၏။ မစ်ဆက် ဘရောင်းမှာ အစိုးရ ရှေ့နေကြီးဖြစ်၍ စီပီလိုင်းအရပ်၊ ခင်စိန်ကြည်တို့၏ အိမ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် နေထိုင်လျက်ရှိရာ သားသမီးလည်း တစ်ယောက် မျှမရှိသည်နှင့် လင်မယားနှစ်ဦးစလုံးပင် ခင်စိန်ကြည်အား သမီးကလေး ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြလေ၏။

၎င်း သုံးဦးသားတို့သည် မိမိတို့အခန်းတွင်းတွင် ထိုင်လျက် ရယ် မောပြောဆိုနေကြစဉ် ခင်စိန်ကြည်၏ ဖခင် စစ်ကဲကြီး၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသာဒင် သမီး ခင်ပွန်းနှင့် ဝတ်လုံကတော် ကြီးနှင့် မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ မောင်သက်ညွန့်တို့သည် ဝင်လာ ကြလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်တို့လည်း ထိုင်ရာမှထ၍ ဝတ်လုံကြီး၊ ဝတ်လုံကတော် တို့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးသော် ၎င်းတို့လည်း အခန်းချင်းယှဉ်၍ ကျနေသဖြင့် ခင်စိန်ကြည်သည် မိမိ ဦးလေး အဒေါ်တို့ရှိရာ အခန်းသို့ ခေတ္တသွားရောက် စကားပြောဆိုလျက်နေလေ၏။

မောင်သက်ညွန့်မှာ ရန်ကုန်မြို့ ၃၉ လမ်းနေ ဓနုဥစ္စာ ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝသဖြင့် တိုက်ငှားချ၍ စားသောက်သူ ဦးထွန်းသာ၏ သား ဖြစ်လေသည်။ ဦးထွန်းသာသည် ကြေးငွေ အမြောက်အမြားပင် ချမ်းသာသော်လည်း လွန်စွာစားနဲ့တွန့်တိုသဖြင့် မစားရက်၊ မသောက်ရက်၊ မလှူရက်၊ မတန်းရက်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ စုဆောင်းသိုမှီးလျက် လာခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ ပလိပ်ကပ်ရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်၍ သေဆုံးရှာရကား မောင်သက်ညွန့်သည် တစ်ယောက်တည်းသော သားဖြစ်သည်အတွက် မိဘအမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံရရှိလေကြောင်း။ သို့အတွက် ကောလိပ်ကျောင်းမှ ၁၀ တန်းအောင်သောအခါ ကျောင်းမှထွက်ပြီး မလုပ်မကိုင်ဘဲ အပျော်အပါးကို များစွာ လိုက်စားလျက် နေထိုင်ခဲ့ရာ မန္တလေး မြို့သို့ အလည်လာခိုက်ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ အစ်မ ဝတ်လုံကတော်ကြီး၏ အိမ်တွင် တည်းခိုလျက်ရှိလေ၏။

ဝတ်လုံကတော်ရမင်း ဦးသာဒင်သည် စစ်ကဲကြီးနှင့် ညီအစ်ကိုတော် စပ်သည့်ပြင် အိမ်ချင်းလည်းမဝေးလှသော်လည်း မိမိ၏အစ်ကိုသည် အသုံးအစွဲ အနေအထိုင် ဟန်ကြီးပန်ကြီးရှိသည်ဟု အောက်မေ့၍ များစွာ အကျွမ်းတဝင် မရှိကြဘဲ အကြောင်းကိစ္စမရှိလျှင် တစ်ယောက်အိမ်သို့ တစ်ယောက် သွားလာကူးသန်းခြင်း မရှိကြကုန်။

ဝတ်လုံကတော် မသိန်းရင်မှာ အရွယ် ၃၀ ကျော်ခန့်မျှရှိ၍ များစွာ ရုပ်ရည် မချောမောလှသော်လည်း ချောလို လှလိုသော စိတ်သဘော အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ အဖိုးထိုက်တန်လှသော အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်ပါသော်လည်း “နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်သည်” ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ကြည့်ပျော်ရုံမျှသာလျှင် ရှိကုန်၏။ ဤအကြောင်းကိုသိရှိရလျှင် မိမိထက် ရုပ်အင်္ဂါ ချောမောလှပသူ မိန်းကလေးတို့အား များစွာမနာလိုစိတ်ရှိရကား ဝတ်လုံကတော်ကြီးသည် မိမိ၏တူမ ခင်စိန်ကြည်အားများစွာ မေတ္တာမရှိကုန်။

ခင်စိန်ကြည်လည်း ဦးလေး၊ အဒေါ်တို့ရှိရာ အခန်းသို့ရောက်လျှင်
ဝတ်လုံကတော်က ...။

“ခင်စိန်ကြည် ဖေဖေကော မပါဘူးလား” ဟု မေးလျှင်။

ခင်စိန်ကြည်က “ဖေဖေ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်နေ
လို့ မလိုက်လာဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

ဝတ်လုံကတော်ကြီးက “ခင်စိန်ကြည်တို့တော့ ဗိုလ်မိတ်ဆွေတွေ
ပေါပါပေရဲ့။ နေတာ ထိုင်တာကလည်း ဗိုလ်၊ ပေါင်းတဲ့သင်းတဲ့ ဟာ
ကလည်း ဗိုလ်၊ တော်တော်ကြာတော့သာ ဗိုလ်ကတော် ကလေးများ
ဖြစ်နေဦးမယ်” ဟု မရယ်ချင် ရယ်ချင် ရယ်လျက် ပြောလျှင်... ခင်စိန်
ကြည်က “ဖေဖေ၏ မိတ်ဆွေဆိုတော့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊
ဗိုလ်နဲ့ ပေါင်းလို့ ဗိုလ်ကတော် ဖြစ်ရမှာဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့လည်း ချစ်တီးတွေ
နဲ့ ပေါင်းတာ သတိထားနော်” ဟု ပြုံးရယ်၍ ပြောလိုက်လျှင်။

ဝတ်လုံကတော်သည် ရုတ်တရက် အမျက်ထွက်၍ ပြန်ပြောလိုက်
မည်ပြုရာ ဝတ်လုံကြီးနဲ့ မျက်စိချင်းဆိုင်မိသဖြင့် ပြောမည့်စကားဆက်
ကို မပြောဘဲ “ဆပ်ကပ်လာတာတဲ့တော် တကတဲ ပွဲထိုင်များသွားရင်
ဘာများ ဝတ်စရာရှိသေးတော့သလဲ” ဟု မိမိ၌ စိတ်မွန်လာသည်ကို
ပြန်၍မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ရာ၊

ခင်စိန်ကြည်လည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ အဒေါ်၏ ကိုယ်ကိုသာ
ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားနှင့်နေလေ၏။

ဝတ်လုံကတော်ကြီးလည်း နောက်ထပ်၍ စကားချေရန်မရှိသဖြင့်
မောင်သက်ညွန့်ဘက်သို့ လှည့်၍ “မမတို့ တူမ ခင်စိန်ကြည်ဆိုတာ
သည်သူငယ်မကလေးပဲ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် -။

မောင်သက်ညွန့်သည် မျက်နှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် မိမိ၏ကိုယ်ကို
ခင်စိန်ကြည်ဘက်သို့ ညွတ်ကိုင်၍...

“သည်က မမနဲ့ကျွန်တော်နဲ့တော့ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲသာ တော်ကြသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာလည်း မောင်နှမအရင်းမရှိတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ မောင်နှမအရင်းအချာလိုပဲ ချစ်ခင်မြတ်နိုး အားလည်းကိုးရပါတယ်။ မမမှာ တူမ တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မမပြောလို့ ကြားသာ ကြားဖူးသည် ယခုမှပဲ မြင်ရ ... မြင်မြင်ချင်း မောင်နှမအရင်းလိုပဲ အောက်မေ့မိပါတယ်။”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ယခု မန္တလေးမြို့၊ ခေတ္တအလည်လာ အသိအကျွမ်း အဆွေခင်ပွန်းလည်း အင်မတန်နည်းတော့ ကိုယ့် မမဆွေမျိုးဆိုလျှင် ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုး ကိုယ့်နှမကလေးလို အောက်မေ့ပြီး အားထားပါရစေ နှမရယ် ...” ဟုပြောလျှင် -

ခင်စိန်ကြည်သည် မောင်သက်ညွန့်၏ အမူအရာနှင့် မျက်နှာကဲကို ခတ်၍ “တယ် စကားများတဲ့ ရန်ကုန်သားပါကလား” ဟု အောက်မေ့လျက် “မှန်လှပါ- နှမနှင့် ထိုက်တန်သလောက် အားကိုးရန်ရှိလျှင် အားကိုးပါတော့ မောင်ကြီးရယ်...” ဟု မန္တလေးသူတို့ အမူအရာအတိုင်း မျက်နှာကို ခပ်ကြည်ကြည်ထား၍ လှောင်သလိုလိုနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လျှင်။

“အောက်သူ အစစ်ပေမဲ့ ရွှေမြို့တော်ကြီး အနေကြာလို့ ထင်ပါရဲ့ ပြောပုံကလေးများက ခပ်ထေ့ထေ့နဲ့ တယ်ပြီး မန်းဆန်ပါပေတယ်” ဟု မောင်သက်ညွန့်သည် အောက်မေ့ကာ ရယ်မောလျက် အခြားစကားလေး၊ ငါး ခွန်း စသည်ဖြင့် ပြန်လှန်ပြောဆိုကြပြီးနောက် ... ဆပ်ကပ်ပွဲလည်း ထွက်သဖြင့် ခင်စိန်ကြည်သည် မိမိနေရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

ခေတ္တ မုန့်စားထွက်ရန် အားလပ်ချိန်ပေးသည့် အခိုက်တွက် အပြင်သို့ ထွက်ကြရာ မောင်သက်ညွန့်သည် ခင်စိန်ကြည်တို့နှင့် ရုံပြင်မှာ တွေ့သဖြင့် ဆက်လက်၍စကားပြောရန် အခွင့်ကြုံပြန်လျှင် မိမိစွမ်းအား ရှိသလောက် သွယ်ဝိုက် မြှောက်ပင့် နားထောင်သူ ဘဝင်မြင့်အောင်

အဆင်သင့်ကြံဖန်၍ ပြောရာ အချိန်ကျသဖြင့် နေရာသို့ပြန်ကြသော်လည်း စကားမပြတ်သေးသည့်အဟန်နှင့် ခင်စိန်ကြည်တို့၏ အခန်းလပ်နေသည့် ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင်ထိုင်လျက် မစွာဘရောင်းလင်မယားကိုလည်း မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ပြီးလျှင် မိမိအခန်းသို့မပြန်ဘဲနေလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်လည်း ဤမျှလောက် သာယာ ချိုအေးသော အသံဖြင့် နာပျော်ဖွယ်ရှိအောင်ပြောသည့် စကားတို့ကို မကြားရဖူးသည်နှင့် ရယ် ဖွယ်ပါလျှင်လည်း ပြုံးရယ်လျက် မောင်သက်ညွန့်၏ မျက်နှာကိုတစ် ချက် တစ်ချက်ကြည့်၍ နားထောင်မိလေ၏။ ဝတ်လုံကတော်ကြီးလည်း မောင်သက်ညွန့်ရှိရာသို့ ခဏခဏ မျက်စောင်းထိုးလျက်ကြည့်နေလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်တို့ ထိုင်နေသည့်အခန်းနှင့် ယှဉ်လျက်နေသော အခန်း တစ်ခု၌လည်း ရန်ကုန်မြို့ ကောလိပ်ကျောင်းတော်ကြီး၊ ဘီ၊ အေအတန်း တွင် သင်ကြားလျက်ရှိသော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်တို့ ထိုင်လျက်ရှိကြ သည့်အနက် တစ်ယောက်မှာ မန္တလေးသားဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ်သည့် အခါ မိဘရပ်ထံပြန်လာသည့်အခိုက် မိမိနှင့် အတန်းတူ ရန်ကုန်သား သူငယ်ချင်းကို အလည်ခေါ်၍လာခဲ့ပြီးလျှင် ဆပ်ကပ်ပွဲသို့လာရောက် ကြည့်ရှုကြလေသည်။

မန္တလေးသားက “ဘယ့်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့မြို့က ဆနိုက် တော်တော် မပေါ့ဘူးလားဗျာ။ ဟိုဘက်ခန်းကဟာ စစ်ကဲကြီး ဦးထင်ကျော် သမီးကလေးပေါ့။ သည်မြို့မှာဖြင့် သူတို့ တော်တော်ချွန်တာပဲ” ။

ရန်ကုန်သားက “စစ်ကဲကြီး သမီးကဖြင့် ချောပါပေတယ်ဗျာ၊ အနားက မောင်ကော မိတ်ဆွေ သိရဲ့လား” ။

မန္တလေးသားက “မြင်ဖူးသလိုလို မှတ်ပါတယ်ဗျာ...၊ ဟန် ကတော့ ရန်ကုန်သား ဟန်၊ အပေါင်းအထုတ်ကလည်း

တယ်စတိုင်ကျတဲ့ မောင်ပဲ၊ ရုပ်ကလေးကလည်း တယ်သင့်ပါ ပေတယ်ဗျာ”။

ရန်ကုန်သားက “ကျုပ်တို့ ကျောင်းက အက်ဖအေ အောင်ပြီး အမွေရလို့ ထွက်သွားတဲ့ သက်ညွန့်ပေါ့ဗျာ။ သည်ကောင် ရန်ကုန်သား အစစ်ပေါ့၊ အမွေကလေးရတာနဲ့ လျှောက်ရမ်း ပြီးနေတဲ့ အကောင်ကပဲ။ သည်အကောင့်အကြောင်း ကျုပ် နည်းနည်း သိပါတယ်ဗျာ၊ အလကား အသုံးမကျတဲ့ လူငွေ နွား ကလေးပါ”။

မန္တလေးသားက “ဘယ့်နှယ် မိတ်ဆွေ တယ်အာဏာပြင်းလိုက် ပါကလား။ ဘာများ ရန်ငြိုးရှိလို့လဲ”

ရန်ကုန်သားက “မိတ်ဆွေက သူ့ အကြောင်းမသိသေးလို့၊ သိရင် သည်ထက်တောင် ပြောဦးမယ်။ အမိအဖက ကုတ်ကုတ် ကတ်ကတ် ရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး ဖြုန်းတီးပြီး အဝတ် အလဲလဲဝတ်ကာ ညနေတိုင်း ဗိုလ်ဟန်ကလေးနဲ့ လမ်းလျှောက်။ လျှောက်တာတော့ လျှောက်ပါစေတော့၊ တော်တော်ကြာ သည်လူ့သမီးပျို ဖျက်ဆီး၊ တော်တော်ကြာ ဟိုလူ့မယား ကြာခို။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချော။ အချိန်ကလည်းရှိ။ ပိုက်ဆံကလေး ကလည်း ပေါတော့ သူ့ အကြံအောင်တာပဗျာ။ အဲဒါ သူက ဟုတ်လှပြီမှတ်ပြီး ကျုပ်ထံ တစ်ခါလာကြွေးသေးတယ်။ ကျုပ်က သည်တုန်းက မင့်အကြံ ခွေးကြံ ဝက်ကြံလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ကို အခုတောင် သူစကားမပြောဘူး။ ကျုပ်ကလည်း သည်လိုအကောင် စကားပြောချင်မှာထားလို့ ခြေနဲ့တောင် မတို့ ချင်ဘူး၊ အဟုတ်ပြောတာ”။

မန္တလေးသားက “သည်ကောင် လူပျိုပဲလားဗျာ”။

ရန်ကုန်သားက “သည်ကောင်မျိုး ဘယ်တော့ မိန်းမယူမလဲဗျာ၊ မိန်းမဆိုတာ သူတို့လိုလူမျိုးက ရှုပ်တယ်ထင်တာလား၊ လူအိုဆိုမှဖြင့် မျက်နှာငယ်သတဲ့ဗျ”။

မန္တလေးသားက “မိတ်ဆွေပြောပုံဖြင့် ခင်စိန်ကြည်ကလေးအတွက် သနားလိုက်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ ကြည့်လိုက်ပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျာ ငနဲက ခွေးလျက်မယ့် မျက်နှာထားနဲ့ ဘာများဖြန်းနေသလဲ မသိဘူး။ ဘယ်တုန်းကများ သိသွားကြပါလိမ့်မယ်”။

ရန်ကုန်သားက “သည်အကောင်မျိုး သည်လိုပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်က စပ်ဟပ်သိတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချောတယ်ဆို သူတို့က သိပြီးသားဖြစ်နေပြီ၊ တတ်လည်းတတ် နိုင်တဲ့ အကောင်တွေဗျ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩတယ်”။

မန္တလေးသားက “ဒါတော့ မိတ်ဆွေ၊ ယောက်ျားချည်းလည်း အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ မိန်းမများက သည်ကောင် သည်လိုသဘော ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ဝေးဝေးက ရှောင်ပါတော့လား။ အခုတော့ မဟုတ်ပေါင်၊ သူတို့ကိုကလည်း အင်မတန် ကဲပါတယ်။ သည်လိုအကောင်နဲ့ သိကျွမ်းရတယ်ဆိုလျှင်ပဲ သူတို့က ဂုဏ်တစ်မျိုးရှိတယ် အောက်မေ့တာကလား။ သည် သူငယ်မကလေးတော့ သည်လို ဟုတ်ပုံ မရပါဘူးဗျာ။ ရုပ်ကလေးလည်း ချောသနဲ့။ အကောင်က သည်တစ်ခါဖြင့် အတည်ကြံကောင်းပါရဲ့”။

ရန်ကုန်သားက “မထင်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ သည်လိုဟာကလေးတွေ ချည်း ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ၊ သူ ပစ်ထားတာ။ အင်း... ရုပ်ကလေးကလည်းချော၊ အသက်ကလေးကလည်း ငယ်သနဲ့၊ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့ ခင်စိန်ကြည်”

အခန်း ၃

မန္တလေးမြို့ စီပီလိုင်ခေါ်သည့်အရပ်သည် အများအားဖြင့် ဥရောပ တိုက်သားအရာရှိကြီးတို့ နေထိုင်သည့်အကွက် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်း အပိုင်း၌ကား အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတို့သာလျှင်ရှိ၍ ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းကြီးတို့ဖြင့် ပိုင်းရံလျက်ရှိလေသည်။ ၎င်းအရပ်၏ အနောက်ပိုင်းသည် ကား မင်္ဂလာဈေးအရပ်နှင့် ဆက်လျက်ရှိလေသည်။ ၎င်းအရပ်ဆုံး၍ မင်္ဂလာဈေးအကွက်၊ အဝင်ဝတွင် စီပီလိုင်အရပ်ရှိ ဗိုလ်အိမ်ကြီးများကဲ့သို့ လည်း မကြီး၊ အခြား ဆင်းရဲသား အိမ်တို့ထက်ကား များစွာခမ်းနားကြီး ကျယ်သော အိမ်ကြီးနှစ်ဆောင် ရှိလေသည်။

၎င်း အိမ်အသီးသီးတို့၌လည်း ဝင်းခြံပတ်ကာလျက်ရှိရာ တစ်အိမ်မှာ အမိန့်တော်ရမင်း မောင်ထွန်းမြတ်နေထိုင်၍ အခြား အိမ်၌ကား ရာဇဝတ် ဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထောက်ကလေး ဦးကျော်မင်း၏အိမ် ဖြစ်လေသည်။

ဦးကျော်မင်း၌ သားသမီးသုံးယောက်ရှိသည်အနက် အကြီးမှာ မောင်ဘချို၊ အလတ်မှာ မိမိကြည်၊ အငယ်ဆုံးမှာ မိမိရီ ဖြစ်လေသည်။ အလတ်မိမိကြည်မှာ အိမ်ထောင်ခွဲဖြစ်၍ မိမိ၏ ခင်ပွန်း မြို့အုပ်မင်းနှင့် အတူ အဝေးအရပ်၌ နေထိုင်လျက်ရှိရာ အငယ် မိမိရီမှာ အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ၍ အိမ်ထောင်မကျသေးသဖြင့် အမိအဖတို့နှင့်အတူ နေထိုင်လျက်

ရှိလေသည်။ အကြီးဆုံးဖြစ်သူ မောင်ဘချို၏ အကြောင်းကိုကား များစွာ ပြောရန်ရှိသဖြင့် ဆိုင်ရာအခန်းကျရောက်သောအခါ စုံလင်အောင် ဖော်ပြ ပါလိမ့်မည်။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် စစ်ကဲကြီးအိမ်မှ ပြန်လာပြီးသည်နောက် လေးရက်၊ ငါးရက်ခန့်ကြာရှိရာ ညနေ ၆:၀၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ချမ်းအေးသည့်ရာသီဖြစ်သည်အလျောက် ဝန်ထောက်ကတော် မအေးမြသည် မိမိ အိမ်ဦးခန်းရှိ ကော်ဇောပေါ်၌ တိုက်စောင်ကြီးတစ်ထည်ခြုံလျက် မိမိ၏ခင်ပွန်း ဝန်ထောက်မင်း ရုံးမှ ပြန်လာမည့် လမ်းကို မျှော်ကြည့်လျက် နေလေ၏။ အခန်းပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီး၌ကား အဆင်းအင်္ဂါ ကြန်အင် လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဇာထိုးလျက် နေလေ၏။ ၎င်းမိန်းကလေးသည်ကား ဝန်ထောက်မင်း၏ သမီး အငယ် မိမိရီ ဖြစ်လေသည်။

“မိမိ။ သမီး လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ကျလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ သမီးရယ်”

“ခုတင်ကပဲ အချိန်မကျသေးပါဘူးလို့ ပြောထားတယ် မေမေရယ်၊ ကျွန်မ နာရီကြည့်တုန်းက ၆:၀၀ နာရီ ၁၀ မိနစ်ရှိသေးတယ်။ အခု ဘာကြာသေးလို့လဲ”

“မေမေ အာခြောက်လွန်းလို့ပါ သမီးရယ်၊ တစ်ဆိတ်ကလေး နာရီ တစ်ခါထပ်ပြီး ကြည့်စမ်းပါဦး”

မိမိရီလည်း ဇာထိုးရာမှ မထချင်ထချင်ထ၍ နာရီကို ကြည့်ပြီးလျှင် “၇:၀၀ နာရီထိုးဖို့၊ ၂၉ မိနစ်တိတိ လိုသေးတယ်။ မေမေကလည်း နာရီချည်းပဲ ခဏခဏ အကြည့်ခိုင်းနေတာကိုး”

“မေမေ အာခြောက်လွန်းလို့ပါ သမီးရယ်။ ၇:၀၀ နာရီကလည်း ထိုးခဲလိုက်တာနော် ... ထိုးပါတော့”

ဝန်ထောက်ကတော် မအေးမြသည် မိမိအိမ်တွင် မိမိနေလျက် လက်ဖက်ရည်ကလေးတစ်ခွက်သောက်သည်ကို အချိန်ကျအောင် ဘယ်အတွက် ဆိုင်း၍ နေရပါသနည်း။ သောက်ချင်သည့်အချိန်ကို ဖျော်၍ အဘယ်ကြောင့် မသောက်လေသနည်းဟု အောက်မေ့ဖွယ်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဝန်ထောက်ကတော် မအေးမြမှာ မိမိ၏ခင်ပွန်း ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကျော်မင်းနှင့် အကြောင်းပါသည့်နေ့မှစ၍ မိမိအလိုအလျောက် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ပြုဝံ့သည်မရှိသည့်ပြင် လင်ကို အလွန်ကျိုးနွံရိုသေ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသဖြင့် လင်၏ ဩဇာကို အစဉ်မပြတ် ခံယူလျက်ရှိလေ၏။ စိတ်သဘောမှာလည်း အလွန် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ လူတစ်ဖက်သားကို ကရုဏာအားကြီးသည့်ပြင် မိမိနှင့် နေထိုင်သူတို့အားလည်း အနည်းငယ်မျှ စိတ်မချမ်းသာစေအောင် ပြုလုပ်တတ်လေ့ မရှိကုန်။

ဝန်ထောက်မင်း ဦးကျော်မင်းမှာ လွန်မင်းစွာ မျက်နှာထားတင်း၍ အထင်အမြင်ကြီးသည့်ပြင် များစွာ ခေါင်းမာ၍ နေရာတိုင်း၌ ဩဇာပေးလိုသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဝန်ထောက်ကတော်ကြီး မအေးမြလည်း နေရာတိုင်း၌ လင်၏ဩဇာကို ခံယူခဲ့ရာ မိမိ၏ စိတ်တွင် မကျေမချမ်းရှိလျက်နှင့် နာယူရသည် မဟုတ်၊ မိမိ၏ နဂိုသဘောသည်လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် လင်၏အလိုသို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လိုက်လျော့ ပြုလုပ်တတ်သည် ဖြစ်လေသည်။

ဝန်ထောက်ကြီးလည်း မိမိ၏ မယားကို မချစ်ခင် မကြင်နာစွာ မဟုတ်၊ ဩဇာပေးတတ်သည့် ဝါသနာရှိခဲ့သည့်ပြင် မိမိဩဇာကို မငြင်းဆန် မပယ်ဝံ့သူတို့နှင့်သာလျှင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဝန်ထောက်ကြီး သားသမီး သုံးယောက်အနက် အကြီးနှင့် အလတ်သည် အမေနှင့်တူ၍ အငယ်ဆုံး မိမိရီ တစ်ယောက်သာလျှင် ဖခင်၏ စိတ်သဘော အနည်းငယ်ပါရှိလေသည်။

ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးလည်း ၁၅ မိနစ်ခန့် စောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် ‘မိမိရီ’ “မေမေ ၇းဝဝ နာရီ ထိုးထိုးချင်း သောက်ရအောင် အခုက ပြင်ထားပါလို့ တစ်ဆိတ်ကလေး ပြောထားလိုက်ပါဦး သမီးရယ်”

“မေမေကလည်း တကတဲမှပဲ အချိန်ကျတော့ သောက်ရလိမ့် မပေါ့။ ဖေဖေလည်း လာလုပါပြီ”

“မေမေ ရေငတ်လွန်းလို့ အာတွေတောင် ခြောက်နေလို့ပါ သမီးရယ်၊ မေမေ့ကို စိတ်မတိုပါနဲ့” ဟု မိခင်က ပြောလိုက်လျှင် မိမိရီသည် မိမိစိတ်တိုမိသည်ကို နောင်တရ၍ ထိုးနေသည့်ဇာကို ချထားပြီးလျှင် ဖခင်လာမည့်လမ်းကို ကြည့်လျက်နေရာ ဖခင်ကိုမြင်လျှင် “ဟော ဖေဖေ လာပြီ မေမေရေ” ဟု မိခင်အား အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။ ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးလည်း ရုတ်တရက် မျက်နှာရွှင်လန်းလျက် မိမိတို့ ဖေဖေ လာရင်ဖြင့် လက်ဖက်ရည် အချိန်မကျခင် သောက်ရကောင်းပါရဲ့ နော်” ဟု လင်၏ခြေသံကို နားစိုက်လျက်နေလေ၏။

ဝန်ထောက်မင်းလည်း ငွေကွပ်၍ထားသော လမ်းလျှောက်တုတ် ကြီးကိုကိုင်လျက် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာရာ ရာဇဝတ်ဘက် အရာရှိကြီး တစ်ယောက်၏ ရူပလက္ခဏာနှင့် လွန်စွာ ပြည့်စုံသည့် လူကြီးတစ် ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အလုံးအရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ထွား ထွားကြိုင်းကြိုင်း ရှိသည့်ပြင် မျက်နှာထားလည်း အလွန်ဆိုးပုံရလျက် နှုတ်ခမ်းမွှေး တစ်ဖက်တစ်ချက်သည်လည်း မိုးမျှော်လျက်နေကြကုန်၏။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးက “မိမိတို့ဖေဖေ” ။

ဝန်ထောက်ကြီးက နှုတ်ခမ်းမွှေး သပ်လျက် ... “ဘာလဲ” ။

“သည်ကနေ ညနေဖြင့် ... လက်ဖက်ရည် ခပ်စောစောကလေး သောက်ကြပါစို့နော် ...၊ ကျွန်မဖြင့် အာခြောက်လွန်းလို့ စကားတောင် မပြောနိုင်ဘူး” ။

“အို...၇:၀၀ နာရီထိုးလုပါပြီ၊ ထိုးတော့ သောက်တာပေါ့” ဟု နှုတ်ခမ်းမွှေးသပ်လျက် ပြောသွားပြီးလျှင် အခြား အခန်းသို့ကူး၍ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သွားလေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးလည်း သောက်ချင်လှပြီဖြစ်၍ မိမိအလို မပြည့်သောကြောင့် ဟီးချမည်ကြံဆဲတွင် အခန်းတံခါးသည် ပြန်၍ ပွင့်လာပြီးလျှင် ဝန်ထောက်မင်း၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးအဖျားသည် အခန်းတွင်း သို့ဝင်လာ၍ “အခု သောက်ချင် သောက်တာပေါ့၊ ငါလည်း သွားစရာ ရှိသေးတယ်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲ ပြင်ခဲ့ပါစေ၊ ဟဲ့ ... မိမိရီ”

လက်ဖက်ရည်သောက်၍ပြီးလျှင် ဝန်ထောက်ကြီးသည် ဆေးတံကို ညှိ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးက “မေမေ ချမ်းလိုက်တာ သမီးရယ်၊ စောင်တစ်ထည်လောက် ထပ်ခြံပေးပါဦး။ သေတ္တာထဲက စောင်သစ်များယူခြံလို့ မိမိတို့ဖေဖေကများ ဆိုနေဦးမှာ လား”

“မေမေကလည်း မေမေရယ် စောင်ကလေးခြံတာနှင့် ဖေဖေ မဆိုပါဘူး၊ ဆိုရင် ကျွန်မက ထုတ်ပေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

မိမိရီလည်း မိခင်ကို စောင်တစ်ထည်ထပ်၍ ခြံပေးပြီးလျှင် “မေမေချမ်းသေးသလား” ဟုမေး၍၊ “တော်ပါပြီ သမီးရဲ့” ဟု မိခင် က ပြန်ပြောလျှင် အိမ်အောက်သို့ဆင်းသွားလေ၏။

လပြည့်ခါနီးသဖြင့် လမင်းလည်း သာလှသည်နှင့် မိမိရီသည် ဝင်းပေါက်သို့သွား၍ ဝင်းကံခါးကိုမှီလျက် လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး လျှင် ... “သွားတုန်းကတော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်တည်းပါလို့ ပြောသွား ပြီး ကြာလှချည့်ကလားနော် ...။ ဘာများ ကိစ္စထူးလို့ သည်လောက် တောင်ကြာနေပါလိမ့်မယ် ...” ဟု တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစား၍ နေစဉ် လမ်းပေါ်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ အရပ်ရှည်

ရှည်နဲ့နဲ့နှင့် ခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် မိမိရီသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာရွှင်လန်း၍လာရာ တွေ့မြင်လိုသောဆန္ဒ များစွာရှိသော်လည်း မိမိတို့ဝမ်းတွင်း၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ချစ်ကြိုက်ကြ သော သူအပေါင်းတို့သည် ချစ်ခင်သည့်သူကို ရုတ်တရက် မြင်ရက ရှက်ကြောက်တတ်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်း လူမြင်ရမည်ကိုစိုး၍ ဝင်းထရံ ကွယ်ပြီးလျှင် အပေါက်မှချောင်း၍ ကြည့်နေလေ၏။

လမ်းလျှောက်သွားသူလည်း ဝင်းပေါက်ကိုလွန်၍ လျှောက်မြဲတိုင်း လျှောက်၍သွားရာ မိမိရီသည် ဝင်းထရံပေါ်သို့ ဦးခေါင်းပြုပြီးလျှင် “ကိုထွန်းမြတ်” ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ခေါ်သံကြားသဖြင့် ရုတ်တရက် လှည့်လာ ပြီးလျှင် ဝင်းနားသို့လာရာ မိမိရီကို မြင်သဖြင့် “အလို ... မိမိရီလား၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာများ ချောင်းနေသလဲ” ... ဟု ပြုံးရယ်၍ မေးရာ။

“ရွှေလသာလွန်းလို့ အိမ်အောက်ခဏဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေ တယ် ကိုထွန်းမြတ်၊ ရန်ကုန်က ဘယ်တော့က ရောက်သလဲ”

“သည်နေ့ ညနေပဲ ရောက်တယ်၊ ရထားနောက်ကျနေလို့ အိမ်ကို အခုမှ သွားရမယ်။ အစ်မကြီးဖြင့်ဆီးပြီး ကြိမ်းလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်”

“အစ်မကြီး နေ့လယ်ဂာတောင် သည်အိမ်လာသေးတယ်။ မဝင်ဘူး လား၊ မေမေလည်း တယ်နေမကောင်းလို့ စောင်တွေခြံပေးထားခဲ့ရတယ်”

မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ခေတ္တစဉ်းစား၍ ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လာ ရာ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရ၍ အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ရှာသော်လည်း ရုတ်တရက် မတွေ့သဖြင့် -

“ဘာရှာသလဲ” ဟု မိမိရီက မေးလျှင် -

“အို ... လက်ဆောင်ကလေးတစ်ခု ပါလာတယ် ...” ဟုဆို၍ အိတ်မှ အထုပ်ငယ်ကလေးတစ်ခုကို ဖြေပြီးလျှင် လှပသေးသွယ်သော

ရွှေကြိုးကလေးတစ်ခုကို မိမိရီ၏ လည်ပင်းသို့ စွပ်၍ ပေးလေ၏။

မိမိရီလည်း လရောင်တွင် ရွှေကြိုးကို မြင်သဖြင့် -

“သည်ဟာ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ” ဟု မေးရာ။

“တိုက်တစ်တိုက်ရောက်တာနဲ့ ကြိုးကလေးမြင်တော့ မိမိရီသတိရလို့ ဝယ်လာခဲ့တယ် ...” ဟု ပြန်ပြောလျှင် -

မိမိရီသည် ရွှေကြိုးရသည်ကို ဝမ်းမြောက်သည်ထက် မိမိကို သတိရရှာသည်ဟု သိရသည့်အတွက် ၁၀ ဆမျှမက သာလွန်၍ ဝမ်းမြောက်ပေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်၍ ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီးလျှင် အိတ်မှ အထုပ်နှစ်ခုကို ထုတ်ပြန်၍ တစ်ထုပ်ကိုဖြေပြီးလျှင် ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးအား ...။ “ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ တော်တဲ့ဟာတစ်ခု ကျွန်တော်ဝယ်ခဲ့တယ် ...” ဟု ပြော၍ ပေးလေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်လည်း နားမလည်သဖြင့်ကိုင်၍ ကြည့်နေရာ မောင်ထွန်းမြတ်သည် ၎င်း ပစ္စည်းကို လေမှုတ်သွင်းပြီး ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့တင်၍ ဝန်ထောက်ကတော်ကို ၎င်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်စေပြီးလျှင် ...

“ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ထိုင်လို့ သက်သာပါစ” ဟု မေးလျှင်။

ဝန်ထောက်ကတော်သည် မိမိမှာ လူမမာဖြစ်သည့်အတွက် ထိုင်၍ ချည်းနေရသည်ကို သတိရရှာ၍ ဝယ်လာခဲ့ရှာသည်ဟု သိသဖြင့် များစွာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် အခြားအထုပ်တစ်ခုကိုဖြေလျက် “သည်ဟာကတော့ အိမ်က အစ်မကြီးဖို့” ဟု ဆို၍ ဖဲပဝါကြီးတစ်ခုကို ဖြန့်၍ပြလေ၏။

ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးလည်း အဆင်အသားနှင့် အလျားအနံ့တို့ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးသော် “နံကြီးလျားရှည် အသားလည်းတယ်ကောင်း

ဘယ်လောက်နဲ့ ဝယ်ခဲ့သလဲ” ဟု မေးရာ။

“ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွန်တော်ပြောလျှင် အစ်မကြီးတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်၊ သူ့ ပြောရင်ဖြင့် ပိုက်ဆံကုန်ရှာတယ်လို့ ကျွန်တော့်လည်း ကြိမ်းဦးမယ်။ သည် ပဝါလည်း စက္ကူနဲ့ပတ်ပြီး သေတ္တာထဲ အောက်ဆုံးကထားတော့မှာ၊ ဘယ်တော့မှ ထုတ်ခြံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ပေးခဲ့ရတယ်။ အစ်မကြီးပြောတော့ ငါးကျပ်လောက်ပြောမှတော်မယ် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ကဲ ... ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဦးမယ်။ အစ်မကြီးက ရန်ကုန်ကပြန် သူ့ဆီအရင်မလာဘဲ တခြားဝင်နေတာသိမှဖြင့် ကျွန်တော် အဆူခံရလိမ့်ဦးမယ်” ဟုဆို၍ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဖဲပဝါထုပ်ကို အိတ်ထဲထည့်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

မိမိရီလည်း နောက် ဆင်းလိုက်သွားပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးအနီးသို့ ရောက်ခါနီးတွင် “ကိုထွန်းမြတ်တို့များ အလျင်လိုလိုက်တာရှင် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဆင်းသွားတာပဲ...” ဟု နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာစူ၍ ပြောလျှင်။

“မဟုတ်ဘူး မိမိရီရဲ့၊ အိမ်ကအစ်မကြီးက သူများနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး။ မိမိရီလည်းအသိသားပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြည့်ရတာ အရင်ကထက်ပဲ အားနည်းနေတယ် တင်ထယ်”

“ဟုတ်တယ် မနေ့ညကပဲ အိပ်မက်မက်ပြန်ပြီ။ သည်လိုပဲ မေမေက သည်အိပ်မက်မျိုးမက်တိုင်းပဲ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတယ်”

“ဘာ အိပ်မက်လဲ”

“မောင်ကြီး အကြောင်း အိပ်မက်တဲ့ရှင်၊ လူသတ်မှုဟာပေါ့”

“မေမေ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ သည်ထွန်းဖေဆိုတဲ့ အကောင်ကလေးလည်း သည်အထဲမှာ ပါနေသတဲ့၊ မပြောတတ်ပါဘူးရှင်”

“ဒေါ်ဒေါ်က အားနည်းနေတဲ့အခါမှာ စိတ်ကလည်းစွဲလို့မက်တာ

ပါ မိမိရီရယ်...။ သည်အကြောင်း စိတ်မစွဲပါနဲ့လို့ မိမိရီက မပြောဘူးလား”

“ကျွန်မလည်း သည်လိုပြောတာပဲ၊ ပြောပေမဲ့ မေမေကမရပါဘူး အိပ်မက်မက်တိုင်းချည်းပဲ သူ့မှာ ဒုက္ခဖြစ်ရတယ်”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မအတွက် သည်ရွှေကြိုးကလေး ဝယ်ခဲ့တဲ့အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးအပုံကြီး...”

“ကျေးဇူးတင်စကား ခဏခဏပြောနေရင် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဝယ်မလာဘူးမှတ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်လောက်တဲ့ ဥစ္စာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကျေးဇူးတင်ချင်ရင်လည်း ကဲ... ဒါနဲ့ ကျေကြရော...” ဟု ဆိုလျက် မိမိရီပါးကို လက်ဖြင့် အသာလိမ်၍ တံခါးကို လက်ဖြင့် ဖွင့်ပြီးလျှင် ပြင်ဘက်သို့ရောက်မှလှည့်၍ “နောက်ကို ဘာမျှဝယ်မပေးဘူးလို့ မပြောနဲ့နော် သွားဦးမယ်” ဟု ပြုံးရယ်ကာပြောလျက် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

မိမိရီလည်း တစ်ကိုယ်လုံးကြက်သီးမွေးညှင်းထလျက် လရောင်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွားသော မောင်ထွန်းမြတ်၏ ရုပ်ကို ကြည့်လျက် မမြင်နိုင်သောအခါမှ အိမ်ဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်၏ ဖခင် သေလွန်သူ မြို့အုပ်ကြီးသည် မိမိရီ၏ မိခင် ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သဖြင့် မောင်ထွန်းမြတ် မောင်နှမတို့မှာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကစ၍ ဝန်ထောက်ကြီး၏အိမ်သို့ သွားလာ ဝင်ထွက်နေထိုင်ခဲ့ရာ ဝန်ထောက်ကြီးတစ်အိမ်သားလုံးနှင့် များစွာချစ်ခင် အကျွမ်းဝင်ကြကုန်၏။ မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ငယ်စဉ်အခါ၌ မိမိရီ၊ မိမိကြည်တို့နှင့် ကစားခုန်စား ထိုးလားသတ်ပုတ် နေထိုင်ခဲ့ကြရာ မောင်နှမ အရင်းအချာကဲ့သို့ အောက်မေ့၍ အကြီးဖြစ်သူ မိမိကြည်မှာ မိခင်ကဲ့သို့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စိတ်သဘောရှိရာ မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် အစဉ်

မပြတ် သင့်မြတ်ကြ၍ အငယ်မိမိရီမှာ ဖခင်၏ စိတ်သဘောပါရှိသဖြင့် မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် မကြာမကြာ ခိုက်ရန်ဖြစ်တတ်ကြ၏။

မိမိရီသည် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်၍ မိခင်အား “နေလို့ကောင်းပါရဲ့ လား မေမေရဲ့” ဟုမေး၍ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်လျက် လရောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူး၍ နေလေ၏။

စိတ်ကူးထဲ၌ မိမိရီသည် မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် အကြောင်းပါ၍ မြို့ပေါ်ရှိ အရာရှိ၊ အရာခံ ဂုဏ်ထူးရှိ သမီးအပေါင်းတို့က ငြူစုလျက် ရှိနေကြသည့်အတွင်း ည နေအေးချိန် ... ဒေါက်ကပ်နှင့် လင်မယား နှစ်ယောက်တွဲစီး၍အသွား အိမ်နီးချင်း နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း သမီးနှင့် ဒေါက်ကပ်ချင်းဆုံမိကြလျှင် မော်ကြွားလိုသော မျက်နှာထားနှင့် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ဒေါက်ကပ်ချင်း တိုက်မိသဖြင့် မောင်ထွန်းမြတ်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်သကဲ့သို့ စဉ်းစားရင်းလှမ်း၍ ကိုင်လိုက်ရာ ပြတင်းတံခါးကို ကိုင်မိသဖြင့် ကိုယ့်လိပ်ပြာကို ကိုယ်ရှက်သဖြင့် ပြုံး ရယ်မိလေ၏။

၎င်းနောက် ဆက်လက်၍ စိတ်ကူးပြန်သည်မှာ ...

“ငါလည်းအထင်တော့ အထင်သားပဲ၊ ယနေ့ ညတော့မှ သေသေ ချာချာ သိရပေတော့တယ်။ နောက်တော့ ဘာမျှမပေးဘူးလို့ မပြောနဲ့ နော်တဲ့၊ ဒါ ဘာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ငါ ပါးလိမ်တာ ပြောတာလား၊ သို့မဟုတ် ရွှေကြိုးပေးတာ ပြောတာလား ကွဲကွဲပြားပြား ဖွင့်ပြောလိုက် ပါတော့ ကိုထွန်းမြတ်ရယ်။ တစ်နေ့နေ့တော့ အမှန်ပြောမှာပါပဲလေ ...၊ သည်တော့များ သူ့အိမ်က အစ်မတော်ဘုရားကြီးကဝင်ပြီး လျှာရှည်နေတဲ့ နောက် ...”

ဤသို့ စဉ်းစားနေဆဲတွင် မိမိ၏ဝင်းအတွင်း စိန်ပန်းပင်ရိပ်အောက်မှ

လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ထွက်၍ မိမိရီအား လက်ယပ်ခေါ် ပြီးလျှင် အရိပ်အောက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

မိမိရီလည်း မည်သို့သောသူသည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ခေါ်နေ သည် မသိသဖြင့် ထပ်၍ ကြည့်ပြန်ရာ လူတစ်ယောက်သည် အရိပ်မှ ထွက်လာပြန်၍ အလွန် အရေးကြီးသည်လက္ခဏာနှင့် လက်ယပ်ခေါ် ပြန်ပြီးလျှင် အရိပ်တွင်းသို့ ဝင်သွားပြန်၏။ မိမိရီလည်း မိမိအား လက် ယပ်ခေါ်သည်ကို အသေအချာသိရလျှင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ် သော်လည်း ထိုသူသည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာထူး၍ ပျာယီးပျာယာ နှင့် ခေါ်သည့်လက္ခဏာနှင့်တူသည်ဟု အောက်မေ့၍ရဲရင့်သော သဘော လည်းရှိသည်နှင့် စိတ်ကိုတင်းပြီးလျှင် မိခင်အား ...။

“မေမေ ကျွန်မ ဖေဖေကို ဝင်းနားသွားကြိုဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး လျှင် တဘက်ငယ်ကိုခြံ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

မိမိရီသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ စိန်ယန်းပင်ရိပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် အရိပ်အောက်တွင် ရှိသူသည် လရောင်အောက်သို့ထွက်၍ အထက်က ကဲ့သို့ လက်ယပ်ခေါ်ပြန်ပြီးလျှင် အရိပ်အောက်သို့ ဝင်ပြန်၏။ စကား ပြော၍ ကြားလောက်သည့်နေရာသို့ရောက်လျှင် ...။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိ၍ ငါ့ကိုခေါ်သလဲ” ဟု အသံကိုခပ်မာမာ ထား၍မေးလိုက်ရာ အရိပ်အောက်ရှိ လူက “မိမိရီ၊ ငါ့ကိုမမှတ်မိဘူး လား” ဟုမေးပြီးလျှင် လရောင်သို့ ခေတ္တထွက်၍ပြလေ၏။

မိမိရီသည် ၎င်း လူကို သေချာစွာကြည့်၍ -

“အလို ... မောင်ကြီး မဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စလာသလဲ မောင်ကြီး၊ အခု ဘယ်မှာနေသလဲ” ဟုမေးလျှင်။

မောင်ဘချိုက “ငါ ရန်ကုန်မှာနေတယ် ...၊ မေမေ့ မျက်နှာမမြင် ရတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ မေမေ့ကို လွမ်းလွန်းလို့ တွေ့ချင်လို့

ပြန်လာခဲ့တယ်။ လာတဲ့အခါ မေမေနဲ့ တွေ့ရအောင် ငါ့ နှမက ကြံပေး ပါနော်၊ အခု မေမေအိပ်ပြီလား” ဟု မေးလျှင်။

“မေမေတော့ မအိပ်သေးဘူး မောင်ကြီးရဲ့၊ သို့သော်လည်း ဖေဖေ ထွက်သွားတာက တော်တော်ကြာသွားပြီ ပြန်လာချိန်နီးပြီ။ နောက် တစ်ညမှ မေမေနဲ့ တွေ့ရအောင် ကျွန်မ ကြံပေးပါမယ်၊ သည်ကနေ့ည သည်းခံလိုက်ပါဦး မောင်ကြီးရဲ့” ဟုပြော၍ “မောင်ကြီး ရန်ကုန်မှာ ဘာလုပ်နေသလဲ” ဟု မေးပြန်လျှင်။

“မမေးပါနဲ့ နှမရယ် ... သမ္မန် ခတ်နေရတာပေါ့၊ မောင်ကြီး လက်များ စမ်းကြည့်စမ်းပါဦး” ဟုဆို၍ မိမိ၏ကြမ်းတမ်းအက်ကွဲလျက် ရှိသော လက်တို့ကိုပြလျှင် ...။

မိမိရီက “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ် မောင်ကြီးရယ် ...၊ သည့်ပြင် အလုပ်များ ရှာပြီးလုပ်ပါတော့”

“ဘာအလုပ် လုပ်စေချင်သလဲ။ စပါးပွဲစားကြီးလား၊ သစ်ကုန်သည်၊ စိန်ကုန်သည်ကြီးလား” ဟု မျက်နှာပျက်၍ မေးပြီးမှ။

“ရန်ကုန်ရောက်စကတော့ သူဌေး တိုက်တစ်တိုက်မှာ စာရေး အလုပ်ကလေးလုပ်နေတာပဲ နှမရယ်...၊ တစ်နေ့သ၌တော့ ပုလိပ်တစ် ယောက်က မောင်ကြီးမျက်နှာ သေသေချာချာကြည့်ပြီး သူ့အိမ်ထဲက စာရွက်ကလေးထုတ်ကြည့်တာလည်း မြင်ရော မောင်ကြီးလည်း အကြို အကြားကဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်။ သည်ကနေ့ကစပြီး မောင်ကြီး လည်း အလုပ်တိုက် မသွားဝံ့ဘူး။ ပုလိပ်သားများကလည်း မောင်ကြီးလို လူကို လိုက်ပြီးရှာရင် စာရေးစာချီ စသည့်အထဲ လိုက်ရှာမှာပဲလို့ ရိပ်မိတာ နဲ့... သူများ သမ္မန်အငှားခတ်ပြီး အသက်မွေးခဲ့ရတယ် ...” ၊ “အော်... ဒုက္ခ ဒုက္ခ။ ငါလည်း မသတ်ရဘဲနဲ့ သတ်တယ်ဖြစ်ပြီး တကယ်သတ်ခဲ့ သလိုပဲ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ပြီး နေခဲ့ရတယ်နော် ...၊ ဘယ်တော့များမှ

သည်အမှုကို ရှင်းလင်းနိုင်ပါ့မလဲ”ဟု ညည်းညူလေလျှင်။

“မောင်ကြီးရယ် ပြုမိတဲ့အမှု ပြုမိတာပေါ့၊ ထပ်၍ဖြင့် လိမ်လည်၍ မပြောပါနဲ့တော့”ဟု မိမိရိုက်ပြောရာ -

မောင်ဘချိုသည် မိမိ၏ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာရပ်လျက် မိမိရိုက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးလျှင် “ငါပြောမယ် မိမိရို၊ သည်အဘိုးကြီးကို ငါ တကယ် သတ်ခဲ့လျှင် အခုမှ လာပြီး နင့်ကို လိမ်လည်ပြောလို့ ငါ့မှာ ဘာအကျိုး ရှိသလဲ။ သူ့ကို ငါလည်းမသတ်ဘူး။ သူတစ်ပါးသတ်တာလည်း ငါ မမြင်ဘူး။ အခု မေမေ တွေ့ချင်လွန်းလို့ အသက်စွန့်ပြီး မောင်ကြီး လာခဲ့”။ “သတ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် မေမေမျက်နှာ မမြင်ရဘဲ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် နဲ့ သေရပါစေ”။ “မသတ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် မှန်တဲ့အတိုင်း ရှင်းလင်းပါရစေ” ဟု ကျိန်ဆိုလျှင်။

မိမိရိုက “မောင်ကြီးမသတ် ဘယ်သူသတ်သလဲ”ဟု မေးရာ။

“အဲဒါကြောင့် ရှင်းဖို့ ခက်တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ သတ်တာတော့ မောင်ကြီးမျက်စိနဲ့ မမြင်ဘူး။ သို့သော် ဘယ်သူသတ် တယ်ဆိုတာ တွေးတော့ တွေးမိပါရဲ့”ဟု ပြောလျှင်။

“ထွန်းဖေ သတ်တယ်လို့ မောင်ကြီးထင်သလား”။

“ဟေ့ ... ထွန်းဖေလား မဟုတ်သေးဘူး။ သေနတ်သံကြားတော့ ထွန်းဖေက ငါ့အနားမှာ ရှိတာကဘဲ။ ထွန်းဖေ မသတ်ပါဘူး”

“မေမေကဖြင့် မောင်ကြီးရယ် သည်လူသတ်မှုအကြောင်းကို ခဏ ခဏ အိပ်မက် မက်နေတယ်။ မေမေအိပ်မက်တဲ့မှာတော့ ထွန်းဖေပါ သတဲ့။ သူ မသတ်သော်လည်း သတ်တဲ့လူကိုသိသတဲ့။ တစ်နေ့ကတောင် တစ်ခါ အိပ်မက် မက်သေးတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ သည်အိပ်မက် မက်မှ ဖြင့် အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး နှလုံးတုန်လို့ မပြီးနိုင်ဘူး မောင်ကြီးရယ်”

“ဒါဖြင့် မေမေအိပ်မက် မှားတာပေါ့၊ ထွန်းဖေနဲ့ သည်လူသတ်မှုနဲ့

ဘာမျှ မဆိုင်ပါဘူးကွဲ့...၊ သတ်တဲ့ အကောင်က ဘထွန်းတဲ့”။

“ဘယ်က ဘထွန်းလဲ”။

“ဘယ်က ဘထွန်းလဲလို့ ငါ မသိဘူး၊ သည်ကောင်ကို ငါတွေ့ စမ်းချင်တယ်၊ အေးမြင့်နဲ့တော့ မိတ်ဆွေပေါ့” ဟု ပြောလျှင်။

မိမိရိုက “သည်အေးမြင့်အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ မောင်ကြီး ရယ်”။

“အေးလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေပြောရအောင် ငါအသက်စွန့်ပြီး လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ မသတ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောပေမဲ့ ငါသတ် တယ်ဆိုတာ အစိုးရမင်းများက အယူရှိပြီးပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဖေဖေက ကော ငါ့အပေါ်စိတ်ဆိုးသေးသလား”

“ဖေဖေ သဘောတော့ မောင်ကြီး သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မောင်ကြီး ထွက်ပြေးတဲ့နေ့ကစပြီး မောင်ကြီးအကြောင်းကို စကားစပ်လို့လည်း မပြောဘူး။ သူ့ ရှေ့မှာလည်း မောင်ကြီး နာမည်ကိုထည့်လိုမှ မပြောရ ဘူး၊ ဒါတင်မှမကသေးဘူး မောင်ကြီးရေ”

“ပြောသာ ပြောပါ နှမရေ၊ ဖေဖေ အကြောင်းများတော့ မောင်ကြီး သိပြီးသားပါပဲ”

“မောင်ကြီးလည်း ထွက်ပြေးရော ဖေဖေက သူ့ လက်အောက်ရှိတဲ့ ရာဇဝတ်ဘက်တော်သားများကို မိမိတို့နယ်အတွင်းမှာဖြင့် ကြွက်တွင်း တောင် မကျန်ရအောင် တူးပြီးရှာရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်။ ဖေဖေ လည်း သေနတ်အတွက်ကြောင့် ကံကောင်းလို့ အရာမကျတယ်၊ သူ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ သားဆိုပြီး အင်မတန် စိတ်ဆိုးနေတယ် မောင်ကြီးရဲ့”

“ဖေဖေအကြောင်းများ တွေးမိတိုင်း ဝမ်းနည်းပါရဲ့ နှမရယ်၊မောင်ကြီး အပေါ်မှာ ဖေဖေ အင်မတန်ဆိုးရှာတယ်။ အိမ်မှာနေရင် ကောင်းကောင်း လည်း မနေရဘူး၊ လူ့ရှေ့ သူ့ရှေ့ရယ်လို့လည်း မရှောင်ဘူး။ ဖျင်းတယ်၊

ညံ့တယ် အသုံးမကျတဲ့အကောင်။ သည်နေရာထိုင်ရင် ထိုင်ပြန်ပြီ ဟိုနေရာ သွားရင်လည်း သွားပြန်ပြန်၊ မြင်တိုင်းမြည်တာပဲ နှမရယ်။ မောင်ကြီး လည်း သူ့ အမြည်လွတ်အောင် လုပ်တာပဲ။ လုပ်ပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ မောင်ကြီး မျက်နှာကောင်း မရပါဘူး။ ကြာတော့ အိမ်နေရတာ နားပူလွန်း လို့ ဖေဖေ ပြန်ချိန်ကျလျှင် တခြား သွားနေမိရော၊ ဒါကြောင့် မောင်ကြီး အခု သည်လိုအမှုကြုံရတာပဲ” ဟု သနားစဖွယ်ပြောလျှင်။

မိမိရီလည်း ဖခင်၏အကြောင်းကိုသိပြီးဖြစ်၍ မျက်ရည်ကျမိရှာ၏။
မောင်ဘချိုလည်း မျက်စိကို သုတ်လျက် ...

“မောင်ကြီး ယခုလာတာမှာတော့ မေမေ့ မျက်နှာလည်းမြင်ရင်း ငွေကလေးလည်း ၁၀ဝိ လောက် တောင်းရင်းလာခဲ့တယ်၊ရနိုင်ပါ့မလား”

“ငွေကတော့ မနက်ဖြန်ည ရပါစေမယ့်၊ မေမေ့ တွေ့ဖို့ကတော့ ကြံရဦးမှပဲ။ မေမေကလည်း တယ် မမာဘူး၊ မောင်ကြီးကလည်း အင်မတန်ချစ်တဲ့သားဖြစ်တော့ မောင်ကြီးမြင်လျှင် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး ဖြစ်ပြီ ရောဂါတိုးမှာလဲ စိုးရသေးတယ် မောင်ကြီးရဲ့”

ဪ ... “သည်လောက်တောင် စွန့်စားပြီး တွေ့ချင်လွန်းလို့ လာခဲ့ရ၊ မတွေ့ရဘဲဖြင့် မပြန်ပါရစေနဲ့ နှမရယ် ...၊ မေမေ့ မျက်နှာ မောင်ကြီး တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် မြင်သွားရလျှင် နောက်တစ်နှစ်လောက် တော့ မမြင်ရချင် နေပါစေဦး”

“ကျွန်မလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီးကြပါမယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်ကြီးရယ် မောင်ကြီးသည်လိုပဲ တိမ်းရှောင်ပြီးနေတော့မလား ...၊ သည်အမှုကို ရှင်းအောင် မတတ်နိုင်ဘူးလား။ သည်အရာမျိုးတော့ ကိုထွန်းမြတ် နားလည်လိမ့်မယ်၊ သူ့ ပြောရရင် မကောင်းပေးဘူးလား၊ ယုံလည်းယုံလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကလားပဲ” ဟု ပြောလျှင် ...။

“ယုံတော့ယုံရပါရဲ့ နှမရယ်၊ သို့သော်လည်း သည်အမှုရှင်းအောင်

တတ်နိုင်မယ် ငါမထင်ဘူး။ သူ့တော့ ပြောချင် ပြောစမ်းတာပေါ့လေ၊ သို့သော် ...”

ဟော ... “ဖေဖေလာပြီ မောင်ကြီးရေ။ မနက်ဖြန်မှ လာပေတော့ ကျွန်မသွားဦးမယ် ...” ဟု ပြောပြီးလျှင် မိမိရီသည် ဖခင် မရောက်မီပင် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်အောင် တက်ပြေးနှင့်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၀:၀၀ နာရီအချိန်လောက်တွင် ဝန်ထောက်ကြီးသည် ရုံးသို့သွားမည်ဟု ဝင်းပေါက်မှထွက်လျှင် မောင်ထွန်းမြတ်၏ အစ်မ မဂျမ်းပုံလည်း အဝတ်အစားလဲလျက် အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍သွားရာ ... ဝန်ထောက်ကြီးနှင့် မဂျမ်းပုံတို့သည် အနည်းငယ် လမ်းဆုံသဖြင့် အတူတကွ သွားကြလေ၏။ မိမိရီလည်း အိမ်ပေါ်မှနေ၍ မဂျမ်းပုံသွားသည်ကို မြင်လိုက်လျှင် မိမိလုပ်ဆောင်ရန်ရှိသမျှကို လျင်မြန်စွာ လုပ်ကိုင်၍ သင့်တင့်အောင် အဝတ်အစားတို့ကို လဲလှယ်ပြီးလျှင် ...

“မေမေ စားပွဲခုံ ဇာပိတ်ဖို့ အပ်ချည်ကုန်သွားလို့ ဈေးခဏကလေး သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောလျှင် -

“အေးအေး ... မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်သမီး။ မိမိမရှိရင် မေမေ ပျင်းလွန်းလို့ ကြာကြာမနေနဲ့နော်” ဟု ပြော၍ ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးသည် မောင်ထွန်းမြတ် ဝယ်ပေးသော လေသွင်းဖုံပေါ်၌ ထိုင်လျက် သားကြီးမောင်ဘချို၏အကြောင်းကို စဉ်းစားကာနေလေ၏။

မိမိရီလည်း ဝင်းပေါက်မှထွက်၍ ဈေးချိုသို့ သွားသောလမ်းကို သွားချင်ပြုပြီးလျှင် အမိ မမြင်လောက်သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဈေးသို့ မသွားဘဲ မောင်ထွန်းမြတ်အိမ်သို့သွားလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်၏အိမ်မှာ ဝန်ထောက်ကြီး၏ ဝင်းအရှေ့ဘက် လမ်းခြားလျက်ရှိသော ဝင်းအတွင်းရှိရာ နေအိမ်မှာ တသီးတခြားဖြစ်၍ အိမ်၏ အရှေ့ဘက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော အိမ်ငယ်တစ်ခုသည်ကား အလုပ်ရုံး

ဖြစ်လေသည်။ မောင်ထွန်းမြတ်သည် ဒုတိယတန်း ရှေ့နေပင်ဖြစ်သော်လည်း အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အမှုများစွာ လက်ခံရသည် ဖြစ်သောကြောင့် စာရေး သုံး၊ လေးယောက်ထားရလေသည်။ အကြီးဆုံး စာရေး ဦးသာဒွန်းမှာ တတိယတန်း ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် တသီးတခြား နာမည်ခံ၍မလုပ်ဘဲ မောင်ထွန်းမြတ်လက်အောက်တွင် စာရေးအဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေ၏။ မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ၎င်း စာရေးကြီးအား လခဟူ၍မပေးဘဲ မိမိရသမျှ အမြတ်ငွေ ၅ စုတစ်စုကို ပေးလေ၏။ ဦးသာဒွန်းမှာ လူပျိုကြီး ဖြစ်၍ အေးအေးနှင့် မိမိသုံးစွဲလောက်ရုံမျှမက ရသည့်ပြင် မောင်ထွန်းမြတ်၏အစ်မ မဂျမ်းပုံကို ဝမ်းတွင်း၌ကြိတ်၍ ကြိုက်နေသည်ဟု အချို့သူတို့က ပြောကြလေ၏။

မိမိရိသည် မောင်ထွန်းမြတ်၏ အိမ်သို့ရောက်၍ အလုပ်ရုံးတွင် စာရေးကြီး ဦးသာဒွန်းနှင့်တွေ့လျှင် ... ဦးသာဒွန်းက ကိစ္စကိုမေးရာ အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုထွန်းမြတ်နှင့် တွေ့လိုကြောင်းပြောလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်၏ အခန်းတွင် အမှုသည်တစ်ယောက်ရှိနေသဖြင့် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေရန် ပြောလေ၏။

မိမိရိသည် နာရီဂက်ခန့်မျှ စောင့်ဆိုင်းနေလျှင် စစ်ကဲကြီး ဦးထင်ကျော်သည် မောင်ထွန်းမြတ်၏အခန်းမှ ထွက်လာသည်ကိုမြင်သဖြင့် စစ်ကဲကြီးသည် မည်သည့်ကိစ္စနှင့် မောင်ထွန်းမြတ်၏ အလုပ်ရုံးသို့လာလေသည် အကြောင်းကို စဉ်းစား၍နေစဉ်။

ဦးသာဒွန်းက “ကဲ ... မမလေး၊ ဧည့်သည်သွားပြီ ဝင်ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိမိရိသည် မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိသော်လည်း မောင်ထွန်းမြတ်၏ အလုပ်ရုံးသို့တမင်လာ၍ စာရေးကလေးများရှေ့တွင် မောင်ထွန်းမြတ်၏ အခန်းတွင်းသို့တစ်ယောက်တည်း ဝင်ရ

မည်ကို မျက်နှာပူပူနှင့် ဝင်၍ သွားလေ၏။

အတွင်းသို့ရောက်လျှင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် စာရေးရာမှ မော်ကြည့်ရာ “အလို ... မိမိရီလား၊ ထိုင်ပါဦး၊ ဘာကိစ္စလဲ” ဟု မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် မေးလျှင် -

မိမိရီ စဉ်းစားမိသည်မှာ “ဪ ... အလုပ်လုပ်ရာမှာတော့ ပြောပုံဆိုပုံမှစ၍ မျက်နှာထားကတစ်မျိုး။ အိမ်လာလည်တော့ အရောတဝင်နဲ့ မျက်နှာထားကတစ်မျိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျော်ပေတာပဲ” ဟု အောက်မေ့လျက် ပြောရမည့်စကားသည်လည်း လူမသိရမည့်စကားဖြစ်၍ အခန်းကို လုံခြုံပါသလောဟု သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် မိမိ၏မောင် မောင်ဘချိုလာသည်အကြောင်းနှင့် သေသူ ဦးဘသာကိုလည်း သူမသတ်သည့်အကြောင်းကို ပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် မိမိတို့ အကြံအစည်ဆောင်ရွက်ရန် ရှိသမျှကို နှီးနှောတိုင်ပင်လျက်နေကြရာ တစ်နာရီခန့်ရှိလျှင် မိမိရီသည် မောင်ဘချိုအား ပေးရန် ငွေ ၁၀၀ ကို မောင်ထွန်းမြတ်ထံမှ ချေးပြီးလျှင် အခန်းပြင်သို့ထွက်လာလေ၏။

အခန်းပြင်ဘက်သို့ရောက်၍ ခြေတစ်လှမ်းမျှ မလှမ်းရသေးမီ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်မျှရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ပဝါကို သိုင်းလျက် လုံချည်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မပြီးလျှင် မိမိရီရှိရာသို့လာ၍ ...။

“ကိုယ်က အခု ထွန်းမြတ် အခန်းထဲက ထွက်လာတာပေါ့လေ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ပြောပါဦး။ အမိရယ်” ဟု မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်မေးရာ။

မိမိရီလည်း အံ့အားသင့်လျက် “မေမေက ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိ၍ သူကိုယ်တိုင်မလာနိုင်သောကြောင့် ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောလျှင်...

“ညည်းက ငါ့ကို မပလီပါနဲ့၊ ငါဈေးက ပြန်လာတာကြာလှပြီ။

ထွန်းမြတ်ကို တွေ့ချင်လို့ သူ့အခန်းသွားမယ်လုပ်တော့ ဟောဟိုက သေခါနီး ကိုသာဒွန်းကြီးက အခန်းထဲမှာ အမှုသည်တစ်ယောက်ရှိသတဲ့”။ “ဟေ့ ... ကိုသာဒွန်း သည်ဟာလားအမှုသည်၊ ဟေ့သည်လို အမှုသည်မျိုး ငါ့ မောင်ဆီလာတာ မကြိုက်ဘူး။ သူတို့နှင့် စကားပြောနေရလျှင် ငါ့မောင် ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရှိတော့မလဲ” ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်၏ အခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားလေ၏။ မိမိရီလည်း မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အလုပ် ရုံးမှ ထွက်လာခဲ့၍ မျက်ရည်ကျလျက် အိမ်သို့ပြန်သွားရှာလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ် အစ်မ မဂျမ်းပုံမှာ မောင်ထွန်းမြတ်ထက် ၁၀ နှစ်ခန့်ကြီး၍ အမိအဘတို့လည်း ခပ်ငယ်ငယ်က သေဆုံးကြသဖြင့် အစ်မကြီး အမိအရာဟုဆိုသည့်အတိုင်း အမိကဲ့သို့ပင် သွန်သင်ဆုံးမ၍ မိမိ၏ မောင်ကလေးအား အလွန်တရာ ချစ်ခင်ခဲ့လေ၏။ အမျိုးအနွယ် ကောင်းသည့်ပြင် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ၌ ရုပ်ရည်လည်း အသင့်အတင့်ရှိ သဖြင့် မိမိနှင့် ထိုက်တန်သူတို့သည် လာရောက်ပြောဆိုကြသော်လည်း မဂျမ်းပုံသည် ပြောဆိုလာသူတို့အား ကလန်ကဆန်ချည်းသာ ပြောဆို၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မဂျမ်းပုံ၏ အိမ်အနီးရှိ ပွဲစားတစ်ယောက်သည် မိမိ ထက် အသက်အနည်းငယ်ကြီးသော မဂျမ်းပုံကို ချစ်ခင်စုံမက် ရှိရကား သူတစ်ပါးကို သွားရောက်ပြောဆိုရန် ခိုင်းစေပါသော်လည်း မဂျမ်းပုံ၏ အကြောင်းကိုသိကြသဖြင့် သွားရောက်ပြောဆိုဝံ့သူ မပေါ်မထွက်ရှိရာ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင် ခဲရမည်ဟု အောက်မေ့၍ ကောင်းမွန်သစ်လွင်သော အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် အိမ်သို့လာရာ မဂျမ်းပုံသည် နှာ ထောင်းလျက်နေရာမှ ပွဲစားကလေးကိုမြင်လျှင် မိမိ၏ မောင်နှင့်တွေ့ ချင်သည်အောက်မေ့၍ “မောင်ထွန်းမြတ် သည်မှာမရှိဘူး၊ ဟိုဘက်က အလုပ်ရုံးမှာရှိတယ်” ဟု ပြောသော်လည်း ပွဲစားကလေးသည် မသွားဘဲ

မဂျမ်းပုံ၏ ရှေ့တွင် ခူးတုန်လျက်ရပ်၍ ...။

“ကျွန်တော်မှာ ပွဲစားကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ကြေးငွေဆိုတာ မတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ထိုက်သည်အားလျော်စွာတော့ ရှိပါတယ်၊ ယခုအခါ အရောင်းအဝယ် အနည်းငယ်ပါးရှားသော်လည်း ...” ဟု ပြောဆဲတွင်။

မဂျမ်းပုံမှာ ရွှေထည်ငွေထည်တို့ကို အပေါင်ခံသည်ဖြစ်သောကြောင့် ပေါင်နှံရန်လာသည်ဟု ထင်ပြီးလျှင်၊

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခန့်မသင့်တဲ့အခါ သည်လိုပေါ့။ ဘာထည်ပေါင်ချင်သလဲ၊ အခုပါသလား” ဟု မေးရာ။

ပွဲစားကလေးက “ရွှေထည်ငွေထည် အပေါင်မထားလိုပါ လူကို အပေါင်ထားချင်ပါသည်” ဟု ပြောလျှင်-

“ဤသူငယ်ကား ရူး၍လာသည့် လက္ခဏာရှိသည်” ဟု နှာထောင်းရာမှ မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ ပြုံးတော့မည်လိုလို မျက်နှာထားနှင့် ရပ်လျက်နေသော ပွဲစားကလေးကိုမြင်လျှင် သူ၏အကြံကိုရိပ်မိ၍ ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထပြီးလျှင် ...။

“ဟေ့ ဟေ့ ... ဘာပြောတယ်၊ ဘာပြောတယ် ... လူပုံက ငယ်သွားဖြင့် မနေ့ကမှ လဲတယ်၊ နှာခေါင်းတောင် နှပ်မစင်သေးဘဲနဲ့ သူကများ ငါ့ကို ကြိုက်သတဲ့။ ကဲ ... ကြိုက်ဦးဟဲ့၊ ကြိုက်ဦးဟဲ့ ... ဟုဆိုလျက် မိမိအနီးတွင်ရှိသော ဗန်းမှနှာမှုန့်တို့ကို ဆုပ်ယူ၍ မောင်ပွဲစားမျက်နှာကို တစ်ဆုပ်ပြီးလျှင်တစ်ဆုပ် ထပ်၍ပက်လေ၏။

နှာမှုန့်တို့သည် မောင်ပွဲစား၏ နှာခေါင်းသို့ တစ်ဆုပ်စာခန့်မျှ ဝင်လေလျှင် နှာခေါင်းမှ နှာရည်ထွက်လျက် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ချေ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိပြီးလျှင် အဝတ်ကောင်းတို့မှာလည်း နှာမှုန့်စွန်းပေလျက် အိမ်သို့ ပြန်သွားရှာလေ၏။ ဤအကြောင်းကို လူအများတို့သိရှိကြရာ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ နောက်ထပ်၍ အပြောအဆို

မလာဝံ့ကြကုန်။ ၎င်းအဖြစ်အပျက်တို့မှာ မဂျမ်းပုံ အရွယ်မလွန်သေးမီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရာ ယခုမှာမူ အရွယ်လည်း လွန်သည်အလျောက် အရပ် အဆင်းလည်း ဆုတ်ယုတ်၍သွားလေလျှင် မဂျမ်းပုံသည် ဤတစ်သက် တွင် အိမ်ထောင်ပြုမည့်သဘော မထားဘဲ မိမိ၏ မောင်ကလေးကိုသာ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းလျက် နေလေ၏။

မဂျမ်းပုံသည် အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်နေရာ မောင်ထွန်းမြတ်က “ဘာလဲ အစ်မကြီး” ဟု မေးလျှင်။

“အေး မေးပါ။ ဘာလဲ အစ်မကြီးလို့။ ငါ မသိဘူးမှတ်သလား”

“မင်းက အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန် အလုပ်လုပ်ပြီး အားတဲ့အချိန်ကျတော့ ပြောချင်တာ ပြောရောပေါ့ ...။ ယခုတော့ မဟုတ်ပေါင် အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်မှာလည်း အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ ဘာများကြည်နေကြသတုံး မင်းတို့က...”

“မဟုတ်ပေါင် အစ်မကြီးရယ်...။ ကျွန်တော် သည်ကနေ့ အလုပ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ။ ပြောစရာရှိ နောက်တော့ ပြောတာပေါ့။ အခု ခဏ သွားလိုက်ပါဦး” ဟု ပြောလျှင် မဂျမ်းပုံသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သေချာစွာပြင်၍ ထိုင်လျက် လက်ကိုပိုက်ပြီးလျှင်...

“အောင်မယ် ... မင်းက ငါနဲ့တော့ အလုပ်ရှုပ်တယ်ပေါ့လေ။ ခုတင်က ဟိုမိန်းမပျံကလေးနဲ့တော့ အလုပ် မရှုပ်ဘူးပေါ့လေ။ တယ် မင်းက မင့်ကိုမင်း လူပါးကြီးပေါ့လေ။ ငါပြောမယ် မောင်ထွန်းမြတ် မင့် အရင် ငါက ထမင်းစားတာပါ။ မင်းနဲ့ သည်မိမိရီနဲ့ ခုနက ဘာ ပြောကြသလဲဆိုတာပြောရင် ပြောပါ။ မပြောရင် ငါ သည်အခန်းထဲက သည်ကနေ့မထွက်ဘူး၊ ဒါပဲ” ဟုပြော၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်မှီလျက် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်ပိုက်မြဲ လက်ပိုက်လျက်နေလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်မှာ မိမိ၏ အစ်မသည် ယုံကြည်လောက်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကိုမသိအောင် လျှို့ဝှက်၍လုပ်ခဲ့လျှင် မသိသိအောင် စစ်ပေါက်မေးမြန်း၍ မသိမချင်း မအေးသော စိတ်သဘောရှိသည်ကို သိသည်ဖြစ်၍ “အစ်မကြီးက သည်လောက်သိချင်လျှင် ကျွန်တော် ပြောရမှာပေါ့...” မောင်ဘချို ပြန်လာသတဲ့၊ ပြန်လာလို့ သူ့ကိုပေးဖို့ငွေ ၁၀၀ ကျွန်တော်ထံလာပြီး ချေးလာတယ်၊ သည်ကနေည ငွေလည်းယူရင်း သူ့အမေလည်း တွေ့ရင်း လာလိမ့်ဦးမယ်တဲ့ ကဲ ဒါပဲ။ စိတ်ကျေနပ်ပြီလား” ဟု ပြောလျှင် မဂျမ်းပုံသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

အခန်း ၄

၎င်းနေ့ ညနေ ၆:၀၀ နာရီအချိန်ခန့်ရှိလျှင် ဝန်ထောက် ဦးကျော်
မင်းသည် အိမ်ဦးခန်းတွင် ဆေးတံသောက်လျက်ထိုင်နေရာ မိမိရိသည်
မိမိမောင် လာချိန်နီးပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝန်ထောက်မင်းကို အိမ်မှာ
မနေစေလို၍ -

“ဖေဖေ သည်ကနေ့ည ဘယ်မှ မသွားဘူးလား” ဟု မေးလျှင်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ပြန်၍မေးရာ -

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သွားဦးမှာလားလို့ သိချင်လို့
မေးတာပါ”

“ငါသွားချင်သွား မသွားချင်နေ၊ နင့် အပူလား” ဟု မျက်မှောင်
ကြွတ်လျက် ပြောလိုက်လျှင် မိမိရိသည်ထပ်၍ မမေးဝံ့ဘဲ အရိပ်အကဲကို
သာ ကြည့်၍ နေရလေ၏။

ဝန်ထောက်မင်းလည်း သွားမည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ နာရီဝက်ခန့်မျှ
ကြာအောင်ထိုင်လျက်နေပြန်လျှင် မိမိရိသည် မောင်ဘချိုအတွက် များစွာ
စိတ်ပူ၍ နေဆဲတွင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် ဝင်းပေါက်မှဝင်လာလေ၏။

ဝန်ထောက်ကြီးက “အလို... မောင်ထွန်းမြတ်လား။ အခန့်သင့်
လိုက်တာ။ ဘယ့်နှယ်လဲ ဟိုအမှုကလေးဟာ လုပ်စမ်းပါဦးကွယ်၊ ငါ

ဖမ်းမိတာ မှားနေပြီထင်တယ်ကွဲ့။ အရေးပိုင်မင်းက တစ်နေ့က တစ်မှုလည်း အမှုမထင်ရှားဘဲနဲ့ ဖမ်းရမလားလို့ အကြိမ်းခံရတယ်။ သည်အမှုလည်း မထင်ရှားမှဖြင့် ငါ ဘာလောက်မှ မကောင်းပေဘူး” ဟု ပြောဆဲတွင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် မိမိရီ၏ စိုးရိမ်လျက်ရှိသော မျက်နှာကိုမြင်သဖြင့် ရိပ်မိ၍ -

“ဟုတ်တယ် ဦးရေ သည်အမှုက တော်တော်ကျပ်တယ်။ ကဲ... ဒါဖြင့် ကနေ့ည ပြီးသွားအောင် ကျွန်တော့် အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပေတော့ အိမ်မှာမှ ဥပဒေစာအုပ်တွေ စုံလင်အောင်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြောနိုင်မယ်” ဟု ဆိုလျှင်။

ဝန်ထောက်ကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်စွာထ၍ မောင်ထွန်းမြတ်၏ အိမ်သို့လိုက်သွားလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်၍ ၁၅ မိနစ်ခန့် စာအုပ်များကိုကြည့်ပြီးလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် နာရီကိုထုတ်ကြည့်လျက် “အလို ... ဦးရေ ကျွန်တော် သတိမေ့နေတယ်။ မစ္စတာဘရောင်းနဲ့ ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိလို့ ၇:၀၀ နာရီ ချိန်းထားတယ်။ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်။ ကြာကြာမနေပါဘူး ဦး သည်ကစောင့်နေဦးနော် ...။ အမှုကလည်း ရက်ချိန်းနီးနေပြီ ကနေ့ည ပြီးသွားမှ တော်မယ်။ ဟောသည်မယ် အစ်မကြီး ဦးနဲ့ စကားပြောနှင့်ပါဦး၊ ကျွန်တော် ကိစ္စရှိသေးတယ်” ဟုပြော၍ အစ်မကြီးကို မျက်ရိပ်ပြပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် ဝန်ထောက်ကြီး၏ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မိမိရီက။

“ဖေဖေကော ဘယ်မှာ နေရစ်သလဲ” ဟု ဆီး၍ မေးရာ”
“ဦးအတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊ ဟိုမှာ အစ်မကြီးလက်အပ်ထားခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလျှင် -

“ကောင်းပါလေရဲ့ မောင်မင်းကြီးသားရှင်။ ဟော မောင်ကြီးလာ ပြီ။ ဟို စိန်ပန်းပင်ရိပ်နား မမြင်ဘူးလား”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ကျုပ်နဲ့ အရင်သွားပြီး စကားပြောလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ သူတို့သားအမိ တွေပေစေ”

မောင်ထွန်းမြတ်သည် အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ စိန်ပန်းပင်အောက်သို့ ရောက်လျှင် ဝင်းထရံကိုမှီလျက် ရပ်နေသော မောင်ဘချိုနှင့် တွေ့လေ၏။ မောင်ဘချိုမှာ မိမိ၏ မိခင်ကဲ့သို့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော စိတ်သဘောရှိ ရာ ဝန်ထောက်ကတော်ကြီးမှာမူ မိန်းမဖြစ်သည့်အတွက် အလွန်ချစ်ခင် ဖွယ် ကောင်းပေ၏။ မောင်ဘချိုမှာ ယောက်ျားဖြစ်လျက်နှင့် မိန်းမလို မိန်းမရ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသည့်ပြင် လူများပြောသည်ကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်လိုက်ပါတတ်၍ သူရဲဘော်လည်း နည်းသည်ဖြစ်ရကား သူငယ် ချင်း အပေါင်းတို့သည် “ဘောသော ဘချို” ဟု အမည်ပေးကြကုန်၏။ စကားအနည်းငယ်ပြောဆိုပြီးသည်နောက် မောင်ဘချိုက “မေမေ ကော ကျွန်တော့်ဆီ လာမှာလား”

“အေးပါ၊ ငါနဲ့ ပြောပြီးတော့ မင့် မေမေ တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ မကြောက်ပါနဲ့ကွဲ့၊ မင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးနဲ့ မင့် အဝတ်အစားနဲ့ မင့်ကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ငါ့ကို ပြန်ပြော စေချင်တယ်” ။

“ပြောပေမဲ့ အလကားပါပဲဗျာ၊ ဘယ်သူမှ ကျုပ်ကိုယုံမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ခင်ဗျားလည်း မယုံပါဘူး”

“ရှင်းစမ်းပါဦးကွယ်၊ ခပ်မြန်မြန်လည်း ပြောနော်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် နားထောင် ...” ။

ကျွန်တော် သည်မှာ နေ့စဉ်အခါတုန်းက ဆေးရုံက ဆရာမကလေး အေးမြင့်အိမ်ကို ကျွန်တော် ညစဉ်လိုလိုသွားပြီး လည်တယ်၊ လည်တော့

ဖေဖေက ကျွန်တော့် အကြောင်းကြားရော၊ ကြားတော့ ကျွန်တော့်ကို မသွားရဘူးလို့ အတန်တန်ပြောတယ်။ သို့ပေမဲ့ ဖေဖေမရှိတုန်း တိတ်တိတ်ကလေး ကျွန်တော်သွားပြီး လည်တယ်”

“ကောင်မကလေးကကော မင့်ကို ကြိုက်သလား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် အမှန်မပြောနိုင်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကြိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း မကြိုက်ဘူး ထင်တယ်။ သူ့ကိုလည်းကြိုက်တဲ့ အကောင်တွေက တော်တော်ပေါတယ်။ ကြိုက်တဲ့ အထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို နည်းနည်းမေတ္တာရှိပုံ ရတယ်” ။

“ဘယ်က နှစ်ယောက်လဲ” ၊ “ကျွန်တော်နဲ့ ဘထွန်းကို” ။

“ဘယ်က ဘထွန်းလဲ” ။

“ဦးဘသာသတ်တဲ့ အကောင်ပေါ့။ သည်အကောင်က အနောက်ပြင်က အကောင်ထင်ပါရဲ့။ ညဘက်ကျရင် စက်ဘီးကလေးနဲ့ လာလာပြီး လည်တယ်။ အေးမြင့် အဖေရှိတဲ့အခါတော့ သူမလာဘူး၊ မရှိမှ လာတယ်။ သူလာမှဖြင့် အေးမြင့်က ကျွန်တော့်ကို စကားလက်သင့်ခံ မပြောဘူး။ အိမ်ပြန်ပေတော့လို့ ပြောလိုက်မှဖြင့် ကျွန်တော်က အိမ်မပြန်ဘဲ အသာ လှည့်ပြီး ချောင်းကြည့်နေတဲ့အခါ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်းထဲက ခုံပေါ်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတာ ကျွန်တော် မြင်တာချည်းပဲ”

“အေးလေ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ ဦးဘသာ သေတဲ့အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

“အေးမြင့် အဖေကြီးကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ သဘောတူရှာတယ် ထင်တယ်။ တစ်နေ့သ၌တော့ အဖေကြီးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ အေးမြင့် အဖေပါကလား အောက်မေ့ပြီး ဖေဖေ သေနတ်ကို မရ ရအောင်ခိုး၊ ခိုးပြီး သူတို့အိမ်သွားရော။

သွားတော့ ဖေဖေကတောင် “ဟဲ့ကောင်ဘယ်ကိုလဲ” မေးတော့ မှန် မှန်မပြောဘဲ သူငယ်ချင်း လှအောင်နဲ့ အလည်သွားမယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။

အေးမြင့်တို့အိမ်ရောက်တော့ အေးမြင့်က မျက်နှာထားတစ်မျိုးနဲ့ “သည်ကနေ့ည ပြန်ပေးဦးတော့မောင်” လို့ဆိုတော့ သူပြောတဲ့စကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပြီး “ရော့ သည်သေနတ်၊ မင့်အဖေလာတော့ ပြလိုက်ပါ။ ယမ်းထိုးပြီးသားနော် သတိထားကိုင်” လို့ပြောပြီး အိမ်မပြန် သေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မျှော်ကြည့်နေလို့ ၁၅ မိနစ်လောက်လည်း ရှိရော အေးမြင့်တို့အိမ်ဆီက သေနတ်သံလည်းကြားရော။ သည်သေနတ် နဲ့ ဦးဘသာ သေတာပဲ” ဟု မောင်ဘချိုသည် ပြောပြီး ခေတ္တနားနေ လျှင် မောင်ထွန်းမြတ်၏ မျက်နှာကိုစိုက်၍ ကြည့်ကာ အကဲခတ်၍နေ လေ၏။

“သေနတ်သံကြားကြားချင်း ထွန်းဖေလည်း အေးမြင့်တို့ အိမ်ဆီ ပြေးသွားတာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ့်နှယ်အဓိပ္ပာယ်လဲ လို့ ရပ်ပြီးစဉ်းစားနေတုန်း၊ အေးမြင့်တို့အိမ်ဆီက ဆံပင်ဖိုးရီဖားရားနဲ့ လူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာပြီး ဝင်းပေါက်မှာ ထောင်ထားတဲ့ စက် ဘီးယူပြီး ကျွန်တော့် အနားက ဖြတ်ပြီးသွားတယ်။ ကျွန်တော့်က မှောင်ရိပ်ကရပ်နေလို့ ကျွန်တော့်ကို သူက မမြင်ဘူး။ သူ့ကိုသာ ကျွန် တော်က မြင်လိုက်ရတယ်။ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးပြူးနဲ့ အင်မတန် ကြောက်လာတဲ့ မျက်နှာထားပဲ။ ကျွန်တော် နောက် အိပ်မက် ထဲမှာတောင် သည်မျက်နှာချည်း မြင်နေလို့ အတော်ဒုက္ခရောက်သေး တယ်။

အဲသည် အကောင်ဟာ ဘထွန်းပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ် ပါလိမ့်မလဲလို့ အိမ်ထဲဝင်ပြေးပြီးကြည့်တော့ မီးခွက်ရောင်မှာ ဦးဘသာ

အလောင်းက ပက်လက်ကလေးလန်လို့။ အလောင်းနားမှာတော့ ကျွန်တော့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က ကပ်လို့နေတာမြင်တော့ အေးမြင့် ရေလို့ ခေါ်လို့လည်း ဘယ်သူမှမထူး၊ အိမ်ထဲမှာလည်း လူတစ်ယောက် မှမရှိတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ကြောက်လာရော။ ဒါနဲ့ သေနတ် ကျွန်တော်ကောက်ပြီး ပြေးမယ်လုပ်တော့ ...” ဟု မောင်ဘချိုက ပြော၍ စကားမဆုံးမီ မောင်ထွန်းမြတ်က ...။

“ဘာပြုလို့ သေနတ်ကို ကောက်သလဲ” ဟုထောက်၍ မေးလိုက် လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘချိုက “မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် စိတ်က သည် သေနတ်ကို လူသေနားမှာတွေ့ရင် ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ ယူပြေးမယ် ကြံတာပဲ။ ပြေးမယ်လို့လုပ်တော့ လှအောင်က ကျွန်တော့် ဆီ ပြေးလာတာမြင်တော့ ဘာကြောင့်လဲမဆိုနိုင်ဘူး သေနတ်ကို အိမ်ထဲ တစ်ခါပြန်ပစ်လိုက်ပြီး ထွက်ပြေးတာပဲ။ လှအောင်က နေပါဦးဆိုတာ တောင် ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘူး” ဟု ပြောလေလျှင် မောင်ထွန်းမြတ် က “အဲဒါအခက်ဆုံးပဲ၊ သည်အမှုစစ်ဆေးတုန်းက လှအောင်က သည် အတိုင်း အစစ်ခံတာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘချိုသည် မြေကို ခြေဖြင့်ဆောင့်လျက် “ဟုတ် ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုက အင်မတန်ကြောက်တတ်တဲ့ အကောင်ပါ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့် ပြေးသွားတော့ လမ်းမှာ ထွန်းဖေနဲ့ တွေ့ပြန်ရော။ သည်တော့ ကျွန်တော်က ထွန်းဖေဟာ သေနတ်သံ ကြားကြားချင်း ကျွန်တော့် အရင်ပြေးသွားတဲ့ အကောင်ပဲ။ သည်တော့ ဘထွန်းကို သူမြင်လိုက်စရာရှိတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ...။

“ဟို ခွေးမသား မမြင်လိုက်ဘူးလား ဟေ့လို့ မေးတော့”

“ဘယ်ခွေးမသားလဲ” တဲ့။

“အေးမြင့် ပိုးနေတဲ့ ဘထွန်းလေ” ဆိုတော့၊

“အေးမြင့် ပိုးတာဖြင့် မင်းတစ်ယောက်ရှိတာပဲ၊ ဘယ်က ဘထွန်းလဲ ငါမသိပါဘူးတဲ့”

“မင်း သေနတ်သံ မကြားဘူးလား” ဆိုတော့ ကြားတယ်တဲ့၊

“ဒါဖြင့် သေနတ်သံကြားတုန်းက အိမ်ဆီကို မင်းပြေးသွားတယ် မဟုတ်လား” ဆိုတော့ “ဘယ်အိမ်ဆီကိုလဲတဲ့ ဒါနဲ့ သူမသိပါဘူးလေလို့ အောက်မေ့ပြီး ကျွန်တော်လည်း ထွက်ပြေးရော”

“တစ်မှားပေါ်တစ်မှား ဆင့်ပြန်တာပဲကွဲ့”။

“မှားပါတယ်။ မှားပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ မှားလို့ဆုံးနိုင်မယ့် အကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လုပ်သမျှဖြင့် အမှားချည်းပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ခြေချော်လက်ချော်များမှ မှန်တယ်လို့ မရှိပါဘူး” “ဒါနဲ့ သည်ညပဲ တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးရောလား”

“ထွက်မပြေးသေးဘူး။ ကျွန်တော် အသာရှောင်နေပြီး အဝေးက သတင်းနားထောင်နေတော့ တရားသူကြီးက ကျွန်တော်ပဲ သတ်တယ်လို့ စီရင်ချက်ချလိုက်တယ်လို့ကြားရော ကျွန်တော်လည်း ထွက်ပြေးရော” ဟု မောင်ဘချိုသည် တည်ကြည်စွာပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြတ်သည် မောင်ဘချို၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် -

“မင်း တကယ်မသတ်လျှင် ဘာပြုလို့ ထွက်ပြေးရသလဲ။ ဦးဘသာကို မင်းမသတ်၊ ဘထွန်းဆိုတဲ့အကောင် သတ်တယ်လို့ ပြောပါတော့လား-

“မပြောပါနဲ့တော့ ကိုထွန်းမြတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်မိုက်လို့ မပြောမိတာပေါ့။ သေတောင်မြေကြီးအောက် တွင်းတူးပြီး မိုက်ဦးမယ့်အကောင်ပါပဲ။ ကိုထွန်းမြတ်လည်း ကျွန်တော် ပြောတာ မယုံဘူးပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အစက ပြောသားပဲ၊ သို့သော် ကိုထွန်းမြတ် ယုံချင်လည်းယုံ၊ မယုံချင်လည်းနေ၊ ကျွန်တော် ယခုပြောတာ အမှန်အတိုင်း

ကျွန်တော် ပြောတာပဲ။ ကျွန်တော့် မေမေကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ ကိုထွန်းမြတ်လည်း သိတယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ မဟုတ် မမှန်တာပြောခဲ့လျှင် မေမေမျက်နှာ သည်တစ်သက်မှာ မတွေ့ရတဲ့အပြင် ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း မေမေ ကျိန်စာသင့်ပြီး အဝီစိက မတက်ဘဲ ရှိရပါစေရဲ့ဗျာ” ဟု ငိုသံပါနှင့် ကျိန်ဆိုလေလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ စဉ်းစားနေပြီးနောက် -

“ဘထွန်းကို မင်း နောက်တွေ့သေးသလား” ဟု မေးလိုက်လေ ၏။

ထိုအခါ ဘချိုက “သည်အကောင်ကို ကျွန်တော်တွေ့အောင် ရှာနေတာပဲ။ မတွေ့သေးဘူး” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“သူ့ရုပ်လက္ခဏာ ပြောစမ်းပါဦး”

“သူ့ ပုံပန်းကတော့ အောက်သားပဲ။ အဝတ်အစားလည်း အစဉ် မပြတ်ကောင်းကောင်းဝတ်ပြီး ခေါင်းပေါင်းစလည်း ရှည်ရှည်ချတတ် တယ်။ စိန်ကြယ်သီးနှင့် စိန်နာရီကြီးနဲ့။ လက်မှာလည်း အင်မတန်ကြီးတဲ့ စိန်လက်စွပ်ကြီးဝတ်တတ်တယ်။ အသားကဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ကောင်းကောင်း၊ လူကလည်း ချော၊ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း အင်မတန် အချိုးအစားကျပြီး စခန်းလည်း အင်မတန်ကြီးတဲ့အကောင်ပဲ”

“သည့်ပြင်ကော သူ့အကြောင်း ဘာများသိသေးသလဲ” ။ သည့် ပြင်တော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အေးမြင့်ပြောပုံတော့ သည်အကောင် ပိုက်ဆံအတော်ချမ်းသာတဲ့လက္ခဏာပဲ”

“ကဲကဲ သည့်ပြင် ပြောစရာမရှိလျှင် မင့် မေမေနှင့်သွားပြီးစကား ပြောချေဦး။ ငါလည်း မင့်အဖေ ရုတ်တရက်ပြန်မလာရအောင် သွားပြီး စကားပြောချေဦးမယ်” ဟု ပြောကာ မောင်ထွန်းမြတ်သည် မောင်ဘချို ကို မိခင်ရှိရာသို့ပို့ခဲ့ပြီးလျှင် လမ်းတွင်မောင်ဘချို၏အကြောင်းကို စဉ်းစား

လျက်အိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဝန်ထောက်ကြီးအား ဥပဒေစာအုပ်တို့မှ ထုတ်
နှုတ်၍ လိုရင်းအချက် သုံး၊ လေးခုကို စကားရှည်ရှည်ဆွဲ၍ပြောပြီးလျှင်။
တစ်နာရီခန့်ကြာအောင်ဆွဲ၍ ထားလေ၏။

မောင်ဘချို သားအမိနှစ်ယောက်တို့လည်း မျက်ရည်စက်လက်နှင့်
၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ စကားပြောကြပြီးလျှင် မောင်ဘချိုသည် ငွေ ၁၀၀ကို
အိတ်တွင်ထည့်၍ မိခင်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး နှမ မိမိရီကိုလည်း နှုတ်ဆက်
၍ အိမ်ပေါ်မှာ ဖြည်းညှင်းစွာ ဆင်းသွားရှာလေ၏။

အခန်း ၅

ဝါဆိုလပြည့်နေ့ နံနက်၌ မဂျမ်းပုံသည် အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ တစ်အိမ်လုံး သုတ်သင်ရှင်းလင်းလျက် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတို့ကို နေရာ တကျ ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် အစေခံတို့ကိုလည်း မြည်တွန်တောက်တီးလျက် နေလေ၏။ မဂျမ်းပုံမှာ အဖိုးထိုက်တန်၍ သစ်လွင်သောအဝတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ရန် ဝါသနာမရှိသော်လည်း မည်သည်အခါမဆို ချေးညှော်ကင်း သဖြင့် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အဝတ်တို့ကို အစဉ်မပြတ်ဝတ်လေ့ရှိကုန်၏။ တစ်နေရာတည်းတွင် ငြိမ်သက်စွာ မနေဘဲ လူးလာခတ်လျက် အစေခံ တို့ကို စီမံခန့်ခွဲနေရင်းပင် ၇းဝဝ နာရီခွဲလျှင်ခွဲချင်း ကာလနဂါး အိပ်ပျော် ၍နေသည်ကို နှိုးဘိသကဲ့သို့ မောင်ထွန်းမြတ်၏အခန်းကို လက်ဖြင့် ပြင်းစွာခေါက်၍ “ဟေ့ ... ထွန်းမြတ် ထ” ဟုခေါ်၍နှိုးရာ-

မောင်ထွန်းမြတ်က အိပ်ချင်သံနှင့် အခန်းတွင်းမှ ဘာလို့ စောစော ထရမှာလဲ အခုမှ ၇းဝဝ နာရီခွဲ ရှိသေးတယ်။ သည်ကနေ့ ဝါဝင်နေမို့ ရုံးတက်စရာ မရှိဘူးဟု ပြောလျှင် -။

မဂျမ်းပုံက မိမိပြောနေကျဖြစ်သော အာဏာသံနှင့် “ရုံးတက် တက် မတက်တက်။ အခု မင်း ထရမယ်။ သည်ကနေ့ ထမင်းလည်း

စောစောစားရမယ်။ ငါလည်း ဥပုသ် စောင့်သွားမယ်လို့” ဟု ပြောပြီး မီးဖိုချောင်သို့သွားရာလမ်းတွင် မိမိတို့၏ အိမ်ထောင်မှုတို့သည် သပ်သပ် ရပ်ရပ်နေရာတကျ ရှိပါ၏လားဟု - သေချာစွာကြည့်၍ သွားလေ၏။

မီးဖိုအနီးသို့ရောက်လျှင် “မိနှစ် မှန်ဗီရိုကို ဖုန်စင်အောင်သုတ်ပါလို့ နင့် ငါခိုင်းတာ။ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် မသုတ်သေးသလဲ” ဟု မေးလျှင် အစေခံ မိနှစ်က “ခုနကပဲ ကျွန်မသုတ်လာခဲ့တယ်။ အစ်မကြီးမျက်စိက ဘယ်အကြိုအကြားများ ကြည့်လာခဲ့ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောရာ ဘယ်အကြိုအကြား ကြည့်မလဲ ဖုန်ရှိတဲ့နေရာ ကြည့်ခဲ့တာပေါ့။ သွား အခုချက်ချင်း သုတ်လိုက်” ဟု ခိုင်းနေဆဲတွင် ယောက်ျားအစေခံ မောင်မြားကလာ၍...

“ဆရာက ခေါင်းဖြီးဖို့ ဘီးရှာမတွေ့လို့ အစ်မကြီးခေါင်းက ဘီးပေးလိုက်စမ်းပါတဲ့” ဟု ပြောလျှင်။

“ဘာ ... ဘီးလိုချင်တယ်၊ သွား ... မပေးနိုင်ဘူး။ ထမင်းပြင်ပြီးပြီ၊ ခေါင်းနောက်မှဖြီးလို့ နင့်ဆရာ ပြောလိုက်” ဟု အလုပ်ရှုပ်နေသော အမူအရာနှင့် နှုတ်ခမ်းစူကာ ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်လည်း သပ်ရပ်စွာ နေထိုင်ရန် ဝါသနာရှိသဖြင့် ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် မနေလိုသောကြောင့် မိနှစ်ထံမှဘီးကို တိတ်တဆိတ် အငှားခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် သျှောင်ချောထုံး၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ထမင်းပွဲတွင် ထိုင်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ်ကြောင့် သည်ကနေ့ မနက် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစောစောစားသလဲ။ လက်ဖက်ရည်တောင် မသောက်ရဘူးလား”

“အောင်မယ် မင်းက သည်အချိန်မှထပြီး လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး လုပ်နေသေးသလား။ သည်ကနေ့ ဝါဝင်နေ့၊ ဥပုသ်ရေပ်သို့ သွားစရာရှိတယ်။ ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမ မြရင် ထွက်သွားပြီ”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“မနေ့ညက ဆွမ်းလောင်းဖို့ ကြက်သားဟင်းကို ညဦးကချက် ထားပါပြောတော့၊ ကောင်းပါပြီ အစ်မကြီးရဲ့တဲ့။ တော်တော်ကြာလို့ မေးတော့ ချက်ပြီးပါပြီတဲ့၊ မြည်းရအောင် နည်းနည်းသွားယူစမ်းဆိုတော့ သူက ယီးတီးယားတားလုပ်နေလို့ ငါက မီးဖိုချောင် သွားကြည့်တော့ မိန်းမချောက ကြက်အကောင်တွေတော့ သည်အတိုင်းထားပြီး အသည်း အမြစ်တွေတော့ ချက်စားထားကြတော့တယ်။ သည်တော့ ဘသမီး နားရွက်ဆွဲပြီး ငါ့ ဘာလို့ လိမ်ပြောရသလဲ၊ သည်အသည်းအမြစ်က ဘယ်သူစားထားသလဲ မေးတော့ ထမင်းချက်အလုပ် မရှားပါဘူးလေး၊ ဘာလေးနဲ့ စော်စော်ကားကား ပြောသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ဒင့် နားရွက်ဆွဲပြီး အိမ်ပြင်ထုတ်ပစ်လိုက်ကရော။ သူ့ ပစ္စည်းကလေးများတောင် မိနှစ် အပိုခိုင်းလိုက်ရတယ်။ ငါ့မှာ တစ်ညလုံး ကြက်သားချက်နေရတာပေါ့” ဟု မဂျမ်းပုံသည် လက်လှုပ်ခေါင်းလှုပ်ကာနှင့် ပြောလျှင် မောင်ထွန်း မြတ်သည် အလွန်တရာ ရယ်ချင်လှသော်လည်း မရယ်ဝံ့သဖြင့် ပြုံးရုံးသာ ပြုံးလျက် ...။

“ဘာဖြစ်လို့ အစ်မကြီးကိုယ်တိုင်ချက်ရသလဲ၊ မိနှစ် မချက်တတ် ဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“အောင်မယ် ...မိနှစ်ချက်တဲ့ ကြက်သားလားကွယ်၊ ဆွမ်းလောင်း ရမှာ။ သည်ဟာနဲ့၊ သည်ကနေ့ မိမိရီလည်း သည်အိမ်လာပြီး ဥပုသ် စောင့်လိမ့်မယ်” ။

“ဟုတ်လား”

“အေး ... မနေ့က၊ မိဖုရားကလေး သူ့ ခမည်းတော်က ကြိမ်း ထားပါပကော၊ မနက်ဖြန် ဝါဝင်မို့ မချောက တိုက်ထဲသွားပြီး အထည် ဆန်းတွေဝယ်ပြီး အချုပ်အပ်ပါရော။ စက်ချုပ်တဲ့ လူကလည်း မသိရှာလို့

ခမည်းတော်ကြီး ရှေ့မှာလာပြီး အင်္ကျီတွေ လုံချည်တွေ လာပေးတာကိုး။ သည်တော့ ဘယ်သူ့ဖို့လဲလို့ ဝန်ထောက်ကြီးကမေးတော့ မိမိရီ အပ်ထား တဲ့ အထည်ပါဘုရားလို့ ပြောတာပေါ့လေ။ ဘာမျှမပြောနဲ့ ဝန်ထောက် ကြီးက အထည်တွေယူကြည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ အကုန်လွှင့်ပစ်တာပဲ။ ဒါမှ ကောင်းတယ် မိန်းမရှုပ်ကလေး”။

“ဒါနဲ့ သီလခံဖို့ အစ်မကြီးတို့ ဘယ်ကျောင်းသွားမလဲ”

“နန်းဦးတိုက်ပေါ့”

“ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်။ ဟိုအရှေ့ဘက်က စစ်ကဲကြီး သမီး ခင်စိန်ကြည် ကလေးတို့ သားအဖလည်း နန်းဦးတိုက်ကို သီလခံလာကြမယ်လို့ သတင်းကြားတာကိုး။ သည်တော့ သည်အပိုင်းက မိမိရီတို့၊ ဟိုဘက်က နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်သမီး မစောရင်တို့က ခင်စိန်ကြည်ထက် မသာသာ အောင် ဝတ်ကြမယ် ကြိတ်ပြီး စိတ်ထဲကပြိုင်နေကြတာကိုး” ဟု မဂျမ်းပုံ သည် ဤကဲ့သို့ အဝတ်အစားမှာ ပြိုင်ကြသည်ကို မနှစ်လိုသော မျက် နှာထားနှင့် မဲ့ရွဲကာ ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ထမင်းစား၍ပြီးလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် အိမ်ဦးခန်းတွင်ရပ်လျက် စကားပြောရင်း လမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေစဉ် မိမိရီသည် ဇာနားတပ်လျက်ရှိသော ဖက်ဖူးရောင် ဖဲကြီးလုံချည်။ အလွန်ပါးသော တိုက်သရက်ထည် အဆင်ဆန်းကို ဇာများစွာထည့်၍ ချုပ်ထားသော အင်္ကျီနှင့် ငှက်မွေးပဝါကိုခြုံလျက် ပုသိမ်ထီးကလေးကို မခိုတရို့ ကိုင်ဆောင်းပြီးလျှင် စိန်လက်စွပ်၊ စိန်တစ်လုံး နားကပ်၊ စိန်လက်ကောက်၊ စိန်ဆံထိုး စိန်ကြယ်သီးမှစ၍ တကိုယ်လုံး စိန်မွန်း၍လာသည်ကို မဂျမ်းပုံ မြင်လျှင် “တယ်ကြားချင် တဲ့ ဝမ်းတွင်း ရူးမကလေးပါလား” ဟု တိုးတိုးပြောလျက် မိမိရီသည် အနီးသို့ရောက်လာလျှင် ...။

လုပ်လာလိုက်တာ တယ်လှပါကလားဟေ့ လွန်ရောဟု ပြောလိုက်
ရာ ...။

မိမိရီသည် အနည်းငယ်မျက်နှာပူလျက် “အချို့က သည်ထက်
တောင်လုပ်လာကြတာ ဟိုကျ တွေပါလိမ့်မယ်။ သည်အရပ်တစ်ရပ်လုံး
ခင်စိန်ကြည်ထက် မသာ သာအောင် လုပ်နေကြတာကိုး အစ်မကြီးရဲ့။
မနေ့ကများ တိုက်ထဲမှာ မြို့အုပ်သမီးရော၊ ဟိုဘက်လမ်းက နယ်ပိုင်
ဝန်ထောက်သမီးရော၊ အခွန်ဝန်သမီးရော ပြည့်သွားတာပဲ”

မောင်ထွန်းမြတ်က “တကယ်လို့များ ခင်စိန်ကြည်က သိပ်ပြီး
ဝတ်မလာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ” ဟု ... မေးလေရာ။

မိမိရီက “အို ... မဝတ်ဘဲနေပါ့မလား၊ ဝတ်မှာပေါ့” ဟု ပြန်ပြော
လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြတ်က “တကယ်လို့ သူတို့ မလာဖြစ်ရင်
ကော။ ဝယ်လိုက်ရတဲ့ဇာတွေ ငှက်မွေးပဝါတွေ အကုန်ကောကုန်မှာပေါ့
လေ” ဟု ရယ်လျက် ပြောပြီးလျှင် ...။

“ငှက်မွေးပဝါက တယ်ပြီး အနံ့ကောင်းပါကလား။ ဘယ်တိုက်က
ဝယ်သလဲ” စသည်ဖြင့်ပြော၍ အိမ်မှ သုံးယောက်သား ထွက်သွားရင်း
နန်းဦးတိုက်သို့ ရောက်ကြလေ၏။

ရေပေါ်၌ မိန်းမကလေးတို့သည် တစ်ယောက်၏အဝတ်ကို တစ်
ယောက်ကြည့်လျက် စိတ်၌ အဝတ်ချင်းပြိုင်၍နေကြစဉ် စစ်ကဲကြီး
ဦးထင်ကျော်နှင့် ခင်စိန်ကြည်တို့သည် ကျောင်းပေါက်ဝမှ ဝင်လာကြ
သည်ကို မြင်ကြလေလျှင် မိန်းမကလေးတို့သည် အံ့အားသင့်၍ နှာခေါင်း
ရှုံ့လျက်နေကြကုန်၏။

ခင်စိန်ကြည်သည် တိုက်သရက်ထည် လုံချည်အပြာကလေးနှင့်
ပဒုမ္မာအင်္ကျီခိုဘီချကို ဝတ်လျက် ပိုးအနက်ထီးကလေးကို ကပိုကရိုကိုင်ပြီး

လျှင် စိန်တစ်လုံး နားကပ်ကလေးနှင့် ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်ကလေး တစ်ဆင့်ကိုသာ ဝတ်လျက် ဖခင်နှင့်အတူ ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လာကြပြီး လျှင် သီလခံယူလေ၏။ မိမိရီလည်း ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော ခင်စိန်ကြည် ၏ မျက်နှာကိုစိုက်၍ ကြည့်လျက် ...

အစ်မကြီး ဟိုဟာ ခင်စိန်ကြည် ဟုတ်ကဲ့လား။ ဘာမျှ မဝတ်မစား ပါကလား ... ဟုမေးလျှင် “ခင်စိန်ကြည်မှ ခင်စိန်ကြည်အစစ်ပေါ့”

“ဘာလဲ ညည်းက ညည်းတို့လို ခြယ်မလာလို့လား” ဟု ပြော ပြီးလျှင် သီလယူ၍ နေကြလေ၏။

သီလယူရင်း မိမိရီ အောက်မေ့သည်မှာ “သူ့မျက်နှာကလေးကို က အလိုလို ကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာကလေးပါကလား၊ မဝတ်မစား ပေမဲ့ ရိုးရိုးကလေးနဲ့ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းတာကိုး။ ငါတို့ကောင်မ တွေကသာ အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး ဝတ်လို့ စားလို့ လာလိုက်ကြတာ ငါ့နှယ် ရှက်ပါဘိတော့တယ်” မေ့လို့ ဒီလိုဟာတွေ ဝတ်လာမိတော့တယ်။ စသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်လျက်နေလေ၏။ သီလခံ၍ အပြီး ဇရပ်အောက်သို့ဆင်းကြလျှင် စစ်ကဲကြီးသည် မောင်ထွန်းမြတ်ကို မြင်၍ -

“အလို မောင်ထွန်းမြတ်လား၊ သည်ကနေ ဘယ်သွားစရာရှိသေး သလဲ၊ သွားစရာမရှိလျှင် အိမ်လိုက်ခဲ့ပါဦး ပြောစရာကလေး တစ်ခုနှစ်ခု ရှိလို့။ အိမ်မှာပဲ နေ့စာ စားတာပေါ့” ဟု ပြောလျှင် ...။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် မဂျမ်းပုံတို့ဘက်သို့ လှည့်၍။

“အစ်မကြီး ကျွန်တော် စစ်ကဲကြီးအိမ်မှာ နေ့စာ စားတော့မယ် သွားကြပေတော့နော် ... မိမိရီ” ။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် စစ်ကဲကြီးတို့သားအဖနှင့် လိုက်၍သွားလျှင် မိမိရီနှင့် မဂျမ်းပုံတို့သည် အိမ်သို့ပြန်လာကြလေ၏။

လမ်းတွင် မိမိရီက “ကိုထွန်းမြတ်က စစ်ကဲကြီးနဲ့ တယ်ကျွမ်းပါကလား” ဟု ပြောလျှင် ...။

မဂျမ်းပုံက “လူကြီးလူကောင်းမှန်လျှင် သူနဲ့ မကျွမ်းတာ ဘယ်ရှိမလဲ။ ဒါနဲ့ ခင်စိန်ကြည်က မျက်နှာကလေးရော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေးရော တယ် ချစ်စရာကောင်းပါကလား” ဟု ပြောရာ မိမိရီသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားနှင့် ပြန်လာလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် မဂျမ်းပုံသည် ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ထားသော စားဖွယ်တို့ကို ကျွေးမွေးပါသော်လည်း မိမိရီမှာ များစွာအာသာမရှိဘဲ အစ်မကြီး ရိပ်မိမည်စိုးသောကြောင့်သာ ဟန်လုပ်၍ အနည်းငယ် စားသောက်လေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်မှာမူ စစ်ကဲကြီးအိမ်သို့ရောက်၍ အနည်းငယ်စကားပြောဆိုကြပြီးနောက် မနက်စာစားရန် စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိကြသည့်အခါ ဗိုလ်ကြီးများစားပွဲကဲ့သို့ လှပစုံလင်စွာ ပြင်ဆင်လျက်ထားသော စားပွဲကိုကြည့်ရာမှ မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော ခင်စိန်ကြည် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိလေ၏။

ထမင်းစားပြီးလျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် စားပွဲမှထ၍ မိမိအခန်းသို့ သွားပြီးလျှင် ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းကို ဖတ်၍နေရာ စာတွင်ကောင်းကောင်း စိတ်မရောက်သဖြင့် စာအုပ်ကို ချပြီးလျှင် မိခင်၏ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လျက် စဉ်းစားနေလေကြောင်း။ ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားနေရာမှ ဖခင်ကို သတိရပြန်၍ ဖခင် ကောင်းစွာမကျန်းမာသည့်အကြောင်းကို တွေးတောလျက်နေဆဲတွင် လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာသည် ခင်စိန်ကြည်၏စိတ်ထဲတွင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာလေ၏။ ၎င်းလူသည် အခြားမဟုတ်၊ ဆပ်ကပ်ပွဲကို မစ်ဆက်ဘရောင်းနှင့် သွားစဉ်က

တွေ့ခဲ့သော မောင်သက်ညွန့် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းသူကို တွေးမိခြင်း အကြောင်းမှာ ဆပ်ကပ်ကြည့်ပြီး ၅ ရက် လောက်ကြာသောနေ့၌ အဒေါ်တော်သူ ဝတ်လုံကတော်ကြီးသည် မည် သည့် အကြံအစည်ရှိသည်မသိ စစ်ကဲကြီးအိမ်သို့လာ၍ ခင်စိန်ကြည်ကို အလည်လိုက်ခဲ့ပါဟု ရထားနှင့်တင်၍ ခေါ်သွားဖူးလေ၏။

ထိုအခါက ထိုအိမ်တွင် မောင်သက်ညွန့်လည်း ရှိသဖြင့် စွမ်းအား ရှိသမျှ ကြိုးစားအားထုတ်၍ ရယ်မောစရာ စကားရွန်းများကိုဖန်တီး၍ ပြောပြီးလျှင် မောင်သက်ညွန့်သည် အကျွမ်းဖွဲ့လေ၏။

မောင်သက်ညွန့်မှာ အလွန်တရာ လူရည်လည်သည့်ပြင် မိန်း ကလေးတို့ စိတ်သဘောကို သိတတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ခင်စိန်ကြည် အား ချစ်ကြိုက်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းစကားစပ်၍ မပြောဘဲ မိမိအား နှစ်သက်လောက်အောင်သာလျှင် ကြိုးစားအားထုတ် သွယ်ဝိုက်ကာ ပြောလေ၏။ ၎င်းနေ့အချိန်ကုန်၍ ပြန်လာလျှင် ခင်စိန် ကြည်သည် မောင်သက်ညွန့်၏အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌လည်း ဝတ်လုံကတော်ကြီးလာ၍ ခေါ်ပြန်လျှင် ခင်စိန်ကြည် စဉ်းစားမိသည်မှာ ငါ၏အဒေါ်ဝတ်လုံကတော်သည် ငါ့အား ဘယ်သောအခါမျှ မျက်နှာထားချိုဖူးသည်မရှိ၊ ယခုမှာမူ မျက်နှာထား ချိုရုံမျှမက သူ့အိမ်ကို အလည်လိုက်ရန် တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်တိုင်အောင် လာ၍ခေါ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အကြံတစ်ခုရှိသည့်လက္ခဏာတူသည်။ လိုက်၍ တော်မည်မထင်ဟု စဉ်းစားရင်း မျက်နှာပူလျက်.....။

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မကိုအရေးတယူတမင်လာပြီး ခေါ်လာတာအပုံကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်မ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ မလိုက် ပါရစေနဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤနေရာ၌ အချို့မိန်းကလေးတို့မှာ “ငါတို့ဒေါ်ဒေါ် ငါတို့ဦးလေး

အိမ်ကပဲ ဘာကိစ္စရှိသလဲ” ဟု အောက်မေ့၍ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။ ခင်စိန်ကြည်မှာ ဤကဲ့သို့ သဘောမရှိ၊ မိမိသည် မောင်သက်ညွန့်အား မည်မျှပင် ချစ်ကြိုက်စေကာမူ မိန်းမ ကြိုက်က မျှော်လိုက်ကာ ယောက်ျားကြိုက်က စိုက်စိုက်လာဆိုသည့် စကားအတိုင်း မိန်းမသည် ယောက်ျားရှိရာသို့ သွားရိုးမရှိဟု မည်မျှပင် လိုက်လိုသော်လည်း မလိုက်ဘဲနေလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်သည် ၎င်းအကြောင်းများကို ပြန်လှန်စဉ်းစား၍နေဆဲ တွင် မိမိဥပုသ်ယူ၍ ထားမိသည်ကို သတိရသဖြင့် ဇိနတ္ထစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီးလျှင် တတ်အားသမျှ ကြိုးစား၍ ဖတ်နေလေ၏။

အခန်း ၆

စစ်ကဲကြီးဦးထင်ကျော်သည် ထိုအိမ်၌နေထိုင်လျက်ပင် ရှိသော်လည်း အိမ်ဝင်းမှစ၍ အိမ်တွင်းရှိ အိမ်ထောင်မှု၊ ပဲရိဘောဂတို့သည် ကား မောင်ထွန်းမြတ်၏ ပစ္စည်းချည်းသာဖြစ်၍ မောင်ထွန်းမြတ်သည် စစ်ကဲကြီးထံမှ အိမ်လခရရှိလေသည်။ ဤသို့ရောင်းဝယ်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းအကြောင်းကို မောင်ထွန်းမြတ်၏ စာရေးဦးသာဒွန်းနှင့် ဘဂျမ်းပုံတို့မှတစ်ပါး အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိကြကုန်။

စစ်ကဲကြီးသည် ငယ်စဉ်မှစ၍ အသုံးအစွဲ ကြီးခဲ့သောကြောင့် အမွေအနှစ်ရသည့် ပစ္စည်းတို့ကုန်ခန်းသည့်ပြင် ၎င်းအိမ်နှင့် ဝင်းတို့လည်း လိုက်၍ သွားရကား မိမိ၏ သမီးကလေး ခင်စိန်ကြည်အား စိုးစဉ်းမျှ ပြော၍မပြကုန်-

ခင်စိန်ကြည်လည်း ပိုက်ဆံဆိုသည်မှာ အချိန်ကျလျှင် အလိုလိုရသည်ဟု အောက်မေ့ဘိသကဲ့သို့ ဖခင်၏ ခမ်းခမ်းနားနားနေထိုင်သော အခြေအနေကိုမြင်သဖြင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရာ မိမိတို့မြေပိုင်ဟူ၍ တစ်ဖျာရာမျှမရှိသည့်ပြင် ကြွေးမြီ အမြောက်အမြားတင်လျက်ရှိသည့် အကြောင်းတို့ကို မရိပ်မိရှာကုန်။

စစ်ကဲကြီးမှာမူ သမီးကလေးကိုပြော၍ပြသော်လည်း စိတ်ပူရုံမျှသာရှိတော့မည်။ ပြန်၍ ရဦးမည်မဟုတ်ဟု သဘောရသောကြောင့် လျှို့ဝှက်၍ ထားမြဲတိုင်းထားလေ၏။

“ဪ... ငါများသေသွားရင် ပိုက်ဆံကလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမကျန်တဲ့ပြင် ကြွေးရှင်တွေကလည်း ဝိုင်းလာပြီး ပင်စင်ကလေးကလည်း ပြုတ်ရှာတော့မယ်။ ဪ... သမီးကလေး၊ သမီးကလေး မင့်အတွက်တော့ ဖေဖေပူလှချေရဲ့နော်။ သင်းကတော့ ဘာမှမသိရှာဘူး။ တစ်နေ့ကတောင်ရှိတဲ့ စန္ဒရားအသံမကောင်းလို့ အသစ်တစ်ခုလိုချင်တယ်တဲ့ ပြောရှာသေးတယ်။ ငါဘယ့်နှယ်ကြံလို့ ပြောပါရမယ်” စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးနေရင်း မိမိအနီးတွင်ထိုင်၍ အင်္ဂလိပ်ပုံစာအုပ်တစ်ခုကို ဖတ်လျက်နေသော သမီးချောကလေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်နေရာ ခင်စိန်ကြည်သည် ပုံတွင်ရယ်စရာတစ်ခုတွေ့၍။

ဖေဖေဘုရား နားထောင်စမ်းပါဘုရား သည်အပိုဒ်ကလေးဟုဆို၍ ဖတ်ပြပြီးလျှင် ရယ်လိုက်ရာ

ပါးပေါက်ကလေးတို့သည် ပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပေါ်လာလျက်။ ရယ်လိုက်သည့်အသံသည်လည်း ကြည်လင်အေးမြ၍ လွန်စွာသောကကင်းပေ၏။

စစ်ကဲကြီးလည်း “ဪ... ဘာကိုမျှ မသိရှာဘူးနော်” ဟု အောက်မေ့၍ ပြုံးလေလျှင် ခင်စိန်ကြည်က မိမိဖတ်ပြသည်ကို ပြုံးသည်ထင်မှတ်၍ ဖခင်ပြုံးအောင်လုပ်ရသည့်အတွက် အားရဝမ်းသာရှိလေ၏။

စစ်ကဲကြီးသည် မိမိဇနီးငယ်စဉ်က သေဆုံးပြီးသည့်နောက် ရာထူးတိုးတက်သည့်ပြင် ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ အမွေအနှစ်ရရှိပါသော်လည်း နောက်ထပ်၍ အိမ်ထောင်မပြုကုန်။ တစ်နေ့သ၌ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြုံးရယ်၍ “ဘယ့်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့

သည်လိုပဲ နေတော့မလား။ မတင့်တယ်ပါဘူးလေ၊ တစ်ယောက်လောက် တော့ ချိတ်အုံးမှပေါ့” ဟု ပြောလျှင်။

စစ်ကဲကြီးသည် ဣန္ဒြေရှိသော မျက်နှာနှင့် “အိမ်ထောင်ပြုချင်တဲ့ စိတ်ဆိုသ၍ ခင်တို့မေမေနဲ့ အတူတူထည့်ပြီး မြှုပ်ပစ်လိုက်ပြီ” ဟု ပြောလျှင်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူလည်း စစ်ကဲကြီး၏ မျက်နှာထားကိုမြင်၍ နောက်ထပ်မပြောဘဲ ရှိကုန်၏။

စစ်ကဲကြီးသည် ဇနီး သေလွန်သည်မှာ ခင်စိန်ကြည်၏ အသက် နှင့်အမျှရှိသော်လည်း မနေ့ကပင် သေဘိသကဲ့သို့ အောက်မေ့၍ အလွမ်း မပြေနိုင်ဘဲရှိခဲ့ရာ ယခုမှာမူ သေလွန်သူ ဇနီးသည်၏အတွက် လွမ်းရ သည့်ပြင် အသက်အရွယ်ကလည်းအို ရှိနေသူသမီးကလေး၏အတွက် ကြောင့်လည်း စိတ်မအေးရသည်တစ်ဖက် ဖြစ်ရကား။ နှလုံးမကောင်း သော ရောဂါစွဲကပ်၍ ဆရာဝန်ကြီးကို ခဏခဏပင် ခေါ်ရလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်သည် စာအုပ်တွင် နောက်တစ်ခု ရယ်ဖွယ်တွေ့သဖြင့် ဖတ်၍ပြဦးမည်ပြုရာ အစေခံတစ်ယောက်က ဆရာဝန်ကြီးလာပါသည် ဘုရားဟု တင်လျှောက်သောကြောင့် စာအုပ်ကိုချထား၍ ဖခင်အနီးသို့ လာရာ ဆရာဝန်ကြီးလည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

သွေးများကို စမ်းသပ်၍ ရင်ကိုလည်း သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် “ယနေ့ ရောဂါတိုးသည်၊ အခါတိုင်းထက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သည့် လက္ခဏာရှိသည်” ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောရာ ခင်စိန်ကြည်သည် ဖခင်၏ မျက်နှာနှင့် ဆရာဝန်ကြီး၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးလျှင်...။

“ဖေဖေ သည်လောက် နေမကောင်းမှန်း ခင် မသိရပါကလား။ ဖေဖေ ဘယ်အတွက်စိတ်မချမ်းသာသလဲ ဖေဖေ၊ သမီးပြောပါဦးဘုရား။ ဆရာဝန်ကြီး ဖေဖေ မြန်မြန်ပျောက်အောင် ကုပါနော်။ ဖေဖေ စိတ်

မကောင်းရင် ခင်က အနားကထိုင်ပြီး ရယ်စရာပြောနေမယ်ဘုရားနော်။ ခုတင်က စာအုပ် ဖေဖေ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား ဘုရား” ဟု မျက်ရည် လည်လျက်ပြောရာ။

“ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သမီးရယ် ဆရာဝန်ကြီးက အထင်မှား လို့ပါ။ ဖေဖေနေလို့ အကောင်းသားပဲ၊ ဖေဖေသမီးနဲ့ ဖေဖေအတူနေရရင် ဖေဖေ ဘယ်တော့စိတ်မချမ်းမသာ ရှိနိုင်ပါမလဲ” ဟု သမီးနှင့် ဖခင်တို့ ပြောနေကြလျှင် ဆရာဝန်ကြီးလည်း မျက်နှာလွဲလျက်နေလေ၏။

၎င်းနောက် စစ်ကဲကြီးက မိမိအနီးတွင်ရှိသည့် ငွေစီးကရက်ဘူးတွင် စီးကရက်ကုန်နေသဖြင့် “သမီးရယ် ဖေဖေ စီးကရက်ဘူးကို ဗီရိထဲက သွားယူပေးစမ်းပါ။ သည်မှာ ကုန်နေပြီ” ဟု လွှတ်လိုက်လျှင် ခင်စိန် ကြည်သည် ဖခင်ခိုင်းစေသည်ကို ဆောင်ရွက်ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက် စွာ ထသွားလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်သွားလျှင် ဆရာဝန်ကြီးက “အနေအထိုင် အသွား အလာ သတိပြုပါ။ နှလုံးတုန်လောက်သော သတင်းတို့ကို မကြားရလျှင် ကောင်းတယ်၊ စိတ်မချမ်းသာစရာအကြောင်းများကိုလည်း မစဉ်းစား ပါနှင့်” စသည်ဖြင့် ပြောပြီးလျှင် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားယူ၍ ပြန်သွားလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်လည်း စီးကရက်ဘူးကိုကိုင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလျှင် ဖခင်ကို မမြင်ရသည်မှာ ၅ မိနစ်ခန့်မျှသာ ရှိသော်လည်း ၎င်း ၅ မိနစ်အတွင်းတွင် ဖခင်သည် ၅ နှစ်ခန့်မျှအို၍ သွားသည်ဟု စိတ်၌ထင်သောကြောင့် “ဖေဖေ ဘာဖြစ်သလဲဘုရား” ဟု ချိုသာစွာ မေးသော်လည်း မေး၍မရသည်နှင့် ထိတ်လန့်ပြီး “လှမောင်ရေ၊ စောရီ ရေ၊ ဒေါ်ခင်တို့” ဟု အစေခံတို့ကို ခေါ်ဆဲတွင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

အစေခံတို့လည်း ခေါ်သံကြားသဖြင့် ပျာယီးပျာယာနှင့် ဝင်လာကြ

သောအခါ မောင်ထွန်းမြတ်သည် စစ်ကဲကြီး၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးလျှင် အစေခံတို့ဘက်သို့လှည့်၍ “ကိစ္စမရှိပါဘူး အပြင်မှာသာနေကြ။ အလိုရှိမှ ခေါ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စစ်ကဲကြီး၏အနီးတွင် ဒူးထောက်လျက် မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ရာ ကြည့်နေသည့်အတွင်းတွင်ပင် စစ်ကဲကြီး၏ ကာယဣန္ဒြေသည် ဆုတ်ယုတ်လျက်သွားသည်ကို မြင်ရလျှင် အစေခံ တစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်ကြီးထံ အမြန်စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ခင်စိန်ကြည်လည်း ဖခင်၏ခြေကိုဖက်လျက် “ဖေဖေဘုရား။ ဖေဖေ ဘုရား။ ခင်ခေါ်တာ မထူးဘူးလား ဘုရား” ဟု သနားစဖွယ် မျက်ရည်ဝဲ လျက် ခေါ်ရှာလေ၏။ သို့ခေါ်ပါသော်လည်း စစ်ကဲကြီးမှာ မျက်စိမှိတ် လျက် ငြိမ်သက်စွာသာ နေလေလျှင်။

“တစ်ဆိတ်လုပ်ပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ ဖေဖေ ဘယ်တော့မှသည်လို မဖြစ်ဖူးပါဘူးရှင်ဟု ခင်စိန်ကြည်သည် မောင်ထွန်းမြတ်အား တောင်းပန် လေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်မှာ ဥပဒေကိုသာ နားလည်၍ လူနာကိုမည်သို့ပြုစု ရမည် မသိသဖြင့်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း အခုပဲလာပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆို၍သာပြောပြီး ဆရာဝန်ကိုသာ မျှော်လျက်နေကြလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာရှိလျှင် ဆရာဝန်ကြီးသည် မော်တော်ကားနှင့်ရောက် လာရာ မောင်ထွန်းမြတ်သည် ခင်စိန်ကြည်ဘက်သို့လှည့်၍ “ကျုပ် တစ်ခုပြောပါရစေ၊ ဆရာတို့မည်သည်မှာ လူနာအခန်းတွင်း၌ မိန်းမသား တို့ရှိလျှင် မကြိုက်တတ်သောကြောင့် ခေတ္တလောက် အခန်းပြင်သို့သွား နေလျှင် သာ၍ကောင်းမည်ထင်ပါသည်” ဟု တောင်းပန်သော အသံဖြင့် ပြောလျှင်.....

ခင်စိန်ကြည်က “ပြောလို့မှကောင်းပလေ မောင်ကြီးရယ်။ မိန်းမ သားဆိုပေမဲ့ ကျွန်မမှာ သမီးအရင်းဖြစ်တဲ့အပြင် သမီးတစ်ခု အဖေတစ်ခု ဆွေမရှိ မျိုးမရှိနေရတဲ့အထဲ ကျွန်မဖေဖေ မမာလို့မှ ကျွန်မ မပြုစုရဘူး လား ရှင်” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြတ်သည် လွန်စွာအကျပ်ကျ၍ အခွင့်ပြု၍ လည်းမတော် အခွင့်မပြုပြန်လျှင်လည်း မည်သို့ကြံဖန်၍ ပြောရမည်မသိ။ တရားခွင်၌ဖြစ်မှု တရားသူကြီးတို့ နားဝင်လောက်အောင် စီကာပတ်ကုံး ပြောရန် စကားမရှားသော်လည်း အခန်းတွင်း၌နေရန် မတော်သင့်သည့် အကြောင်းကို ဤမိန်းကလေးအားပြောရန် အလွန်ခဲယဉ်းလျက်ရှိလေ၏။

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက သည်လိုပါ။ ဖခင်နေမကောင်းသည့်အခါ သမီးမပြုစုရဘူးလို့ ပြောလိုသည်မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာဝန်တို့ သဘောကို သိလို့ စစ်ကဲကြီးအကျိုး နှမအကျိုး ပြောမိပါတယ်။ ပြောမိသည့်အတွက် ကျုပ်အပေါ် စိတ်မရှိပါနဲ့” ။

“ကျွန်မ အကျိုးလား ဘာအကျိုးလားရှင်”

“စစ်ကဲကြီး အကျိုး” ။

“ကျွန်မ အပြင်မှာနေရင် ဖေဖေမှာ အကျိုးရှိမယ်လို့ ရှင်အမှန်ပဲ သိသလား” ။

“အမှန်ပဲ သိပါတယ်။ အမှန်မသိလျှင်လည်း သည်လောက်တောင် ပြောမနေပါဘူး” ။

ခင်စိန်ကြည်သည် ဖခင်၏မျက်နှာကိုလှမ်း၍ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လျှင် ရင်ကိုမလျက် စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်၍မပြောဘဲ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးလည်း လက်ကိုသွေးစမ်းလျက် ရင်ကိုကိရိယာ တန်ဆာ တို့ဖြင့် ကြည့်ပြီးလျှင် ခေါင်းခါလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်လည်း “ဘယ်သို့ရှိပါသလဲ စိုးရိမ်ရန် ရှိပါသလား ဟု မေးရာ။

“၂၃ နာရီအတွင်း” ဟု ပြော၍ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ စာတစ်စောင်ရေးပြီးလျှင် လက်အောက်ဆရာဝန်ကလေးထံ လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြတ်က “လူနာကို အိပ်ခန်းအတွင်းရွှေ့ပြောင်းလျှင် မတော်သင့်ပေဘူးလား” ဟု မေးလျှင်။

“အခန်းပြောင်းလျှင် တစ်ခါတည်း သေဖို့ရှိသည်။ မရွှေ့ပါနှင့်တော့ မထူးပါဘူး” ဟု ပြောသဖြင့် မောင်ထွန်းမြတ်သည် လူနာနှင့်ဆရာဝန်ကြီးကို ခေတ္တထားခဲ့ပြီးလျှင် ခင်စိန်ကြည်ရှိရာ အခန်းသို့သွားလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်လည်း မောင်ထွန်းမြတ်ကို မြင်လျှင်ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ “ဖေဖေ ဘယ်နှယ်နေသလဲရှင်။ သတိရပြီလား၊ ကျွန်မကို မေးနေသလား” ဟု မေးလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်က “သတိမရသေးဘူး” ဟု ပြောရာ။

“ဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်နှယ်ပြောသလဲရှင်၊ ပြောစမ်းပါ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့” ဟု မောင်ထွန်းမြတ် အနားသို့ကပ်၍ မျက်ရည်ရွဲလျက်ရှိသော မျက်နှာကလေးနှင့် မောင်ထွန်းမြတ်ကို မော်ကြည့်၍ မေးရာ။

မောင်ထွန်းမြတ်မှာ ရုတ်တရက်ဘာကိုမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခင်စိန်ကြည်နှင့်အတူထိုင်လျက်သာ ငိုလိုက်ချင်၏။ လိမ်လည်၍လည်း မပြောကောင်း၊ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်လျှင်လည်း နားမဆံ့အောင်ဖြစ်၍သွားမည်ကို စိုးသဖြင့် “စစ်ကဲကြီးရောဂါကဖြင့် ကြီးတာပဲ။ သို့သော် ရုတ်တရက်တော့ ကိစ္စရှိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး” ဟု တဖြည်းဖြည်းပြောလျှင်။

ခင်စိန်ကြည်သည် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်လျက် “ဖေဖေ မျက်နှာ

တစ်ခါတည်း သွားကြည့်ပါရစေရှင်၊ တစ်ခါတည်းဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးက လည်း ခွင့်ပြုကောင်းပါရဲ့” ဟု တောင်းပန်ပြန်လျှင်။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် စကားဖြင့် ရုတ်တရက်ပြန်၍ မပြောနိုင်သော ကြောင့် အခန်းပေါက်တွင် ဆီး၍ရပ်လျက်။

“မတော်လို့ပါ နှမရယ်၊ သမီးနဲ့အဘ ဘယ်မှာခွဲထားချင်တယ်လို့ ရှိပါမလဲ။ မတော်သေးလို့ပါ တောင်းပန်ပါရစေ” ဟု ပြောသည်တွင်

ခင်စိန်ကြည်က “ကျွန်မ ဖေဖေကို သည်ကိုလာပြီးစောင့်ရှောက် သည့်အတွက် ဘယ်လောက် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာ ပြောလို့တောင် မပြနိုင်ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်...။ ကျွန်မတို့မှာ ဆွေမျိုးညာတိဆိုလို့လည်း အင်မတန်မှ နည်းပါတယ်။ ဦးလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါရဲ့။ ရှိပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့တယ်ပြီး သင့်တင့်ကြတဲ့ လက္ခဏာမရှိဘူးသည်တော့ ကျွန်မမှာ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေပြီမို့ ကိုထွန်းမြတ်ကို ကျွန်မ မောင်ကြီးအရင်းလို သဘောထားပါရစေ။ ကျွန်မကိုလည်း နှမကလေးလို့ အောက်မေ့ပါရှင်၊ မောင်ကြီးလည်း သည်ကနေည အိမ်မပြန်ပါနှင့်တော့၊ သည်မှာပဲ ခေတ္တ နေပြီး ဖေဖေကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါရှင်။ ကဲ... ဖေဖေ တစ်ဆိတ် လောက် သွားကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို လာပြောလှည့်ပါဦး ရှင်” ဟု ပြောလျှင်။

မောင်ထွန်းမြတ်မှာ ဤမျှလောက်ချောလှသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်က မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မိမိအားအားကိုးပါရစေဟု သနား စဖွယ်ခိုင်းစေသည့် အလုပ်ဖြစ်သည့်အတွက် ငရဲသို့ ခေတ္တလောက်ဆင်း ပြီး ငရဲခံလိုက်ပါဦးဟုပြောလျှင် မငြင်းမဆန် ဝမ်းမြောက်စွာဆင်း၍ ခံကောင်းခံနိုင်မည် ဖြစ်လေသတည်း။

ထို့နောက် မောင်ထွန်းမြတ်သည် အစ်မကြီးထံ စာတစ်စောင်ကုံး၍ အစေခံတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုည၌တွင် လူနာရှိသည့်

အခန်းနှင့် ခင်စိန်ကြည်ရှိရာအခန်းကို ကူးချည်လာလှည့်လှုပ်၍မိန်းကလေး အား တတ်အားသမျှ အားပေးလျက်နေရလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်နှင့် ခင်စိန်ကြည်တို့မှာ ကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဆုံ ကြဖူးသည်မရှိသော်လည်း ခင်စိန်ကြည်မှာ မိမိဒုက္ခတွေ့၍ နေသည့်အခါ ၌ မောင်ထွန်းမြတ်သည် ဆွေမတော် မျိုးမစပ်ဘဲလျက် စောင့်ရှောက်ပြုစု သည့်အတွက် များစွာကျေးဇူးတင်ရှာသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်အကြီး ကဲ့သို့ အားထားလျက် အကျွမ်းတဝင် ရှိကြကုန်၏။

မိုးလင်းလုနီးလေလျှင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် စကားပြောပြီး၍ ခင်စိန်ကြည်အခန်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်တွင်ထိုင်လျက်။ “စစ်ကဲကြီးကဖြင့် မသက်သာဘူး နှမရယ်”

“လုံးလုံး သတိမရဘူးလား”

“သတိတော့ရပါရဲ့”

“သတိရလျှင် ကျွန်မကို မမေးဘူးလား”

“စကားမပြောနိုင်ဘူး”

“စိုးရိမ်ရသေးသလား”

“အပုံကြီးစိုးရိမ်ရတယ်”

“ကျွန်မ မကြည့်ရဘူးလား”

“ကြည့်ချင်ကြည့်ပါတော့၊မထူးပါဘူး” ဟု ပြောလျှင် ခင်စိန်ကြည် သည် မောင်ထွန်းမြတ် မျက်နှာကိုကြည့်လျက် “ကျွန်မကို ဖွင့်ပြောပါ တော့ မောင်ကြီးရယ်။ ကျွန်မ ဖေဖေရှိမှ ရှိသေးရဲ့လား” ဟု မေးလျှင်။ မောင်ထွန်းမြတ်သည် မျက်နှာလွဲလျက် “သတိထားပါ နှမရယ်” ခင်စိန်ကြည်သည် စကားကိုဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ပြေးသွားပြီးလျှင် ဖခင်ရှိရာ အခန်းသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးလည်း အစေခံတို့ကို အကြောင်းကြားပြီး ဖြစ်သော

ကြောင့် အစေခံတို့သည် အခန်းပေါက်တွင်ရပ်၍ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် စကားတီးတိုးပြောလျက်နေကြသည်ကို တွေ့လျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် ၎င်းတို့ကိုဖယ်၍ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပြီးလျှင်...

“အောင်မလေး ဖေဖေရဲ့” ဟု ဟစ်အော်၍ အလောင်းအနီးတွင် ခူးထောက်ကာ သည်းစွာငိုကြွေးရှာ၏။

မိခင်လည်းမရှိ၊ ဆွေမျိုးညာတိလည်း အားထားလောက်အောင် အရင်းအချာမရှိ၊ မွေးပေါက်ဖော်လည်းမရှိ၊ ငယ်စဉ်မှစ၍ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု နေထိုင်ခဲ့ကြရာ ဖခင်မှာလည်း သူတစ်ပါးဖခင်နှင့်မတူ အလွန်တရာအလိုလိုက်၍ မိခင်မျှမက ယုယပိုက်ထွေး အကလေးကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ကာ ငေါက်၍မျှ ပြောဖူးသည်မရှိသော ဖခင်သည် ညနေ ခင်းအခါကပင် ရယ်မောပြောဆိုလျက်နေကြရာမှ ယခုနံနက်မလင်းမီပင် ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်သေလွန်၍ သွားသည့်အတွက် ခင်စိန်ကြည်မှာ မည်မျှလောက် အပူကြီး ပူရှာလိမ့်မည်ကို တွေးဆတော်မူနိုင်ကြမည်ဖြစ် ၍ ဖော်ပြရန် မလိုချေ။

စစ်ကဲကြီး၏ အလောင်းကို အခန်းပြောင်းပြီး၍ နံနက် ၁၀ နာရီ အချိန်ခန့်ရှိလျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် ဖခင်အလောင်းရှိရာမှ အိမ်အောက်သို့ ခေတ္တဆင်းအသွား ဧည့်ခံခန်းတွင် လူအချို့တို့သည် စကားဆူညံစွာ ပြောလျက်နေကြသည်ကို မြင်လေရာ ၎င်းလူတို့၏ မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ဖူးသောကြောင့် ကိစ္စကိုမေးမည်ဟု အနီးသို့သွားလျှင် မိမိ၏ အစေခံ တစ်ယောက်က ပြောနေသည်ကို ကြားရသည်မှာ-

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျားတို့ရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး။ ခင်ဗျား တို့က စစ်ကဲကြီးဆီက ရရန်ရှိတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သို့သော် ခများ ကလေးကတော့ ဘာမျှမသိရှာဘူးဗျ။ သူ့ခများ အဖေသေလို့ ဒုက္ခရောက် တဲ့အထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ကလာပြီး အပူတိုက်လို့ ကောင်းနိုင်ပါမလားဗျ”

ဟု ပြောလျှင် ....

တစ်ယောက်သောသူက “ကျုပ်တို့နဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပြော ရုံကလေးမှ သူကဆင်းမလာနိုင်လျှင် ကျုပ်တို့က သူရှိရာသွားရမှာပေါ့။ ကြည့်ပါဦးတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ငွေတွေတော့ သုံးတော့ သုံးတတ်ကရော။ တော်တော်ကြာတော့ ကျုပ်တို့တောင် အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောမယ့်လူ မရှိဘူးတဲ့။ ကျုပ်တို့တော့ မတွေ့ရလျှင် မပြန်ဘူး၊ သည်မှာပဲ အိပ်တန် အိပ်ရလိမ့်မယ်။”

ခင်စိန်ကြည်လည်း မိမိအစေခံကို ခေါ်ပြီးလျှင် “ဘာဖြစ်ကြတာ လဲ ပြောစမ်းပါ” ။

“မပြောပါရစေနဲ့ မမလေးဘုရား၊ ကိုထွန်းမြတ်ကို အခေါ်လွှတ် လိုက်ပါပြီ။ သူတို့မမြင်ခင် အိမ်ပေါ်ကိုသာ ပြန်တက်နေပါ မမလေးရဲ့”

“ဖေဖေဆီမှာ ငွေရစရာရှိလို့တဲ့လား”

“မှန်ပါ သည်လိုပြောကြပါတယ်” ဟု ပြောလျှင် ခင်စိန်ကြည် သည် လူတို့ရှိရာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

“ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်ကြတယ်ဆို၊ ဘာကိစ္စလဲ ရှင်တို့” ဟု မေးလျှင် ကြွေးရှင်တို့သည် အသီးသီး မိမိတို့ရရန်ရှိသည်များကို ပြောကြလေ၏။ အချို့ကား လက်မှတ်ထိုး၍ ချေးသောအကြွေး၊ အချို့ကား ကုန်ဖိုးအကြွေး၊ အချို့ကား အထည်အဝတ်ဖိုးကြွေး၊ အချို့ကား စားသောက်ရန်အတွက် ယူသောကြွေး စသည်တို့ဖြင့် ဝိုင်း၍ပြောကြလျှင် ခင်စိန်ကြည်လည်း ဘာကိုမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်လျက် နေလေ၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သောသူက “ကျုပ်တို့ ယခုလိုလာပြီး နှောင့် ယှက်သလို လုပ်ရတာများ အင်မတန် အားနာပါတယ်။ သို့သော် စစ်ကဲကြီးမှာ ကြွေးထူတဲ့အကြောင်း ရိပ်မိလေတော့ အရင်လာ အရင်ရ တမ်းအောက်မေ့လို့လာခဲ့ပါတယ်” ဟု ကောင်းမွန်စွာပြောလျှင်။

တစ်ယောက်သော သူက “ခင်ဗျားထက် ကျုပ်ကဦးတော့မပေါ့၊ ကျုပ်ရောက်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူမှမရောက်သေးဘူး” ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခင်စိန်ကြည်က “ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ဘာလုပ်စေချင်ကြ သလဲ။ ကျွန်မတို့ လက်ထဲမှာလည်း ယခုတစ်ပြားမှ မရှိသေးဘူး” ဟု ပြောလျှင် တစ်ယောက်သောသူက...

“မရှိ ရှိတာကို ကြိဖန်ပေးမှပေါ့လေ၊ မရှိဘူးဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့က အေးနိုင်ပါ့မလား။ သုံးတုန်းကတော့” ဟု ပြောဆဲတွင် မောင်ထွန်းမြတ် သည် အခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လာ၍ “ဘာလဲ၊ ဘာလဲ ဘာဖြစ် ကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာအလိုရှိကြသလဲ” ဟု အသံခပ်မာမာနှင့် မေးရာ။

တစ်ယောက်က “ဘာလိုချင်ရမလဲလေ၊ ကျုပ်တို့ ရစရာရှိတဲ့ အကြွေး ကျုပ်တို့လိုချင်တာပေါ့” ဟု ပြောလျှင် ...

“ရရန်ရှိလျှင် အချိန်ကျတော့ ရလိမ့်မယ်ပေါ့။ အခု ချက်ချင်း ခင်ဗျားတို့လာလို့ ကောင်းနိုင်ပါမလား” ဟု မောင်ထွန်းမြတ်က ပြော လေ၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်က “ချက်ချင်းပဲ လာရတယ်ဗျာ။ ပူပူနွေး နွေးရှိတဲ့အခိုက်က ရလိုက်မှပေါ့။ မတော်တော်ကြာမှဖြင့် ယီးတီးယား တားနဲ့ ကျုပ်တို့အလကားအဆုံးမခံနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောလေသော အခါ ....

မောင်ထွန်းမြတ်က “ကဲ တယ်စကားရှည်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ အခုချက်ချင်း ထွက်သွားမလား မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး ခင်ဗျားက ဘာဆိုင်သလဲ”

“ကျုပ်က ဆိုင်လို့ပြောတာပေါ့။ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး

ထွက်သွားလိုက်ကြပါ။ မသွားလိုရှိရင် ပိုက်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲ ရပါလိမ့်မယ်။ သည်အိမ် စစ်ကဲကြီးအိမ်မဟုတ်ဘူး။ ရောင်းပြီးတာ တော်တော်ကြာပြီ” ဟု ပြောလျှင် အချို့ကရယ်လျက် အချို့က “သည် လို အဖြန်းမျိုးနဲ့ မရသေးဘူးဗျို့၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးကုန်ပြီ” ဟု ပြောကြ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် လွန်စွာတည်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် “ကျွန် တော် ပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ယခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို လိမ်ပြော လိုက်ရင် တော်တော်ကြာကျတော့ ကျွန်တော် လိမ်တာပေါ်လာမယ့်ဟာကပဲ။ ကျွန်တော်လိမ်ပါ့မလား၊ မလိမ်ပါဘူး။ သည်အိမ်သည်ဝင်းနဲ့ သည် အိမ်ထောင်မှုတွေကို အားလုံးကုန်ရောင်းပြီးတာ ၃-၄ လ ရှိသွားပြီ” ဟု ပြောလျှင်။

တစ်ယောက်က “ဘယ်သူကိုရောင်းသလဲ” “အမိန့်တော်ရ မောင်ထွန်းမြတ်ကို ရောင်းလိုက်ပြီ။ “ကြားဖူးတယ် ကြားဖူးတယ်။ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ရှေ့နေကလေးဆိုပဲ”။

“အဲသည် ရှေ့နေကလေးက ကျုပ်ပဲ သည်အိမ်ဟာ ကျုပ်အိမ်”

“ငွေကို အပြေဆပ်ပြီးပြီလား”

“ဆပ်ပြီးပြီ၊ ၃ လတောင် ရှိပြီ”

“သည်ငွေကို စစ်ကဲကြီး ဘာလုပ်ပစ်သလဲ”

“ဘာလုပ်ပစ်တယ် ကျုပ်မသိနိုင်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ အဲသည်တော့ ကျုပ်အိမ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်အခွင့်မရှိဘဲ ခင်ဗျားတို့ ဝင်ခဲ့ကြတာ ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲမခံချင် ခုချက်ချင်း ထွက်သွားလိုက် ကြပါ” ဟု အာဏာသံနှင့်ပြောလျှင် လူတို့သည် တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက်အခန်းမှထွက်သွားကြရာ တစ်ယောက်သောသူက ထွက်ရင်း “တယ်ပြီး စုတ်ပဲ့တဲ့ ငနဲကြီးဗျာ။ သေတာပဲ အေးပါတယ်” ဟုပြော သွားသည်ကို မောင်ထွန်းမြတ်ကြားလျှင် စုတ်ပဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မစုတ်ပဲ့

သည်ဖြစ်စေ သူ့သမီးရှေ့မှာ မင်းသည်လိုပြောဖို့ အခွင့်မရှိပါဘူး” ဟု စိတ်ထွက်သော မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ခင်စိန်ကြည်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ကဲလာ နှမ” ဟု အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်မည်ပြုရာ ခင်စိန်ကြည်သည် ထိုင်၍ငိုလျက် “ကျွန်မသည်အဖြစ်တွေ မသိဘူး။ မောင်ကြီးရဲ့ ဖေဖေလည်း ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ သည်အကြောင်းနဲ့စပ်ပြီး မပြောဖူးဘူး။ သူတို့ကို ပေးရန် ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်မရှိတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေ ရောင်းပြီး ပေးမှာပဲ။ ကျွန်မလည်း မဝတ်ချင်ပါဘူး။ ဒါကလေးတွေရောင်းပြီး ဖေဖေ သဂြိုဟ်လို့ကျန်တာ သူတို့ကို အကုန်ပေးလိုက်ရမှ ကျွန်မ စိတ် အေးတော့မယ် မောင်ကြီးရယ်၊ ကဲ... ကဲ... မောင်ကြီးပဲ ကြည့်ရှု ရောင်းပေးပါတော့။ ဖေဖေ အသုဘအတွက်လည်း မောင်ကြီးစီမံပြီး ငွေကျန်သေးရင်လည်း သည်လူတွေဆပ်လိုက်ပါတော့” ဟုဆို၍ ရှိသမျှ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို အကုန်အပ်လိုက်လေ၏။

အခန်း ၇

စစ်ကဲကြီး ဦးထင်ကျော်နှင့် ညီတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဝတ်လုံတော် ရမင်း ဦးသာဒင်မှာ စစ်ကဲကြီးမသေမီ တစ်လလောက်မှာပင် ရွှေဘိုသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လျက်ရှိရာ မိမိ၏အစ်ကို သေဆုံးကြောင်းကို ကြားနန်း ရရှိသဖြင့် နာရီပြန်တစ်ချက် ရထားနှင့် လိုက်လာပြီးလျှင် စစ်ကဲကြီး အိမ်သို့ရောက်လာ၏။ ဝတ်လုံကြီးသည် မိမိအစ်ကို၏ အသုံးအစွဲကြီး ကြောင်းကို အရိပ်အမြွက်သာ သိရှိခဲ့ရာ အိမ်သို့ရောက်၍ ပိုက်ဆံကြေးငွေ မကျန်ရစ်ဘဲလျက် အကြွေးမျှသာ ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ သမီးကလေး စားသောက်ရစ်ရန်အတွက်လည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှချန်၍ မထားခဲ့သည့်ပြင် မိမိ၏အလောင်းကို သဂြိုဟ်ရန် အတွက်ကိုမျှ ကြေးငွေ အလွယ်တကူ မရှိကြောင်းကို ကြားသိရလျှင် များစွာအံ့သြ၍ ကြက်သေ သေလျက် နေလေ၏။

ဝတ်လုံကြီးမှာ အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိ၍ ဝဝတုတ်တုတ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာထားရှိလျက် လူတစ်ဖက်သားနှင့် အရောတဝင်ပြောဆိုလေ့ မရှိကုန်။ ဤသို့အကြောင်းစုံကို ကြားသိရလျှင် ဝတ်လုံကြီးသည် အိမ်ဦးခန်းတွင် လူးလာခပ်လျက်နေရာ

မှမောင်ထွန်းမြတ်ဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် “တယ်ရှက်စရာကောင်းပါလား။ သူများတကာ သုံးကြစွဲကြပါရဲ့၊ သို့သော် သည်လိုလူမျိုးတော့ ကြားပဲ မကြားဖူးပါဘူး” ဟု ပြောလျှင်”

မောင်ထွန်းမြတ်က “မှန်ပါ နည်းနည်း အမြော်အမြင် နည်းရာကျ တာပါပဲ” ဟု ပြောရာ...

“ဘာတဲ့မောင် အမြော်အမြင်နည်းတယ်တဲ့။ အမြော်အမြင်နည်းတာ မကဘူး မောင်ရဲ့။ ဒါက ရူးတာ မိုက်တာ။ လူရူးလူမိုက်၊ ဘယ့်နှယ် မောင်ရယ် သည်လိုလူမျိုး မောင်ကြားဖူးရဲ့လား မောင်ရဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါ။ ယခုမိန်းကလေးမှာ ဗြန်းခနဲ သူသေသွား နေစရာအိမ်တောင်မရှိ ရစ်ဘူးတဲ့ မောင်ရဲ့။ ဖွီ ဒါနဲ့ သည်အိမ်ကို မောင်က ဝယ်ပြီးပြီလို့ ခင်စိန်ကြည်က ပြောတယ် ဟုတ်သလား”

“မှန်ပါ ဝယ်ပြီးတာ ၃ လ လောက် ရှိပါပြီ”

“အင်း...တယ်ကောင်းတဲ့လူပဲ ကြည့်ပါဗျာ။ သေလို့မှ အလောင်း သင်္ဂြိုဟ်စရာမရှိအောင် လုပ်ပဲလုပ်လွန်းတယ်။ ခင်စိန်ကြည်က သူ့လက် ဝတ်လက်စားကလေးများ ရောင်းချပြီး သင်္ဂြိုဟ်ရအောင် မောင့် အပ် ထားတယ်ဆို” ။

“မှန်ပါ ရောင်းရတဲ့ငွေနဲ့ သင့်တင့်အောင် သင်္ဂြိုဟ်ပြီး ကျန်တာ ကြွေးဆပ်ဆိုလို့ ပြောပါတယ်”

“အင်း... တယ်ကောင်း တယ်လှ တယ်သင့်မြတ်ပါပေတယ်။ မပြောချင်ပါဘူးလေ သူ့အကြောင်းတော့၊ မိန်းကလေးတောင် ကိုယ်က ခေါ်သွားမပေါ့လေ။ တယ်ကောင်း တယ်ကောင်း” ဟု ပြောလျက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ညှိ၍သောက်ပြီးလျှင် အိမ်ဦးခန်း တွင် စကြံလျှောက်လျက် နေလေ၏။

စစ်ကဲကြီး ဦးထင်ကျော်၏ ဈာပနာကိစ္စ ပြီးစီးသည် နောက်တစ်နေ့

နံနက်၌ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးသာဒင်သည် မိမိဝန်စည်စလယ်များကို မြင်းရထားပေါ်သို့ တင်ပြီးမှ မြင်းရထားတံခါးကို ကိုင်လျက် “ကဲ... ဦးလေး သွားဦးမယ်နော် တူမ။ ရေနံချောင်းကကိစ္စ ပြီးပြီးချင်း ဦးလေး ပြန်လာခဲ့မယ်။ မင့်ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ရွှေဘိုမှာနေနှင့်ဦးနော်” ဟု ပြော၍ မောင်ထွန်းမြတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် “ကျေးဇူးအပုံကြီး တင်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင်မရှိလျှင် ဦးဖြင့် ဘယ့်နှယ်များလုပ်ရမယ်တောင် မသိဘူး။ ရွှေဘိုလည်း မကြာမကြာ လာလည်ပါနော်”

“မှန်ပါ ရောက်တဲ့အခါ ဝင်ပါမယ်”

“အင်း... သွားဦးမယ်နော် မောင်။ သွားပြီ တူမ” ဟု နှုတ်ဆက် လေ၏။

ထိုအခါ ခင်စိန်ကြည်သည် များစွာမျက်နှာပူသော မျက်နှာထားနှင့် ဦးလေးအနီးသို့လာ၍ “ဦးလေး ကျွန်မမှာ စရိတ်မလုံလောက်လို့” ဟု ပြောလျှင်...

“အလို ဟုတ်သားပဲ၊ ငါလုံးလုံးသတိမရဘူးဟေ့” ဟု ပြော၍ မိမိ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် “အလို ဦးလေးမှာလည်း ငွေနည်းနေပါလား၊ ရော့ တူမ ကဲ ဒါနဲ့လောက်အောင် ကြည့်သုံးသွား ပေတော့” ဟု ဆို၍ ငွေစက္ကူ ၁ဝိ တန်တစ်ချပ်ကို ပေးခဲ့ပြီးလျှင် ရထားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ဝတ်လုံကြီး ရေနံချောင်းသွားသည့် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး နောက်အနည်းငယ်ကြာလျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် ရွှေဘိုရထားထွက်ချိန် နီးသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိယူရန် ရှိသမျှတို့ကိုသိမ်းဆည်း၍ မစော ဆိုသည့် အစေခံသူငယ်မကလေးနှင့် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ အခြားအစေခံတို့လည်း မိမိတို့သခင်မကလေးနှင့် ငယ်စဉ်ကစ၍ အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် များစွာချစ်ခင်မြတ်နိုးရှိကြရာ ခင်စိန်ကြည်

နှင့် ကွဲကြရတော့မည်ဟု များစွာငိုကြွေးလျက်ရှိကြကုန်၏။ ခင်စိန်ကြည်သည် ၎င်းတို့အား ထိုက်သည်အလျောက် ပြောဆိုပြီးလျှင် အားလုံးကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် နှုတ်ဆက်ပြီးသည့်အခါ ရထားလည်း မောင်းသွားလေ၏။ မောင်ထွန်းမြတ်လည်း မိမိ၏စက်ဘီးကိုစီးလျက် မြင်းရထားနံဘေးမှလိုက်လေ၏။

မီးရထားဘူတာရုံသို့ရောက်လျှင် မောင်ထွန်းမြတ်သည် ဝန်စည်စလယ်များကို တန်ဆာလုပ်၍ ပထမတန်းလက်မှတ် ၂ စောင်ကို ယူပြီးလျှင် ခင်စိန်ကြည်အားပေး၍ ခင်စိန်ကြည်နှင့် မစောတို့ကို မီးရထားပေါ်သို့ နေရာတကျ တင်ပေးပြီးလျှင် မီးရထားနံဘေးတွင် ရပ်လျက်နေသည့်အခါ...

“ကျွန်မကျေးဇူးတင်သလောက် ပြောရလျှင် ပြောလိုတောင် မကုန်နိုင်ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့သွားချေပါဦးမယ်။ ဦးလေးကိုလည်း မောင်ကြီးက ရောက်တဲ့အခါ ဝင်မယ်လို့ဝန်ခံလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲ... ရွှေဘိုရောက်တဲ့အခါ ဝင်ပါရင်၊ မဝင်ဘဲ မနေပါနဲ့” ဟု ခင်စိန်ကြည်က ငိုလျက်ပြောလျှင် .....

မောင်ထွန်းမြတ်သည် ယုယပိုက်ထွေး ပြောလိုသည်အလျောက် ပြောလိုက်က မိမိဝမ်းတွင်းရှိ စိတ်သဘောကိုသိ၍ သွားမည်ကို စိုးသောကြောင့် “ဘာများမေ့သလဲ ကြည့်ကြဦး၊ မေ့တာရှိရင် တင်ပို့လိုက်မယ်” ဟု ပြောရိုးရှိသည်အတိုင်းသာ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခင်စိန်ကြည်က

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ။ မောင်ကြီး ကျေးဇူးတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးရှင်” ဟု ပြော၍။

“သည်လောက်ကလေးများ ကျေးဇူးတင်စရာမဟုတ်ပါဘူး နှမရယ်။ သည်လောက်မကတောင် နှမအတွက်ဆိုလျှင် ဆောင်ရွက်ပါမယ်” ဟု မောင်ထွန်းမြတ်က ပြန်ပြောခဲ့တွင် ရထားသည်တရွေရွေထွက် သွားလေ၏။

ထိုအခါ ခင်စိန်ကြည်သည် ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကိုတွေး၍ လွမ်းဆွတ်မိသည်နှင့် မောင်ထွန်းမြတ်အား နှုတ်တောင်ပင်မဆက်နိုင်လောက်အောင် မျက်နှာကို ပဝါအုပ်ပြီး၍ သွားရှာလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် ရထားထွက်၍ သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး ရပ်လျက်ကြည့်နေပြီး ရထားသည် ကွေ့သွားသဖြင့် မမြင်ရသောအခါမှ ဟီးချလျက် အိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်မှာ မီးရထားထိုင်ခုံပေါ်မှာ မှီထိုင်လျက် ဖခင်သေဆုံးသည့်အတွက်နှင့် မိမိနေထိုင်ခဲ့သော နေအိမ်ကိုစွန့်ပစ်၍ တစ်ရပ်တစ်ရွာသို့ သွားပြီးလျှင် သူတစ်ပါးအိမ်တွင် နေထိုင်ရဦးမည် အရေးများကို တွေးတော၍ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ထွန်းမြတ်၏ အကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်သဖြင့် ၎င်းအားလည်း ကျေးဇူးတင်ရန် များစွာရှိပေသည့် အကြောင်းများကို စဉ်းစား၍နေစဉ်...

မစောက “မမလေး ဘုရား။ မမလေးအနားက ဘာစက္ကူလဲ ဘုရား” ဟု ပြောသဖြင့် ကောက်ယူပြီးဖြေကြည့်ရာ ငွေစက္ကူတစ်ရာတန် တစ်ချပ်ကိုတွေ့သောအခါ ခင်စိန်ကြည်လည်း ၎င်းငွေစက္ကူသည် မိမိအနီးသို့ မည်သို့ရောက်ရန် ရှိသနည်းဟု တွေးတော၍ မရသလောက် ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက်မှ မောင်ထွန်းမြတ်ကို သတိရသဖြင့် “ကိုထွန်းမြတ်သည် ငါ၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ချထားခဲ့ရှာသည်ဖြစ်မည်။ ဪ... တယ်ပြီး သဘောကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား။ ငါ့ဖခင်ကိစ္စမှာလည်း သူလာပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆောင်ရွက်ရှာတဲ့အပြင် ငါ့မှာ ကြေးငွေမလုံမလောက်ဖြစ်နေတာကိုလည်း သိရှာလို့ သည်ဟာကို ပေးလိုက်ရှာတာပဲ။ သို့သော် သူကောင်းတိုင်းလည်းပဲ ငါက အလိုက် မသိလို့မတော်ပေဘူး။ သည်ငွေကို ငါသုံးလို့လည်းမတော်ဘူး။ သို့သော် စာနဲ့ရေးပြီးပြန်ပို့လျှင်လည်း ရိုင်းရာကျတော့မယ်။ သည်တော့ သူနဲ့တွေ့

တဲ့အခါကျမှ ပြန်ပေးတော့မယ်လေ” ဟု အောက်မေ့၍ စက္ကူကိုသိမ်းထားလိုက်လေ၏။

မိမိရီသည် မောင်ထွန်းမြတ် စစ်ကဲကြီး၏ ကိစ္စတွင် ၎င်းအိမ်၌ပင် အချိန်ကုန်၍နေသည်ကို သိသဖြင့် ခင်စိန်ကြည်ကို မနာလိုသော စိတ်ရှိ၍ နေသည်ဖြစ်ရာ ခင်စိန်ကြည် သွားမည့်နေ့ကိုလည်း သိနှင့်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှလှမ်း၍ ကြည့်နေစဉ် ခင်စိန်ကြည်၏ ရထားသည် အိမ်ရှေ့မှဖြတ်၍ သွားသောအခါ မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ရထားနံဘေးမှ စက်ဘီးနှင့်လိုက်၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် များစွာမချမ်းသာသောစိတ်နှင့် ဝင်းပေါက်မှရပ်၍ မောင်ထွန်းမြတ်၏ အပြန်ကိုစောင့်နေဆဲတွင် အဘဝန်ထောက်မင်း ပေါက်လာ၍။

“ဟဲ့... မိမိရဲ့ ကြားပြီးပြီလား” ဟု မေးရာ “ဘာအကြောင်းလဲ ဖေဖေရဲ့”

“မောင်ထွန်းမြတ် အကြောင်းလေ၊ ဟောဟိုက စက်ဘီးနဲ့လာတာ သူမဟုတ်ဘူးလား။ “ဘယ့်နှယ်လဲကွဲ့ မောင်ထွန်းမြတ် စစ်ကဲကြီးနေတဲ့ အိမ်ကို မင်းက ဝင်လိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ဝယ်လိုက်တာ တော်တော်ကြာသွားပြီ”

“တယ်လာတဲ့လူတွေပါလား။ မင်းတို့က ကြိတ်ကြံကြံတယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်” ဟူ၍သာ ပြောပြီးလျှင် “ကဲ... ကျွန်တော် အလုပ်တွေများနေလို့ သွားချေပါဦးမယ်။ သွားဦးမယ်နော် မိမိရီ” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

အခန်း ၈

ရွှေဘိုမြို့၌ရှိသူ ဝတ်လုံကတော်ကြီးသည် ခင်စိန်ကြည် လာမည့် အကြောင်းကို ကြားနန်းရရှိလေလျှင် ခင်စိန်ကြည်ကို ဘယ်သောအခါမျှ မနှစ်သက်၊ မချစ်ခင်ဘဲရှိခဲ့ရာ ယခု ခင်စိန်ကြည်ကို မိမိတို့နှင့်အတူလာ၍ နေထိုင်မည်ဟု ကြားရပြန်သောအခါ...

“သည် မိန်းမပျံကလေးက သည်ဘာလာလုပ်ဦးမလို့တဲ့လဲ။ သူ့ ဘာသာသူ တခြားမှာ ဘာလုပ်မနေနိုင်ရသလဲ။ လာပစေဦး မောင်သာဒင် တော့ သူကမန္တလေးသွားပြီး သည်ကောင်မကလေးကို တမင်ခေါ် ရတယ်ပေါ့လေ။ “ဖွီ” သင်း နေနိုင်နေရောပေါ့။ သင်း မျက်ခွက်မှ” စသည်ဖြင့် ကြိမ်းမောင်း၍ နေနှင့်လေ၏။

ခင်စိန်ကြည်မှာမူ ဒေါ်ဒေါ်၏ သဘောကို သိပြီးဖြစ်သော်လည်း အခြား၌ တည်းခိုနေထိုင်ရန် အလျှင်းမရှိသဖြင့်သာလျှင် လာခဲ့ရာ။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဝတ်လုံကတော်ကြီးက အိမ်ပေါက်မှဆီး၍ “ဪ... ရောက်လာပြီကိုး။ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ ဘာလာလုပ်ရတာတုံး” ဟု မသာယာသော မျက်နှာထားနှင့် မေးရာ။

ခင်စိန်ကြည်သည် မျက်ရည်လည်လျက် “ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနှင့်

ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဖေဖေသေပြီး နေ့စရာမှအိမ်မရှိလို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့နှင့် နေမယ်လို့ လာခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြောလျှင်...

“ညည်းလာမှန်း ဒေါ်ဒေါ်ကမသိလို့ ဘာမှလည်း ပြင်ဆင်မထားရဘူး။ ကဲ မီးဖိုချောင်နားက အခန်းပဲရှင်းလင်းပြီး နေကြပေတော့” ဟု အခြားအခန်းကောင်းရှိလျက် ညစ်ပတ်စွန်းပေသောအခန်းကိုပေးလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်၍ အခန်းအခြေအနေကိုမြင်လျှင် ဖခင်ရှိစဉ်အခါ နေထိုင်ခဲ့ရပုံများနှင့် ကွာလှသောကြောင့် ဖခင်ကိုတ၍ တီးတိုးငိုရှာသောအခါ မစောက “မငိုပါနဲ့ မမလေးဘုရား ကျွန်မ ငွှားပေးပါ့မယ်၊ မမလေးက ထိုင်သာနေပါ” ဟု ငိုလျက်ပြော၍ အခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် အိပ်ရာနေရာများကို ပြင်၍ ပေးလေ၏။ ထမင်းစားချိန်ရောက်၍ အိမ်အောက်သို့ဆင်းလာလျှင် ဝတ်လုံကတော်ကြီးက “အလို ညည်းအိပ်နေတယ်မှတ်လို့ ငါစားပြီးပြီ။ ကဲ... ကဲ... ညည်းကောင်မလေးနဲ့ ညည်းနဲ့ စားကြပေတော့” ဟု ပြော၍ မိမိမှာမူ ကောင်းမွန်သော ဟင်းတို့နှင့်စား၍ ခင်စိန်ကြည်ကိုကား ညံ့ဖျင်းသောဟင်းတို့နှင့်သာ ကျွေးလေ၏။ မစောလည်း မိမိသခင်မနှင့် ဘယ်သောအခါမျှ အတူဝင်၍မစားဖူးသောကြောင့် ဝင်၍မစားဘဲ အနီးတွင်ထိုင်နေလျှင် ဝတ်လုံကတော်ကြီးက....

“ဟိုကောင်မလေးကကော တစ်ခါတည်းပြီးအောင် ဝင်စားပါတော့လား” ဟု ပြောလျှင် “တော်ပါပြီ မင်းကတော်၊ မမလေးပြီးမှ စားပါတော့မည်” ဟု မစောက ပြန်ပြောပြီး အနီးမှာသာထိုင်လျက်နေလျှင် ‘တယ်ပွေတယ်အေ။ တစ်ခါတည်းဝင်စားလိုက် ပြီးရောပေါ့’ ဟု ဝတ်လုံကတော်က မသာသောမျက်နှာနှင့် ပြောလေ၏။

ဝတ်လုံကတော်သည် မိမိ၏ တူမကလေးအား ဤကဲ့သို့ ပဓာနမပြု၊ အကြင်နာမရှိဘဲနေခဲ့ရာ ၅ ရက်ခန့်မျှရှိလျှင် ဝတ်လုံကတော်သည်

ကြေးနန်းတစ်စောင် ရရှိလေ၏။ ၎င်းကြေးနန်းမှာ-

“ကျွန်တော် လာလည်ပါသည်။ ဘူတာရုံသို့လာ၍ ကြိုပါ” ဟု ပါသော မောင်သက်ညွန့်ထံမှ ကြေးနန်းဖြစ်လေသည်။

ဝတ်လုံကတော်လည်း ကောင်းမွန်စွာဝတ်စား ဆင်ယင်၍ ဘူတာရုံ သို့ ရထားပိုင်နှင့်သွား၍ ကြိုပြီးလျှင် မောင်သက်ညွန့်နှင့်အတူ ပြန်လာ လေ၏။ မောင်သက်ညွန့်လည်း အိမ်သို့ရောက်၍ ခင်စိန်ကြည်ကို မြင် လျှင်များစွာ အံ့ဩဝမ်းမြောက်၍ “ဘယ်တုန်းက လာပါသလဲ” မေး ရာ ဝတ်လုံကတော်ကဝင်၍ “သူ့ရောက်တာ ၄-၅ ရက်လောက် ရှိ သွားပြီ။ ကဲ... လာ ဝန်ထောက်မင်းတို့အိမ် သွားလည်ရအောင်” ဟု ပြောလျှင်။

မောင်သက်ညွန့်က “နေပါဦး မမရယ်၊ အလည်သက်သက် လာပါ သလား” ဟု ခင်စိန်ကြည်ကို မေးပြန်လျှင် ဝတ်လုံကတော်က တစ်ဖန် ဝင်၍ “အလည်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေစစ်ကဲကြီးသေလို့ သည် မှာ နေမလို့လာတာ။ ကဲ.. မိုးချုပ်နေတော့မယ် ဝန်ထောက်...”

“ဪ... မသိရပါဘူးဗျာ။ ဘယ်တုန်းက ဆုံးရှာပါလိမ့်။ လူချင်း တော့ မတွေ့ရဖူးပါဘူးဗျာ။ မတွေ့ရဖူးသော်လည်း သည်က နှမဖေဖေ ဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ဦးကြီးလို အောက်မေ့ပြီး အပုံကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဇာဇာသိရလျှင် မသာတောင်မိအောင်လာပါရဲ့ဗျာ” ဟု ဝမ်းနည်းသည့် မျက်နှာထားနှင့်ပြောလျှင် ခင်စိန်ကြည်မှာ ရွှေဘိုသို့ရောက်သည့်နေ့က စ၍ မိမိအားတစ်ယောက်သောသူမှ ကရုဏာရှိသည့်စကားကို ပြောဖူး သည်မရှိသဖြင့် မောင်သက်ညွန့်အား ဝမ်းတွင်း၌ ကျေးဇူးတင်မိရာ၏။

ဝတ်လုံကတော်လည်း “မိုးချုပ်နေတော့မည်” ဟု ပြော၍ မောင် သက်ညွန့်ကိုခေါ်သွားပြီးလျှင် ဝန်ထောက်မင်းအိမ်မှာ ထမင်းစား၍ မိုး

ချုပ်မှပြန်ခဲ့လေ၏။ ဝတ်လုံကတော်တို့ ပြန်လာလျှင် ခင်စိန်ကြည်တို့လည်း အိပ်ခန်းသို့ဝင်နှင့်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်ညွန့်မှာ ခင်စိန်ကြည် နှင့် စကားပြောစရာ အချက်မရလေရကား မိမိအခန်းသို့ဝင်၍ အိပ်ရ လေ၏။

မောင်သက်ညွန့်ရောက်၍ ၃ ရက်ခန့် ရှိလေလျှင် ဝတ်လုံကတော် သည် ခင်စိန်ကြည်နှင့်မောင်သက်ညွန့်ကို မည်သို့ပင်ကြံစည်၍ ခွဲပါသော် လည်း တစ်နေ့အမှုမဟုတ်သဖြင့် မတတ်နိုင်ဘဲရှိရာ မောင်သက်ညွန့်သည် ခင်စိန်ကြည်၏အနီးမှာပင် အစဉ်ထိုင်လျက် ဖခင်သေဆုံးသဖြင့် စိတ်နှလုံး ပူပန်လျက်ရှိနေရှာသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိပါစေတော့ဟု အောက်မေ့လေသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် အခြားအကြံ အစည်ရှိလေသလားမသိ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော ပုံဝတ္ထုမှစ၍ ရန်ကုန် မြို့၊ မန္တလေးမြို့များတွင် မိမိကြည့်ခဲ့ရသည့် ဇာတ် လူပြက်တို့၏ ပြက်လုံးများကို ခြေဟန် လက်ဟန်နှင့်တကွ သရုပ်ပါ အောင်ပြောပြီးလျှင် မိန်းကလေး မရယ်လျှင် ရယ်အောင်လုပ်တတ်ပေ၏။

ခင်စိန်ကြည်မှာမူ အပူတွေ့နေသည့်အခါဖြစ်၍ မိမိအား အရေး တယူ ဂရုစိုက်ပြီးလျှင် ပြောဆိုပေသည်ဟု ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိရှာ၏။ ခင်စိန်ကြည် ပန်းခြံတွင် လမ်းလျှောက်နေလျှင် မောင်သက်ညွန့်သည် နံဘေးမှကပ်လျက်၊ ဇာထိုးနေလျှင်လည်း နံဘေးမှာထိုင်လျက်၊ စာဖတ် နေလျှင်လည်း အနီးတွင်ရပ်လျက် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်နေသည် ဖြစ်စေ မောင်သက်ညွန့်သည် အစဉ်မပြတ်ကပ်လျက်ရှိရကား ဝတ်လုံ ကတော်သည် များစွာသဘောမကျ မနာလိုစူအောင့်လျက်ရှိလေ၏။

ဝတ်လုံကတော်ကြီးမှာ မောင်သက်တင်ဆိုသည့် ၅ နှစ်သားအရွယ်ရှိ သားကလေးတစ်ယောက်ရှိလေ၏။ ၎င်းသူငယ်ကလေးသည် မိခင်ဖြစ်သူ ဝတ်လုံကတော်အား ဘယ်သောအခါမျှ ချစ်ခင်ခဲ့သည်မရှိရာ မိခင်လုပ်သူ

ကလည်း သားကလေးကို အလေးမပြု ဂရုမစိုက်၊ ချစ်ခင် ကြင်နာခြင်း မရှိဘဲ စိတ်တိုင်းမကျသောအခါ၌သာလျှင် ရိုက်နှက်ဖော်ရကုန်၏။

မောင်သက်တင်သည် ခင်စိန်ကြည်ကို မြင်သည့်နေ့မှစ၍ မိမိ၏ မိခင်ထက် အဆများစွာပိုမို၍ ချစ်ခင်ရကား ခင်စိန်ကြည် သွားရာကိုပင် နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်လျက် နေလေ၏။ ခင်စိန်ကြည် လည်း သူငယ်ကလေးအား များစွာချစ်ခင်၍ မိမိ၌ ပါလာသော ပိုးစ၊ ဖဲစကလေးများကို အင်္ကျီကလေး လုံချည်ကလေးများချုပ်၍ ပေးလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ခင်စိန်ကြည်၊ မောင်သက်တင်နှင့် မောင်သက်ညွန့် တို့သည် ပန်းခြံတွင် လမ်းလျှောက်လျက်နေကြရာ မောင်သက်တင် ကလေးက-

“မမ ဟိုမှာ လူတွေအုံ့လို့ ဘာလုပ်နေကြတာတုံး။ ဟော... ဝက်ဝံကြီးပါကလား။ မမ ကျွန်တော့် ပြစမ်းပါ။ လာပါ မမရယ် ကျွန်တော် ကြည့်ချင်လွန်းလို့ပါ” ဟု ခင်စိန်ကြည်၏ လက်ကိုအတင်း ဆွဲ၍ ခေါ်သွားလျှင် ၃ ဦးသားတို့သည် ကုလားဝက်ဝံပွဲသို့ သွားကြလေ၏။ ထမင်းစားချိန်ရောက်သော်လည်း ဝက်ဝံပွဲ မပြီးသေးသဖြင့် မောင်သက်တင်က “နေပါဦး မမရယ် ပြီးခါနီးပါပြီ၊ ခဏလေးပါ” ဟု တဖြည်းဖြည်း ဆွဲထားလေ၏။

ဝတ်လုံကတော်ကမူ အိမ်၌ထမင်းပွဲခူးလျက် စောင့်နေလေ၏။ ဝတ်ဝံပွဲပြီးလျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် မောင်သက်တင်လက်ကိုဆွဲလျက် မောင်သက်ညွန့်က နောက်ကကပ်လျက် ဝင်လာကြပြီး ခင်စိန်ကြည် သည် အဝတ်လဲရန် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။ မိမိအခန်းတွင်းသို့ ရောက်၍ အဝတ်လဲနေသည့်အခါ မောင်သက်တင်ကလေးက ဒူးကိုဖက်၍ ဝက်ဝံကြီးအကြောင်းကို တွတ်တီး တွတ်တာပြောလျက် နေကြစဉ်

ဝတ်လုံကတော်သည် အခန်းတွင်းယို့ ဝင်လာပြီးလျှင်။

“ကိုယ်တို့က ဘယ်သွားနေကြသလဲ” ဟု အလွန်တရာ စိတ်ဆိုးသော မျက်နှာထားနှင့် ငေါက်၍ မေးရာ...

“မောင်သက်တင်က ဝက်ဝံပွဲကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပြနေတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်” ဟု ခင်စိန်ကြည်က ပြန်ပြောလျှင် ...

“ဟေ့... ခင်စိန်ကြည် ညည်းက ညည်းကိုညည်း မရှက်ဘူးလားအေး။ ညည်းကမရှက်ပေမဲ့ ငါက ရှက်လှတယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ ကျွန်မနားမလည်ပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ကျွန်မဘာလုပ်လို့တုံး”

“တယ်... ညည်းက သူများအိမ်မှာလည်းနေသေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ကျေးစွင် ဆိုတဲ့စကားလို လူများအရှက်လည်းခွဲသေးရဲ့၊ ကောင်းပါပေရဲ့အေ ညည်းလုပ်ပုံ။ တကတဲ ထွက်သွားလိုက်ကြတာ ကြာလှပြီ။ အခုမှပြန်လာကြတော့တယ်။ ညည်းက သက်ညွန့်နဲ့ တော်ရာသွားပြီး ဘာလုပ်နေကြသတုံး သည်ကောင်ကလေးရောက်လာကတည်းက သူ့ကို ထနေတာ၊ ငါကမပြောချင်လို့ ကြည့်နေအကောင်းမှတ်လို့” ဟု နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြစ်တင်ပြောဆိုလေ၏။

ဤသို့ မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲခြင်းကိုခံရလေလျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် စစ်ကဲကြီး၏ သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်လျက် အနုပ်စုတ် ကုပ်စုတ်မျိုးမည် မသန့်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကထ၍ ဝတ်လုံကတော်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအား ဆဲရေးတိုင်းထွာ ပြုလုပ်ရမလားဟု များစွာအမျက် ထွက်၍ ရှက်လည်းရှက်သည်နှင့် ထိုင်ရာမှထ၍ ဖားလျားကျလျက်ရှိသော မိမိဆံပင်ကို လက်ဖြင့်တွန်းဖယ်ပြီးလျှင်။

“ကျွန်မ မထဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရေ၊ ကျွန်မတို့ အမျိုးကထတဲ့ အမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ထတာက အပျိုများက မထဘူး၊ အအိုများကသာ ထပြီး

နေတယ်။ ထတော့ ကျွန်မ မထဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်က ထတာ”ဟု ပြန်၍ ပြောလျှင် ဟုတ်သည်ကိုပြောလျှင် နာတတ်သည်ဆိုသည့်အတိုင်း ခင်စိန် ကြည်သည် ဟုတ်မှန်ရာကို ပြောမိလျက်ရှိသောကြောင့် ဝတ်လုံကတော် သည် ပြင်းစွာအမျက်ထွက်သဖြင့် စိတ်ကိုမချုပ်တည်းနိုင်ရကား။

ခင်စိန်ကြည်၏ လက်ဝဲဘက်ပါးကို မိမိ၏လက်ယာလက်ဖြင့် တစ် ချက်ချလိုက်ရာ ခင်စိန်ကြည်မှာ နာကျင်လှသည်ဖြစ်၍ ငဲ့၍အသွားတွင် လက်ဝဲလက်နှင့် လက်ယာဘက်ပါးကို တစ်ချက်ထပ်၍ ချပြန်၏။ ခင်စိန်ကြည်မှာ မိမိ၏ပါးကိုချ၍ နာကျင်သည်ထက် အချခံရလေခြင်းဟု အောက်မေ့၍ ဝမ်းနည်းခြင်းသည် သာ၍ပင်ကြီးရကား မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ပြီးငိုကြွေးရှာလေ၏။ အနီးတွင် မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်ဆန်ပြူးပြူးနှင့် ကြည့်လျက်နေသော မောင်သက်တင်ကလေးမှာ လည်း မိမိအား ရိုက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ အော်၍ငိုလေလျှင် ဝတ်လုံကတော် က.....

“သည်ဆွေးမသားကလေးက ဘာဖြစ်တာတုံး”ဟုဆိုလျက် နားရင်း ကို တစ်ချက်ချလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းပြင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

ထိုည၌ ခင်စိန်ကြည်သည် တစ်ညလုံးအိပ်၍မပျော်ဘဲ ဤအိမ်မှ မည်သို့လွတ်နိုင်ပါအံ့နည်းဟု စဉ်းစားလျက်နေရှာ၏။ ဝတ်လုံကတော် နှင့်အတူနေ၍လည်းမဖြစ်၊ အခြား၌လည်း နေရန်မရှိ၊ ဦးလေးသွားရာ ရေနံချောင်းသို့ လိုက်သွား၍ ဦးလေးအားတိုင်ကြားလျှင်လည်း အချည်း နှီးပင်ဖြစ်မည်ဟု မကြံတတ်၊ မစည်တတ်ဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုည၌အတွင်း တွင် ခင်စိန်ကြည်သည် မိမိဖခင်နှင့်အတူ သေ၍လိုက်ရလျှင် ကောင်း လေစွဟု ကြိမ်ဖန်များစွာ အောက်မေ့မိရှာလေ၏။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် မောင်သက်တင်ကလေးသည် ခင်စိန်ကြည်၏ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာ၍ “မမ လာ ကျွန်တော်တို့ အောက်ဆင်း

ကြစို့၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း သူတို့သွားကြပြီ” ဟုပြလျှင် ခင်စိန်ကြည်လည်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ မောင်သက်ညွန့်နှင့် ဝတ်လုံက တော်တို့သည် ရထားနှင့်ထွက်၍ သွားကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့်အဝတ်လဲ၍ အိမ်အောက်သို့ဆင်းသွားကြလေ၏။

အိမ်အောက်သို့ရောက်လျှင် မြင်းရထားတစ်စီးသည် ဝင်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ လူတစ်ယောက်သည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာလျှင် ခင်စိန် ကြည်သည် အိမ်ဝမှရပ်လျက်...

“အောင်မယ် ကိုထွန်းမြတ်ပါလား။ ဘယ်တုန်းကရောက်လာလဲ။ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ လာမယ်လို့တော့ ကျွန်မထင်မိပါရဲ့။ သို့သော် သည်လောက် ရက်အတွင်းတော့ လာသေးမယ် မထင်မိပေဘူးရှင်” ဟု ရွှင်လန်းသော မျက်နှာဖြင့်ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လျှင်...

“ရွှေဘိုက အမှုသည်တစ်ယောက်ကငှားလို့ မနေ့ကပဲရောက်တယ်။ ရောက်တဲ့အခါ နှမတို့ဆီဝင်ဦးမယ်လို့ လာခဲ့တယ်။ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ရေနံချောင်းက မပြန်သေးဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ မပြန်လာသေး” ဟု ပြောဆဲတွင် ခင်စိန်ကြည်သည် မောင်ထွန်းမြတ်၏ (၁၀၀) တန်စက္ကူကို သတိရ၍ ပြောမည့် စကားကို မပြောနိုင်ဘဲ မျက်နှာပူလျက်နေလေ၏။

မိမိ၌လည်း ကြေးငွေမရှိ၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်းလည်း မပြန်လာသေး၊ ပြန်လာပါလျှင်လည်း ဝတ်လုံတော်ရမင်းထံမှ မတောင်းလိုသဖြင့် ခင်စိန်ကြည်သည် အသေးအဖွဲသုံးရန်အတွက် စက္ကူကိုလဲ၍ သုံးမိလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် မောင်သက်တင်ကိုကြည့်၍ “တယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူကလေးပါလား” ဟု ပြောလျှင်။

“ကျွန်မတို့ ဦးလေးသား မောင်သက်တင်ပေါ့”

“တယ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိတဲ့ မျက်နှာကလေး၊ မင့်အသက် ဘယ်

လောက်ရှိပြီလဲဟေ့”

“ကျွန်တော်က ၅ နှစ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် ညီကလေးက ၂ နှစ်”ဟု သွက်သွက်လက်လက် ပြန်၍ပြောလျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် လူကလေးကို ငုံ့၍နမ်းလျက်...

“သည်ဟာက မမတို့မောင်ကြီး ကိုထွန်းမြတ်ပေါ့...၊ မမကို အင်မတန်ခင်ရှာတယ်” ဟုပြောလျှင် မောင်သက်တင်လည်း မောင်ထွန်းမြတ်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာမော်ကြည့်၍ “ဟုတ်လားခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်မမကိုချစ်ရင် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ချစ်မှာပဲ” ဟုပြော၍ မောင်ထွန်းမြတ်၏လက်ကို သွား၍ကိုင်လျှင်

ခင်စိန်ကြည်က “အင်မတန်ခင်ရှာတယ် လူကလေးရယ်။ ဒါနဲ့ ရှင့်ဟိုဥစ္စာ ကျွန်မ မသုံးဘူးလို့ အောက်မေ့တာ အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ အခုတော့ ကျွန်မလည်းဦးလေး” ဟု တစ်ခွန်းချင်းပြော၍ နေလျှင်။

မောင်ထွန်းမြတ်က မသိချင်ပြု၍ ရယ်လျက် “နှမပြောတာ နားမလည်ပါဘူး၊ ဘာပြောတာလဲ။ ဒါနဲ့ ဝတ်လုံကတော်ကြီးကောမရှိဘူးလား၊ ဘယ်သွားသလဲ” ဟု မေးရာ။

ခင်စိန်ကြည်သည် မိမိနေရသည်အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် သတိရ၍ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထားနှင့် “အလည်သွားကြပါသည်” ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်လည်း ခင်စိန်ကြည်၏ မျက်နှာကဲကိုခတ်လျက် “နှမ သည်မှာနေထိုင်ရတာ တယ်ပြီးစိတ်မချမ်းသာဘူးထင်တယ်” ဟု မေးလျှင်...

ခင်စိန်ကြည်သည် အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေ၍ အလွန်တရာညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားနှင့် မောင်ထွန်းမြတ်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ပြီးလျှင်

“ကျွန်မဖေဖေနဲ့ နေတုန်းကလိုတော့ ဘယ်မှာ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မလဲ မောင်ကြီးရယ်။ သည်မှာတော့ ကိုယ့်ဦးလေးအိမ်ဆိုပေမဲ့ ဦးလေး ကလည်းမလာသေး။ မပြောပါရစေနဲ့ မောင်ကြီးရှင် ကျွန်မသည်မှာလည်း မနေချင်၊ သည့်ပြင်မှာလည်းဘယ်မှနေစရာမရှိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်ကြည့် လိုက်လို့ အားကိုးစရာလည်းမရှိ”

“မမက သည်ကနေ့မနက်တောင် ကျွန်တော့် ပြောသေးတယ်။ သည်အိမ်မှာ မနေဘူးတဲ့၊ သွားတော့မယ်တဲ့။ ဘာပြုလို့တုံး ကျွန်တော် သိတယ်။ မေမေက ရိုက်လို့ မေမေကလေ”

“ဟဲ့... တိတ်တိတ်နေ မောင်သက်တင်” ဟု ခင်စိန်ကြည်က ဝင်၍ပြောသော်လည်း “မေမေက ရိုက်လို့ခင်ဗျ၊ ပါးကိုနှစ်ချက်တောင်ပဲ ရိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တင်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကတောင် မမရိုက်လို့ ငိုတော့ ကျွန်တော့်တောင် မေမေက ရိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ကလေးမို့ ရိုက်ပါစေတော့၊ မမတော့ သူကဘာပြုလို့ ရိုက်ရသလဲ” ဟု ပြောလျှင်။

ခင်စိန်ကြည်က “မောင်သက်တင် မင်း တယ်စကားများတယ်။ သွား အပြင်သွား ကစားချေ” ဟု ထုတ်လိုက်လေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် ကလေးပြောသည်ကိုကြားလျှင် ခင်စိန်ကြည် ကို များစွာကရုဏာဖြစ်၍ ဝတ်လုံကတော်ကြီးကိုလည်း လွန်စွာစိတ် ဆိုးလျက် “ဟုတ်ရဲ့လား နှမရယ်ကလေးပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု မေးလျှင်။

“ကျွန်မ အကြောင်းပေါ့ မောင်ကြီးရယ်။ ဦးလေး မလာခင် သည် လိုပဲ နေရဦးမှာပဲ”

“ဦးလေးလာတော့ကော”

“ဦးလေး လာတော့ မပြောတတ်သေးပါဘူး မောင်ကြီးရယ်။ ကျွန်မ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့တော့ အမှန်ပဲနေနိုင်ပုံမပေါ်ဘူး။ ကျွန်မကို သည်လို

ချည်းပဲ နှိပ်စက်နေလျှင်ဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်နေနိုင်ဖို့ရှိမလဲ မောင်ကြီးရယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မဒုက္ခတွေ သူသိရက်နဲ့ ကျွန်မကိုသည်လို နှိပ်စက်ဖို့ မကောင်းပါဘူးရှင်” ဟုပြောရင်း မျက်ရည်တို့သည် ချုပ်တည်း၍ မရနိုင်ဘဲ ပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့မှ ယိုစီးလျက်ရှိကုန်၏။

မောင်ထွန်းမြတ်လည်း မိမိစိတ်ကို အနိုင်နိုင်ချုပ်တည်း၍ “မောင်ကြီးများ တတ်နိုင်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပါတယ် နှမရယ်” ဟု ကရုဏာအားကြီးသောအသံဖြင့် ပြောရာ...

“မောင်ကြီးလည်း ဘာတတ်နိုင်မလဲ မောင်ကြီးရယ်။ ကျွန်မ အကြောင်းနဲ့ ကျွန်မဖန်တီးလာတာ။ ဘယ်သူမှ တတ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု အလွန်တရာ အားငယ်သောလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြတ်သည် ခင်စိန်ကြည်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လျက် လက်ကလေးကို အမှတ်မဲ့ယူကိုင်ပြီးလျှင် -

“မောင်ကြီး တတ်နိုင်တဲ့နည်းတစ်နည်းတော့ ရှိတယ်။ သို့သော်လည်း သည်နည်းတော့ နှမ မလိုက်နာချင်ပေဘူးလား မပြောတတ်ဘူး” ဟု ပြောလျှင်...

ခင်စိန်ကြည်သည် နားမလည်သဖြင့် မောင်ထွန်းမြတ်ကိုကြည့်လျက်ပင် နေရာ။ “မောင်ကြီးပြောလျှင် နှမစိတ်ဆိုးမလား၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ကဲ... ဒါဖြင့် မန္တလေးကိုပြန်ပြီး နှမတို့အရင်နေတဲ့အိမ်ကို ပြန်နေမလား” ဟု ထပ်၍ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခင်စိန်ကြည်က “ဘယ်လိုနေမှာလဲ” ဟု နားမလည်သဖြင့် ထပ်၍မေးရာ။

မောင်ကြီးနဲ့ အတူတူပေါ့” ဟု မောင်ထွန်းမြတ်က ပြန်ပြောလေလျှင်။

ခင်စိန်ကြည်မှာ များစွာအံ့အားသင့်လျက် အသက်ကိုမျှမရှု၍ရှိက်မိ

ဘဲ ငေး၍ကြည့်နေလေ၏။ ခင်စိန်ကြည်မှာ မောင်ထွန်းမြတ်အား မောင်
 အရင်းကဲ့သို့ အောက်မေ့၍ များစွာချစ်ခင်အကျွမ်းဝင်လျက် မိမိ၌ ဒုက္ခ
 တွေ့ကြုံနေရသည်များကို မိမိမောင်အား တိုင်ကြားဘိသကဲ့သို့ အရော
 တဝင်ပြောဆိုခဲ့သည်မှန်၏။ သို့သော် မောင်ထွန်းမြတ်ကို ယခုကဲ့သို့
 ချစ်ခင်စုံမက်ရန်မှာ တစ်ခါဖူးမျှမကြံစည်စိတ်မကူးမိသည်ဖြစ်သောကြောင့်
 မောင်ထွန်းမြတ် ဆိုလိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ကိုသိလျှင် သိချင်း မောင်ထွန်းမြတ်
 ကိုင်ထားသောလက်ကို ရုန်းဖယ်၍ ငြင်းပယ်စကား ပြောမည်ပြုသော်
 လည်း မောင်ထွန်းမြတ်က လက်ကိုမလွှတ်ဘဲ အခြား လက်တစ်ဖက်ပါ
 ကိုင်ထားလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ကိုင်ထားပုံသည် အချို့စာအုပ်များတွင် ပါလေ့ရှိသည့်
 သမီးရည်စားစကားပြောပုံကဲ့သို့ ဝတ္ထုပုံပြင် သက်သေစသည်ဖြင့် နေက
 မင်း သင်္ဘောပျက်သလေး၊ မေခလားနတ်သမီးလေး စသည်တို့ကဲ့သို့
 စကားပိုအလျှင်းမပါ၊ မိမိတို့တစ်သက်၌ တစ်ဦးတည်းသော မိန်းမကို
 နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်၊ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်ခင်စုံမက်ကြသောအခါ၌ ပြော
 လေ့ရှိကြသည့်အတိုင်း ယုံကြည်ဖွယ်သော မျက်နှာထား၊ ချစ်ခင်ဖွယ်
 သော အမူအရာ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ နာပျော်ဖွယ်ရှိသော အသံဖြင့် စိတ်ရော
 ကိုယ်ပါ ပြောဆိုသည်ကို ကြားရ၊ မြင်ရလျှင် ခင်စိန်ကြည်မှာ အခြား
 တစ်ယောက်အပေါ်၌ ငြိတွယ်ပြီးမဖြစ်လျှင် ထိုနေရာ၌ပင် မောင်ထွန်း
 မြတ်ပြောသည်ကို လိုက်နာမည်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့ပြော
 နေစဉ် ဝတ်လုံကတော်ကြီးသည် ရုတ်တရက်ဝင်လာပြီး အကြောင်းကို
 ရိပ်မိသည်တွင် အခန်းအဝင်အဝ ခြေသုတ်ဖုံပေါ်တွင် တုံ့၍ရပ်လျက်။

“ဘယ့်နှယ်ဟာတွေလဲ” ဟု ဖွင့်၍မပြောသော်လည်း ပြောဘိ
 သကဲ့သို့ မျက်နှာထားပြလေသော် ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြတ်မှာ ရိုးသား
 ဖြောင့်မတ်သော အကြံအစည်ဖြင့် ပြောဆိုနေသည်ဖြစ်သောကြောင့်

မျက်နှာထားမပျက်ဘဲ။

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းတော့ ကျွန်တော့်ကို သိပါတယ်။ ကျွန်တော် မန္တလေးက ရှေ့နေမောင်ထွန်းမြတ်ပါပဲ” ဟု ပြောလျှင်။ ဝတ်လုံကတော် သည် မောင်ထွန်းမြတ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍

“မောင့် နာမည်တော့ ကြားဖူးပါရဲ့။ သို့သော် မောင်နဲ့ခင်စိန်ကြည် နဲ့ အင်မတန်အရောတဝင်ဖြစ်ပြီး ယခုလို...”

“ကျွန်တော် အစီရင်ခံပါရစေ ဝတ်လုံကတော်ကြီးခင်ဗျာ။ ခင်စိန် ကြည်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်သောအခါမျှ အင်မတန် အရောတဝင်မရှိခဲ့ ဖူးပါဘူး။ ယခုမှပဲ ကျွန်တော့်စကားကို လက်သင့်ခံဖို့ တောင်းပန်ဆဲရှိပါ သေးတယ်” ဟု ပြောလျှင်။

ဝတ်လုံကတော်သည် ခင်စိန်ကြည်ကို မိမိအိမ်မှ မည်သို့ကြံစည်၍ ထုတ်ရပါမည်ဟု ကြံစည်တွေးတော၍ မရနိုင်ရှိရသည့်အတွင်း ယခု မောင်ထွန်းမြတ်ကလာ၍ ပြောဆိုလာသည်ဟု ကြားရလျှင် မိမိလက်မှ သည်ကောင်မကလေး လွတ်ပေတော့မည်ဟု မျက်နှာထားကြီး၍ နေရာမှ ရုတ်တရက် ချီလာပြီးလျှင်။

“ဒါဖြင့် ဘာပြောစရာရှိသလဲ။ ခင်စိန်ကြည်က ကျေးဇူးတင်ဖို့သာ ရှိတာပေါ့။ သူ့ခမျာမှာလည်း အမိမရှိ၊ အဖမရှိ၊ နေမရှိဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ တော့ ဟုတ်တယ်လေ။ အဒေါ်က အမှန်ပြောတာ မောင်လို လူတစ် ယောက်က ပြောဆိုလာတယ်ဆိုတော့ ဘာပြောဖို့ရှိသေးသလဲ။ နို့ ခင်စိန်ကြည်ကကော ဘယ်နှယ်ပြောသလဲ၊ သဘောတူမှာပေါ့လေ” ဟု မေးလျှင် ခင်စိန်ကြည်သည် ဝတ်လုံကတော်အား အဖက်လုပ်၍ ပြန်မပြော ဘဲ မောင်ထွန်းမြတ်၏ အနီးသို့ကပ်ပြီးလျှင်။

“ကျွန်မ တစ်နာရီလောက် စဉ်းစားဖို့ ခွင့်ပြုပါရှင်” ဟု ပြောရာ

“စဉ်းစားပါ ခင်၊ စဉ်းစားပါ။ စဉ်းစားပါရစေဦးဆိုတော့ မျှော်လင့်

စရာရှိသေးတာပေါ့။ ဒါဖြင့် ညနေလောက်မှ တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ် ဟုတ်လား။ သွားချေပါဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ခင်စိန်ကြည်လည်း အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ မိမိအခန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီး လျှင် စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက် နေလေ၏။ ခင်စိန်ကြည်မှာ မိခင်အုပ်၍ ကြီးခဲ့ရရှာသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဤအရာမျိုး၌ စဉ်းလည်းမစဉ်း စားတတ်၊ တိုင်ပင်ရန်လည်း တစ်ယောက်မျှမရှိသဖြင့် အကလေးကဲ့သို့ သာလျှင် စဉ်းစားတတ်ရှာ၏။ ကိုထွန်းမြတ်၏ အိမ်သည် ငါတို့ယခုနေ သော အိမ်ထက်ကြီး၏။ လှ၏။ နေရာလည်း ကောင်း၏။ ကိုထွန်းမြတ် သည်လည်း စိတ်သဘောပြည့်ဝ၍ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်း၏။ ချစ်ခင်ကြင် နာတတ်သော စိတ်လည်းရှိ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် လက်ခံရတော့မည် လား။ သို့သော် ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သည်မှာနေရတာနှင့် စာလိုက် လျှင်တော့ နတ်ပြည်နဲ့ ငရဲလောက်ကွာမှာပဲ။ ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သို့သော် ငါက သူ့ကို မကြိုက်တာခက်တယ်။ ငါကြိုက်တာက ကိုသက်ညွန့်၊ ပြောလာတာက ကိုထွန်းမြတ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကများ ပြောလာပါတော့နော်။ သို့မဟုတ်လည်း သူ့ကိုငါလုံးလုံး မမြင်ဖူးရင် လည်း အကောင်းသားဟူ၍ စဉ်းစားလျက်နေလျှင် ဝတ်လုံကတော်ကြီး သည် ဝင်လာပြီး။

“ဘယ့်နှယ်လဲ တူမကြီး စဉ်းစားမိပြီလား။ ဘာစဉ်းစားဖို့ရှိသလဲ။ သူ့အကြောင်းလည်း တူမကြီးသိပြီးမဟုတ်လား။ လူရိုးလူဖြောင့် သိက္ခာ သမာဓိနဲ့ပြည့်စုံ။ သည်လိုဟာတော့ ဟုတ်တာပြော အင်မတန်ရှားတာပဲ။ ကာလက ပေါ်ကြော့တွေသာများတာ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ တူမကြီး” စသည် ဖြင့် အတွင်လှော်လေ၏။

ခင်စိန်ကြည်မှာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်လျက် ဟိုဘက်ယိမ်း၊ သည်ဘက်ယိုင် စိတ်ဒွိဟဖြစ်၍နေစဉ် မောင်ထွန်းမြတ်သည် ဝင်းတွင်းသို့

ဝင်၍ လာသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှမြင်သဖြင့် အိမ်အောက်သို့ဆင်း
လာခဲ့ရာ မည်သို့ပြောရမည်ကို မတွေးနိုင်အောင်ပင် ရှိပေသေး၏။
အောက်သို့အဆင်း လှေကားတွင် မောင်သက်ညွန့်နှင့် တွေ့သဖြင့် ခင်စိန်
ကြည်သည် မိမိ၏ရင်ခုန်သံကို ကြားရသည်တိုင်အောင် ရန်ခုန်လျက်
ရှိနေလေရာ။ မောင်သက်ညွန့်က...

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်တယ်သွားပုန်းနေသလဲ။ ကျွန်တော်တို့အကြောင်း
ကြားပြီးပြီလား”

“မကြားသေးဘူး”

“သည်မယ် ခုတင်က မမနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါက်ကပ်နဲ့ ထွက်သွား
ကြတော့ ကျွန်တော်က ဒေါက်ကပ်မောင်းသွားတာကိုး။ မောင်းသွားတော့
ကိုယ်တော်မြတ် မြင်းကလေးက လမ်းကျတော့လန့်ပါရော။ လန့်ပြီး
ပတတ်ရပ်လိုက်၊ ကန်လိုက်၊ ပေါက်လိုက်နဲ့လုပ်တော့ မမကလေး ကြောက်
လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ကို ဖက်ထားလိုက်တာ။ တော်တော်ကြာ မြင်းလည်း
ဒူးထောက်ရက်လဲသွားရာ မမလည်း ရထားပေါ်ကဆင်းပြေးပြီး အိမ်ခြေ
ကျင်ပြန်ပြေးလိုက်တာ။ ဒါနဲ့ မိုက်လှတဲ့သတ္တဝါ ကလေး ကြိမ်ဒဏ်များ
များကြီးပေးပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒုန်းစိုင်းပြန်လာ အိမ်ရောက်တော့
အဆင်သင့် ကိုထွန်းမြတ်နဲ့တွေ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပေပဲဗျာ။
ကိုထွန်းမြတ် နာမည်ကလည်းမြတ်၊ လူကလည်း မြတ် ကျွန်တော်တို့
တော့ ခင်အတွက် အပုံကြီး ဝမ်းမြောက်ပါတယ်” ဟု ပြောလျှင်။
ခင်စိန်ကြည်သည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြောဘဲ မောင်သက်ညွန့်၏
မျက်နှာကိုသာ မော်၍ကြည့်နေသောအခါ။

မောင်သက်ညွန့်က ဆက်လက်၍ “ဘာလဲသိနှင့်တာ အံ့ဩ
သလား။ ဘာအံ့ဩစရာရှိသလဲ ခင်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့တော့ တစ်အိမ်
သားတည်း ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ခုတင်ပဲ မမကဆီးပြောလိုက်လို့ အကုန်ပဲ

ကြားခဲ့ရပါပြီဗျာ။ တယ်ဝမ်းမြောက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့ရှင်။ သို့သော် ဝမ်းမြောက်တာက နည်းနည်း အရင်ကျနေတယ် မှတ်တယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဖြင့် ယခုဝမ်းမမြောက်ရသေး၊ နောက်တစ်ယောက် နဲ့ကျမှ ဝမ်းမြောက်ရမှာပေါ့လေ။ ကိုယ်တို့တော့ဗျာ မကြံစည်ဝံ့ပါဘူး။ ကြံစည်တုန်းကတော့ ကြံစည်မိပါရဲ့၊ ကိုယ်တို့တော့ မြင်ရုံသာမြင်ရဆိုတဲ့ အထဲကပါပဲ” ဟု ထေ့၍ပြောပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ခင်စိန်ကြည်သည် မောင်သက်ညွန့်၏ ကျောက်ခေတ္တငေး၍ ကြည့် ပြီးမှ “ဤသူကား လူပေါ်ကြော့ဖြစ်သည်။ အဟုတ်ချစ်ခင်သောစိတ်မရှိ၊ တကယ်ချစ်ခင်ပါက” စသည်ဖြင့် စဉ်းစားလျက် အိမ်အောက်သို့ဆင်း သွားလေ၏။

မောင်ထွန်းမြတ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်စောင့်နေရာ မှ ထပြီးလျှင် “ဘယ့်နှယ်လဲ နှမရယ်၊ မောင်ကြီးပြောတာ သဘော တူရဲ့လား” ဟု ချိုသာသောအသံဖြင့်မေးရာ ခင်စိန်ကြည်က

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ သို့သော်လည်း ကျွန်မ တစ်ခုပြောချင်တယ်” ဟု စ၍ပြောလျှင်

မောင်ထွန်းမြတ်သည် ရွှင်လန်းသော မျက်နှာထားနှင့် ခင်စိန်ကြည် ၏လက်ကို ကိုင်ပြီးလျှင်ကြည့်ပါ “သို့သော် မလည်းပါနဲ့တော့ နှမရယ်။ ပြောစရာရှိတာ ဖြည်းဖြည်းသည်မှာထိုင်ပြီး ပြောတာပေါ့။ သဘောတူ ပြီဆိုတာကြားရ မောင်အင်မတန်ကြီး ဝမ်းသာလှပါပြီ နှမရယ်” ဟု ဆို၍ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်သို့ ခင်စိန်ကြည်ကို ထိုင်စေလေ၏။ မိမိ သည်လည်း အနီးတွင်ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်လျက် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သကဲ့သို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေစဉ် ခင်စိန်ကြည်က “သို့သော် လည်း ကျွန်မ တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မမြင်တဲ့နေ့ကစပြီး